Chương 1: Nhân viên bổ sung (mở quyển mới)

Ăn cơm ở căng tin xong, Vương Trung vừa ra khỏi cửa căng tin, đã nhìn thấy Popov.

Popov: "Anh cũng nhận được mệnh lệnh rồi hả?"

Nói xong, hắn nhìn thấy Vasili cầm quân trang và huy chương mới của Vương Trung đi ra, liền bĩu môi: "Xem ra là nhận được rồi. Như vậy tôi phải thực hiện chức trách của mình với tư cách là Quân giám mục theo quân sư số 15, tôi đề nghị sau này mỗi sáng sớm ngày mai tập hợp trước khi ăn cơm, sau khi ăn cơm sẽ sửa sang lại nội vụ."

Vasili nhíu mày: "Lại phải lau giày da à?"

Popov: "Không chỉ phải lau giày, hôm nay tôi đi dạo một vòng ký túc xá, có người ngay cả chăn cũng không gấp lại! Lúc chiến đấu có thể lý giải, tôi cũng có thể dễ dàng bỏ qua việc quân kỷ lỏng lẻo, nhưng nếu chúng ta lại tiến vào thời kỳ chỉnh đốn, những thứ này đều phải làm, việc này đều có thể giảm bớt hy sinh cho lần chiến đấu tiếp theo."

"Giày da sáng có thể giảm bớt hy sinh sao?" Vasili phát huy bản sắc gai góc.

Vương Trung: "Anh đã khiến tôi cảm thấy anh rất thiếu nợ rồi đấy."

"Xin lỗi tướng quân."

Sau khi để cho Vasili im lặng, Vương Trung nói với Popov: "Anh chuẩn bị làm thế nào thì làm, hôm qua Đại mục thủ nói với tôi, hôm nay nhân viên bổ sung của chúng ta sẽ đến, hẳn là sẽ bổ sung đủ giáo sĩ cho anh, anh rốt cục có người quản giáo bọn họ rồi."

"Hôm nay sao? Anh chắc chứ? Tôi không nhận được thông báo." Popov có chút hoài nghi.

Vương Trung: "Chờ một chút chẳng phải sẽ biết sao. Tôi đi tìm Pavlov trước, biết anh ta ở đâu không?"

Popov quay đầu lại chỉ chỉ tòa nhà hai tầng đối diện với ký túc xá sắp xếp hình lõm: "Hình như anh ta đặt bộ tư lệnh ở đó, cụ thể thì tôi cũng không biết, hôm qua tôi ngủ ở ký túc xá của giáo hội bản địa."

Vương Trung: "Anh không dẫn theo một chút tu sĩ có năng lực trở về?"

"Hiện tại những tu sĩ này chỗ nào cũng thiếu, ngay cả tu sĩ Peter cũng như vậy, khắp nơi đều hi vọng bọn họ đi làm trạm gác phòng không giám sát." Popov vẻ mặt bất đắc dĩ, "Yên tâm, Đại mục thủ đã xác định với tôi, sẽ bổ sung đủ cho Đại đội Thần Tiễn của chúng ta."

Vương Trung vừa định lên tiếng, liền thấy một hàng xe tải GAZ treo cờ giáo hội lái vào sân thể dục.

Vì vậy hắn chỉ vào xe tải hỏi: "Chẳng lẽ là những cái đó?"

Popov quay đầu lại: "Ách... Tôi cũng không biết, đi qua nhìn một chút chẳng phải sẽ rõ sao."

Lúc này chiếc xe tải GAZ đầu tiên dừng lại, một đám đông thường dân nhảy xuống xe.

Vương Trung: "Giám mục, anh giải thích một chút vì sao trong xe tải của giáo hội lại nhảy xuống một đống thường dân?"

Popov giống như cá vàng bị vớt ra khỏi nước, há to miệng, không nói ra được nguyên cớ.

Lúc này "lão" chiến sĩ ăn cơm xong cũng phát hiện những người này, đều tò mò dừng lại nhìn bọn họ.

Người có dáng vẻ giáo sĩ bắt đầu chỉnh đốn đội ngũ, cố gắng để cho những thường dân này xếp thành đội hình giống như quân đội.

Vương Trung có dự cảm không tốt: "Đây không phải là muốn bổ sung quân Vệ giáo cho chúng ta chứ?"

Popov líu lưỡi: "Một trung đội có một giáo sĩ cấp thấp nhất, là quân Vệ giáo không sai. Rõ ràng ngay cả trang bị đều không phát sao?"

Vương Trung: "Đừng nói trang bị, quân phục cũng không có. Đại Mục thủ hãm hại tôi sao?"

"Tốt nhất anh đừng nói lời này trước mặt thẩm phán." Popov nhắc nhở.

Xe tải GAZ xếp hàng đi tới, thả người xuống rồi lái đi, chỉ chốc lát sau trên sân thể dục đông nghịt một đám người. Những người này chỉ có thể miễn cưỡng lấy trung đội làm đơn vị đứng thành đội hình lỏng lẻo, mặc dù giáo sĩ đã cố gắng duy trì trật tự, nhưng vẫn ngăn không được rất nhiều người đang nói chuyện phiếm.

Vương Trung đứng ở cửa nhà ăn nhìn một màn này, cảm giác giống hệt như lúc ở đại học, đứng trên khán đài xem lễ tổng duyệt huấn luyện quân sự của sinh viên năm nhất.

—— Nhiệm vụ tiếp theo của mình lại là dẫn đám người này đi tới chiến trường tàn khốc sao?

Vasili: "Tuy rằng tôi chỉ là một chuẩn úy còn chưa kết thúc khóa huấn luyện sĩ quan, nhưng tôi cũng nhìn ra được, những người này còn phải huấn luyện ít nhất nửa năm mới có thể trở thành chiến sĩ đáng tin cậy."

Vừa dứt lời, Yegorov không biết từ đâu xuất hiện, tiếp lời: "Những tân binh này, đến chiến trường chỉ có thể bắn phát súng đầu tiên, sau đó sẽ quên mất phải bóp cò đến cuối mới có thể bắn tiếp. Bọn họ sẽ không ngừng kéo

chốt, lấy đạn dược chưa bắn ra khỏi nòng súng.

"Tân binh như vậy tôi đã chứng kiến đủ nhiều rồi. Vì sao phải bổ sung cho chúng ta lính như vậy?"

Vương Trung quay đầu nhìn Yegorov: "Anh thăng quan chưa?"

Yegorov: "Chưa. Ngài chỉ huy cấp trên chắc nghĩ tôi là một thường dân, muốn tiếp tục thăng quan, phải đến học viện quân sự đào tạo chuyên sâu. Mặc dù hiện tại vị chỉ huy xuất sắc nhất toàn quân tốt nghiệp từ học viện quân sự lại xếp hạng bét."

"À," Vương Trung có chút xấu hổ, "Tôi chỉ là chỉ huy xuất sắc nhất của Tập đoàn quân Tây Nam thôi."

Yegorov: "Ý tôi là như nhau. Tôi cảm thấy ngài nên đi tìm Pavlov trước, lấy được trang bị cho những người này, như vậy chúng ta có thể lập tức bắt đầu dạy bọn họ cách bắn súng, sau này ra trận ít nhất bọn họ có thể bắn chỉ thiên tạo không khí."

Vương Trung: "Tôi đang định đi tìm Pavlov đây. Những tên tân binh này giao cho các anh."

————

Vương Trung tìm thấy Pavlov đang chỉ huy hai học viên được phân công cập nhật bản đồ trong phòng bản đồ trống trơn của bộ tư lệnh.

"Anh thấy đám lính bổ sung bên ngoài chưa?"

Pavlov nhìn ra ngoài cửa sổ: "Bây giờ thì thấy rồi."

Cảm giác anh ta có chút trốn tránh hiện thực.

Vương Trung: "Những người này cần súng, đạn dược và quân phục."

Pavlov: "Truyền thuyết kể rằng ở ngoại ô Agasukov có một mụ phù thủy, chỉ cần đưa cho mụ ta một phần cơ thể, là có thể thực hiện bất kỳ điều ước nào. Tôi đề nghị anh đi thử xem."

Vương Trung nghĩ nếu đã có tên lửa dẫn đường, vậy có mụ phù thủy như vậy hình như cũng không kỳ lạ, liền đáp: "Được, ở đâu có thể tìm thấy mụ ta?"

Pavlov tức giận trợn trắng mắt: "Tôi đang nói mỉa đấy! Nói mỉa, anh hiểu không? Không có mụ phù thủy nào cả, tôi cũng chẳng phải pháp sư!"

Anh ta run rẩy tháo kính, ném bút chì trong tay lên bản đồ: "Bực cả mình! Tham mưu của tôi đâu? Nhân viên văn thư của tôi đâu? Kế toán của tôi đâu? Anh có biết một sư đoàn cần ít nhất mấy trăm người làm việc ở bộ chỉ huy mới có thể vận hành trơn tru không?

"Không, chắc chắn là anh không biết rồi! Anh chỉ biết lái cái xe tăng bé tí của mình, tung hoành ngang dọc trên chiến trường, đánh cho quân Prosen tan tác!

"Tôi đến Agasukov, ở đây có nhiều nhân viên văn phòng như vậy, tôi cứ tưởng cuối cùng cũng được thấy một bộ chỉ huy sư đoàn hoạt động bình thường! Nhưng bây giờ, tôi vẫn phải tự mình chỉ đạo cập nhật bản đồ!"

Tiếng Ant vốn nhẹ nhàng, nhưng vì giọng điệu của Pavlov, Vương Trung cứ có cảm giác mình đang nghe tiếng Prosen – tiếng Prosen có rất nhiều âm gió, nên nói chuyện bình thường cũng giống như đang cãi nhau.

Khí thế của Vương Trung bị áp đảo, theo bản năng nói: "À, xin lỗi, anh bớt giận..."

Anh vừa mở miệng, bên ngoài đã vang lên tiếng phanh xe, hình như có ô tô dừng ở trước cửa bộ tư lệnh.

Nhưng từ vị trí của anh, không nhìn thấy xe.

Pavlov nhìn ra ngoài cửa sổ, hồ nghi hỏi: "Lại là cái gì thế? Sao toàn phụ nữ vậy?"

"Phụ nữ?" Vương Trung đột nhiên hứng thú, đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Quả thật có rất nhiều cô gái bước xuống từ trên xe tải, tò mò đánh giá bộ tư lệnh.

Họ nhìn thấy lá cờ đỏ đang treo trước bộ tư lệnh – chính là lá cờ Vương Trung đã treo lên ăng-ten của xe tăng 422.

"Nơi này phải không?"

"Đúng rồi, cờ đỏ."

Vương Trung và Tham mưu trưởng liếc nhau, cả hai đều rất hoang mang.

Vương Trung: "Thôi được rồi, ra ngoài hỏi thử xem sao."

Nói xong anh đi ra ngoài trước, Pavlov lập tức đuổi theo.

Hai người ra đến cửa, Vương Trung lên tiếng: "Các cô, các cô đến đây làm gì vậy?"

Những cô gái đang tò mò nhìn xung quanh đồng loạt nhìn về phía Vương Trung.

Một cô gái bạo dạn hỏi: "Xin hỏi, ngài có phải Thiếu tướng Rokossovsky không ạ?"

Vương Trung: "Tuy tôi còn chưa kịp đổi hàm Thiếu tướng, nhưng đúng là tôi. Còn các cô là...?"

"Chúng tôi là nhân viên đánh máy và văn thư, văn phòng tuyển quân của Giáo hội đưa chúng tôi đến đây, nói là nơi này cần chúng tôi."

Vương Trung lập tức quay sang Pavlov: "Nhân viên văn thư của anh tới rồi đấy!"

Tham mưu trưởng cau mày: "Sao toàn là phụ nữ thế này?"

Cô gái vừa trả lời nói: "Vì đàn ông đều ra chiến trường hết rồi."

Hợp lý!

Pavlov gãi đầu: "Được rồi, vậy... cô nào có kinh nghiệm làm thủ kho, điểm hàng thì bước ra đây, đã học qua kế toán thì đứng sang bên này..."

"Tôi là sinh viên đại học Agasukov," một cô gái giơ tay, "mấy người chúng tôi đều là sinh viên, tuy không có kinh nghiệm liên quan, nhưng chúng tôi có thể học, mà chúng tôi học rất nhanh."

Pavlov gót đầu: "Ừm, tốt, đây là tin tốt nhất tôi được nghe trong sáng nay."

Vương Trung cảm thấy, chỉ trong nháy mắt, anh ta như trẻ ra vài tuổi, vẻ lo âu quanh quẩn quanh người cũng giảm đi nhiều.

Pavlov: "Để tôi sắp xếp công việc cho các cô..."

Lúc này lại có hai chiếc xe tải GAZ chạy đến trước cửa bộ tư lệnh.

Lần này xuống xe toàn là đàn ông lớn tuổi.

Một người đàn ông râu rậm dẫn đầu bước lên bậc thang, giơ tay chào theo kiểu quân lễ nửa mùa: "Xin chào, tướng quân. Xin hỏi đây có phải bộ tư lệnh Sư đoàn bộ binh 151 không ạ?"

Vương Trung: "Phải, ông là...?"

"À, tôi là ủy viên giáo vụ của trường đại học Agasukov, toàn bộ trường đã di tản, chỉ còn giáo sư và sinh viên đang theo học được chuyển về hậu phương, chúng tôi ở lại phục vụ đất nước."

Vương Trung nhướng mày: "Ông... ông là viên chức cấp sáu?"

"Nói chính xác, tôi là quan chức dân sự cấp sáu của Đế quốc. Phải, tôi đúng là có cấp bậc đó. Sao thế?"

Vương Trung mừng rỡ chỉ vào ông già, nói với Pavlov: "Nhân viên cấp sáu của anh tới rồi kìa!"

Pavlov cau mày nhìn ông lão: "Cụ ơi, chúng tôi là đơn vị chiến đấu."

"Vậy sao? Nhưng các cô gái này có thể ở đơn vị chiến đấu, tôi nghĩ tôi cũng được." Lão ủy viên giáo vụ nói.

Vương Trung: "Được rồi Pavlov, Tham mưu trưởng của tôi, bây giờ anh có người rồi đấy, nhanh chóng cấp phát trang bị và quân phục cho tân binh cho tôi! Sáng nay phát xong, chiều nay có thể huấn luyện bắn súng, thời gian gấp rút lắm!"

Pavlov: "Cho dù có người, cũng không thể nào biến ra trang bị cho anh ngay lập tức được.

"Anh đừng có ở đây làm phiền tôi nữa, không bằng đến kho quân nhu xin – à không, đòi – một ít đồ về. Nếu đã đi thì nhớ xin – à không, đòi – luôn mấy chiếc xe tải GAZ, không có GAZ thì xe ngựa, la cũng được.

"Ngoài ra, chúng ta còn cần dân phu, mỗi chiến sĩ cần hai dân phu, hiểu chưa?"

Vương Trung gật đầu: "Rõ! Ơ? Tôi mới là cấp trên! Sao anh lại ra lệnh cho tôi thế?"

"Tôi chỉ là đưa ra đề nghị thôi, trách nhiệm của Tham mưu trưởng là đề xuất ý kiến, còn tiếp thu hay không là việc của chỉ huy. Nhưng tôi cũng phải nói trước cho anh biết hậu quả nếu không tiếp thu..."

Lại có xe tải dừng trước bộ tư lệnh, một đám sĩ quan đeo băng đỏ tham mưu bước xuống xe.

"Cờ đỏ," Vương Trung nghe thấy tiếng ai đó nói, "đến nơi rồi."

Vương Trung nói với Pavlov: "Lần này anh có người rồi đấy, đừng có giận cá chém thớt nữa! Tôi đi kho quân nhu "mượn tạm" đây."

(Hết chương 1)

Chương 2: Pháo và con dấu

Vương Trung vừa rời khỏi bộ tư lệnh, đã nhìn thấy Trung đoàn cận vệ 31 và Trung đoàn súng trường số 5 đang tập hợp từ xa, lực lượng thiết giáp thì tụ tập một chỗ xem náo nhiệt.

Thế là Vương Trung cũng quyết định đến xem.

Cũng phải thôi, trước giờ chưa từng chỉ huy nhiều quân như vậy, bây giờ anh cảm thấy mình giống như đang chơi game mô phỏng kinh doanh, sau bao nhiêu nỗ lực cuối cùng cũng được nhàn nhã đi dạo quanh lãnh địa – đại khái là cảm giác như vậy.

Đến khi anh đến rìa sân tập, số lính bộ binh còn lại của Chiến Đoàn Rokossovsky đã tập hợp xong, đứng đối diện với đám tân binh quân Vệ giáo vừa được bổ sung.

Popov đứng giữa hai nhóm người, cầm loa nói: "Đứng trước mặt các anh là số lính bộ binh còn lại của Chiến Đoàn Rokossovsky, họ sẽ là huấn luyện viên của các anh. Các anh tạm thời huấn luyện theo biên chế hiện tại!

"Bởi vì hiện giờ bộ tư lệnh chưa có thời gian soạn danh sách mới, chưa biết phân các anh vào trung đội nào, cứ huấn luyện như thế này trước đã.

"Với trình độ hiện tại, đưa các anh ra chiến trường, các anh sẽ nhanh chóng biến thành phân bón! Các anh sẽ chẳng có tác dụng gì cả! Huấn luyện viên sẽ dạy các anh những động tác chiến thuật cơ bản, kỹ năng cơ

bản nhất!"

Vương Trung nghĩ thầm, thì ra là cho làm huấn luyện viên, suy nghĩ kỹ một chút thì thấy cách này cũng hay, trước mắt chỉ cần phân tán quân đi làm huấn luyện viên thì không cần soạn danh sách mới – bộ chỉ huy của Pavlov hiện giờ đang bận tiếp nhận nhân sự, có khi phải mất vài ngày mới rảnh rang làm việc này.

Hơn nữa, huấn luyện viên chỉ cần có một khẩu súng là có thể thị phạm toàn bộ thao tác, năm khẩu súng là có thể cho tân binh thay phiên nhau thực hành, yêu cầu về tiếp tế tương đối thấp.

Phải nói là Popov cũng khá có kinh nghiệm.

Popov bắt đầu cầm danh sách, phân công huấn luyện viên cho từng trung đội quân Vệ giáo.

Lúc này, đám lính thiết giáp đang vây xem phát hiện ra Vương Trung, vội vàng chỉnh đốn đội ngũ.

Vương Trung xua tay: "Thôi khỏi, không cần mỗi lần nhìn thấy tôi là phải xếp hàng."

Mọi người thả lỏng, pháo thủ Alexander Yefimovich của xe tăng 422 hỏi: "Chúng tôi nghe nói anh được thăng Thiếu tướng rồi, sao vẫn đeo quân hàm Trung tá vậy?"

Vương Trung: "Chưa kịp thay, mọi người cũng biết tôi hiện giờ không có lính cận vệ, lát nữa còn phải tự mình về ký túc xá thay."

Alexander lại hỏi: "Nghe nói đơn vị mới anh chỉ huy là sư đoàn bộ binh, vậy chúng tôi thì sao? Anh sẽ không giao chúng tôi cho tướng khác đấy chứ? Tôi nói rõ, Hoàng thái tử yêu cầu chúng tôi phải luôn đi theo anh, cho dù có bàn giao thì cũng không được bàn giao chúng tôi.

"Tôi nghe nói quân đội Prosen, sư đoàn nào cũng có một trung đội xe tăng, tôi thấy chúng ta có thể học tập kinh nghiệm tiên tiến của đối phương."

Kíp lái các xe khác nghe vậy đều sốt ruột:

"Một trung đội sao đủ!"

"Đúng vậy, phải là một tiểu đoàn thiết giáp thì khi đối phó với quân địch mới an toàn!"

"Đừng bỏ rơi chúng tôi! Tướng quân!"

Vương Trung: "Mọi người yên tâm, đừng ai hòng cướp quân từ tay tôi! Đừng ai hòng! Aleksei này từ trước đến nay chỉ có thêm chứ không có bớt! Không chỉ mọi người không đi đâu hết, tôi còn phải xin thêm một tiểu đoàn thiết giáp nữa."

Một sư đoàn bộ binh có thêm một tiểu đoàn thiết giáp, chuyện rất bình thường mà, phải không? Nếu là game, sư đoàn bộ binh có thêm một tiểu

đoàn thiết giáp, sức chiến đấu tăng vùn vụt!

Đám lính thiết giáp có vẻ yên tâm hơn rất nhiều.

"Vậy thì tốt, các tướng khác chỉ biết đưa chúng tôi vào chỗ chết."

"Đúng vậy, tướng chỉ huy cấp trên ngoài việc ra lệnh 'tấn công' ra thì chẳng biết gì. Tôi cảm giác họ căn bản không biết cách sử dụng lực lượng thiết giáp."

"Chuẩn! Quân đoàn xe tăng số 23 của chúng tôi, cả một quân đoàn giờ tan tành hết, chẳng lập được chiến công gì ra hồn. Tướng quân chỉ cần phục kích một trận, chiến công đã nhiều hơn cả quân đoàn chúng tôi cộng lại."

Vương Trung nhíu mày: "Thật thế sao? Quân đoàn 23 thật sự không có chiến công nào à?"

Vài lính thiết giáp chuyển từ quân đoàn 23 sang đồng loạt lắc đầu: "Phần lớn bị không quân Prosen tiêu diệt, hiếm lắm mới đụng độ được lực lượng thiết giáp của đối phương, kết quả là bị bắn cho tan xác từ khoảng cách hơn 1.000 mét, còn chưa kịp nhìn rõ mặt quân địch."

Vương Trung thở dài, tuy xe tăng BT về mặt kỹ thuật đã tụt hậu so với xe tăng III, xe tăng IV của đối phương, nhưng nghe nói cả một quân đoàn xe tăng bị tiêu diệt như vậy, anh vẫn thấy xót xa.

Nếu giao cho mình chỉ huy, ít ra cũng phải có chút thành tích chứ – anh thầm nghĩ.

Lúc này, một lính xe tăng cũ của quân đoàn 23 lên tiếng: "Tướng quân xin thêm xe tăng đi, ít nhất là trong tay tướng quân, chúng tôi có thể phát huy tác dụng lớn hơn! Chết cũng không phải chết vô ích!"

Các lính xe tăng khác phụ họa: "Đúng vậy! Tướng quân!"

Vương Trung nghe những lời tâng bốc sến súa đến mức chịu không nổi, vội vàng phất tay, bỏ chạy.

Anh tự biết lượng sức mình, biết đâu sau này, anh sẽ không khách sáo mà đón nhận những lời khen như vậy nữa.

Nhưng Vương Trung hiện tại không dám, anh thấy hổ thẹn, không dám nhận.

————

Khi Vương Trung trở về căn hộ ở khu nhà phía đông, Lyudmila đã ủi xong bộ quân phục tướng quân mới, còn xịt thêm nước hoa oải hương.

Vương Trung cau mày: "Tôi là tướng quân, mùi oải hương nồng quá thì phải?"

Lyudmila: "Anh không hiểu đâu, mỗi khi anh hút thuốc, mùi thuốc lá hòa quyện với mùi hương này, sẽ tạo nên một mùi hương rất tuyệt. Đây là bí quyết của bố tôi, ông ấy tự tay dạy tôi đấy."

Vương Trung: "Ông ấy dạy em lúc nào?"

"Trước khi đến St. Yekaterinburg, bố sợ ở đó em sẽ quen bạn trai, nên dạy em mấy thứ này. Đáng tiếc là chẳng dùng đến."

Vương Trung ồ một tiếng.

"Lại đây!" Lyudmila ra lệnh với giọng điệu không cho phép từ chối, đồng thời cầm lấy áo khoác.

Vương Trung chỉ có thể ngoan ngoãn bước tới, mặc cho vị hôn thê muốn làm gì thì làm.

Khoảng mười lăm phút sau, Vương Trung mặc bộ quân phục mới tinh đứng trước gương quân đội.

Lyudmila: "Ít huân chương quá! Anh xem các tướng quân khác ít nhất cũng có dải lụa, bên này anh một mảnh mộc mạc!"

Lyudmila khoa tay múa chân trước ngực Vương Trung.

Vương Trung nhún vai: "Tôi cũng không phải vì huân chương mà đánh trận."

"Em biết." Lyudmila khẽ hôn lên gò má Vương Trung: "Được rồi! Bây giờ anh có thể đi làm việc của anh rồi!"

Vương Trung: "Grigory!"

Cảnh vệ của hắn lập tức mở cửa đi vào, vẫn là cầm khẩu súng tiểu liên Prosen thu được kia - hắn trông rất thích vũ khí này.

Vương Trung: "Chuẩn bị xe Jeep, chúng ta đi bộ tư lệnh trạm binh."

Grigory khép gót chân lại, dùng động tác này thay thế hành lễ, mang theo cửa đi.

Lyudmila: "Không phải ba nói sẽ điều động quân đội giúp anh sao?"

Vương Trung: "Em gọi ba rồi à? Có phải hơi gấp một chút không?"

Lyudmila: "Được rồi, không phải chú Constantine nói sẽ điều động quân đội giúp anh sao?"

Vương Trung: "Ông ấy về hưu rồi, điều động chưa chắc đã thực dụng."

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng của Ivan hoàng thái tử: "Alyosha, bạn của tôi!"

Vương Trung xoay người ra cửa, ở trên hành lang gặp Ivan hoàng thái tử: "Điện hạ, buổi sáng tốt lành, hôm qua ngủ ngon chứ?"

Hoàng thái tử giơ ngón tay cái lên: "Đáng tiếc cậu không tới, thiếu vài trò vui!"

Thì ra mình phụ trách cung cấp trò vui trong nhóm bạn của hoàng thái tử sao?

Hoàng thái tử: "Hôm nay đi vũ hội không, trưa nay phu nhân Catherine mở tiệc đấy, thiếu nữ toàn thành đều sẽ tới!"

Vương Trung: "Không được, tôi là sư trưởng, tôi muốn đi xin cấp trang bị và quân nhu cho lính của tôi."

"Ha ha ha ha!" Hoàng thái tử cười to: "Cậu là sư trưởng! Hả? Cậu là sư trưởng rồi à? Chẳng phải nên đi quản kho sao? Hôm qua cậu dám cãi lại Skorobo đại tướng đấy!"

Vương Trung: "Ngài nhìn quân hàm của tôi này, hai sao rồi."

Hoàng thái tử chớp chớp mắt: "Thật à? Là sao năm cánh thật kìa, tôi nhìn từ xa cứ tưởng hoa văn hình sao năm cánh, lũ mang quân hàm giả hay làm thế lắm. Vậy cậu càng nên đi vũ hội của phu nhân Catherine, anh hùng chiến tranh! Các thiếu nữ sẽ đổ rạp vì cậu!"

Thật ra Vương Trung cũng muốn xem thử cảnh các thiếu nữ đổ rạp vì mình nó như nào, nhưng có trang bị cho lính vẫn quan trọng hơn.

Vương Trung: "Cho nên xin lỗi điện hạ, tôi phải đi làm việc."

Hoàng thái tử lùi ra xa quan sát Vương Trung từ trên xuống dưới: "Cậu bị sao thế? Không giống cậu chút nào!"

Vương Trung: "Tôi bị pháo 381 ly của chiến hạm địch bắn trúng, cả nhà thờ hơn trăm người, chỉ còn tôi với Sergei sống sót. Chắc đầu óc có chút vấn đề rồi."

Hoàng thái tử lắc đầu: "Tôi đi thăm Sergei rồi, anh ta bình thường mà! Anh ta còn bảo cậu sợ tè ra quần, cứ năn nỉ đổi quần cho anh ta!"

—— Mẹ kiếp, có nên đi bắn bỏ Sergei không nhỉ!

Lyudmila nhìn về phía khác.

Vương Trung: "Sergei ở bệnh viện nào?"

Hoàng thái tử: "Anh ta ở nhà công tước Vladimir."

Vương Trung nhớ ra rồi, Sergei Nikolayevich. Romanov là tình nhân của phu nhân công tước, giờ phu nhân công tước thành quả phụ, đón anh ta về nhà cũng hợp lý.

Hoàng thái tử: "Muốn đi thăm anh ta không? Phu nhân công tước cũng muốn gặp cậu, người sống sót sau thảm họa hôm đó, tối nay bà ấy mở vũ hội..."

Vương Trung: "Không được, tôi không có thời gian. Ngoài việc xin trang bị, tôi còn phải đi chỗ khác nữa, hôm nay bận lắm."

Hôm nay anh còn một nhiệm vụ là đưa thư.

Agasukov, số 43 đường Krugen, Alekseevna, phải đưa lá thư này cho bà cô - chắc là bà cô.

Hoàng thái tử lắc đầu: "Cậu thay đổi rồi, cậu không phải Alyosha tôi quen, cậu là ai?"

Lyudmila tiến lên một bước: "Anh ấy còn có thể là ai? Là Alyosha đấy chứ!"

Hoàng thái tử đột nhiên kích động: "Không thể nào! Alyosha cũng là công tử bột giống tôi! Chúng ta phải ăn chơi trác táng chứ! Quân nhân gương mẫu này không thể chấp nhận được! Không thể chấp nhận được!"

Vương Trung thấy hoàng thái tử sắp suy sụp, vội vàng an ủi: "Điện hạ, ngài xem, hồi ở trường quân đội, điểm của ngài còn cao hơn tôi. Chuyện tôi làm được, ngài cũng làm được, đừng tự ti như vậy!"

Hoàng thái tử im lặng, mấy giây sau quay đầu bỏ đi: "Tôi sẽ nói với phu nhân Catherine, anh hùng chiến tranh bận lắm, không nể mặt đâu. Cậu đi làm việc của cậu đi."

Vương Trung: "Điện hạ, cho mượn con dấu của ngài dùng chút được không?"

Hoàng thái tử dừng lại, quay đầu nhìn Vương Trung: "Cái gì?"

Vương Trung: "Con dấu! Ngài xem, công chúa dùng con dấu của ngài cấp xe tăng với trọng pháo cho tôi đấy thôi? Vậy... tôi cũng muốn dùng con dấu một chút?"

Lyudmila điên cuồng kéo góc áo Vương Trung.

Hoàng thái tử mỉm cười: "Được rồi, tôi hiểu rồi, hai người là đồng bọn! Sao tôi không nhận ra nhỉ! Thôi được, cho cậu!"

Nói xong hoàng thái tử tháo chiếc nhẫn có mặt là con dấu đưa cho Vương Trung.

Vương Trung vội vàng nhận lấy chiếc nhẫn, sau đó hướng vị hoàng thái tử đang là thiếu úy này chào theo nghi thức quân đội: "Kính chào ngài, điện hạ!"

"Khỏi, khỏi!" Hoàng thái tử phẩy tay, xoay người bỏ đi.

(Hết chương 2)

Chương 3: Lời khuyên từ tư lệnh hậu cần (Minh chủ thêm canh)

Tuy hoàng thái tử đã bỏ đi, nhưng Vương Trung và Lyudmila vẫn tiễn anh ta ra tận cổng lớn phía đông của tòa nhà chính trong trang viên.

Một mặt vì tiễn hoàng tộc ra cửa là lễ tiết cơ bản, mặt khác Vương Trung cũng cần phải ra ngoài, mà khu vực phía đông lại không còn lối ra nào khác - chẳng lẽ lại nhảy cửa sổ?

Tới cửa, hoàng thái tử quay đầu nhìn Vương Trung: "Tôi hỏi cậu, sau khi chiến tranh kết thúc, chúng ta có thể chè chén giống như trước kia không?"

Vương Trung: "Đương nhiên rồi, sau khi chiến thắng, chúng ta sẽ chè chén không biết ngày đêm."

Hoàng thái tử gật đầu, lúc này chiếc Jeep đến đón anh ta cũng đã tới, bèn bước xuống bậc thang lên xe, rồi lại quay đầu cười với Vương Trung.

Chiếc xe nổ máy, dần dần khuất xa.

Grigory lái chiếc Jeep tới, dừng trước cửa.

Vương Trung chào tạm biệt Lyudmila, mở cửa xe bước lên.

Lyudmila do dự một chút, rồi nói: "Anh Yetsemenko nói hôm nay được nghỉ, em đi cùng được không?"

Vương Trung nghĩ ngợi, hình như cũng không có vấn đề gì lớn, hơn nữa lát nữa còn phải đi thăm gia quyến của các chiến sĩ đã hy sinh, có một cô gái đi cùng cũng tiện an ủi phái nữ hơn.

Vì vậy anh gật đầu, Lyudmila lập tức vui vẻ, chạy chậm tới xe.

Vương Trung dặn dò: "Lát nữa đừng có khoác tay tôi, tôi đang mặc quân phục đấy! Phải giữ uy nghiêm của tướng quân chứ!"

Lyudmila giơ tay chào: "Rõ, tướng quân!"

Vương Trung gật đầu, nói với Grigory: "Đi thôi, đến tòa nhà tư lệnh hậu cần của Agasukov trước."

————

Tòa nhà tư lệnh hậu cần còn to hơn cả nhà máy phân bón được dùng làm sở chỉ huy tiền tuyến ở Loktev, trông vô cùng kiên cố.

Trong sân tòa nhà có bố trí trận địa pháo cao xạ, nhưng Vương Trung không hiểu nổi ý nghĩa của việc bố trí pháo cao xạ ở đây, nếu muốn đánh bom tư lệnh hậu cần, máy bay địch đã sớm ném bom rồi, pháo cao xạ này chẳng có tác dụng gì.

Grigory lái xe vòng qua trận địa pháo, dừng trước cửa tòa nhà.

Lính gác lập tức tiến lên, chào Vương Trung: "Xin trình giấy tờ!"

Vương Trung vừa lấy giấy tờ vừa nói: "Lúc vào cổng đã kiểm tra rồi, sao còn kiểm tra nữa?"

Lính gác lạnh lùng đáp: "Tư lệnh Chekhov yêu cầu."

Vương Trung không nói gì thêm, thời buổi loạn lạc, trà trộn gián điệp rất dễ, cẩn thận một chút cũng tốt.

Trình giấy tờ xong, Vương Trung xuống xe, đi vào trong tòa nhà, đi được hai bước thì nhìn thấy một tấm bảng đen lớn dựng sừng sững giữa sảnh tầng một, trên đó ghi rõ chức năng của từng tầng.

Vương Trung nhìn một lượt nhưng không thấy văn phòng của Chekhov, bèn hỏi người lính gác vừa kiểm tra giấy tờ: "Trung tướng Chekhov ở đâu?"

"Văn phòng của trung tướng ở cùng với phòng kế toán, chỗ khoa điều phối ấy."

Vương Trung nhìn vị trí của khoa điều phối trên bảng đen, sải bước về phía cầu thang.

Khoa điều phối nằm ngay gần đó, Vương Trung gõ cửa, một người đàn ông đeo kính, trên vai có quân hiệu sĩ quan tham mưu, lập tức mở cửa: "Tướng quân, ngài tìm ai?"

Vương Trung: "Tôi tìm trung tướng Chekhov, lính gác nói văn phòng của ông ấy ở đây."

Sĩ quan tham mưu chưa kịp trả lời, bên trong đã vang lên một tiếng quát: "Bảo anh ta xuống tầng một lấy đơn! Điền xong, đóng dấu rồi nộp ở phòng tiếp nhận tầng một! Thật là, ai cũng chạy lên văn phòng tôi, tôi chuyển văn phòng rồi mà vẫn thế!"

Vương Trung: "Đóng dấu bằng con dấu của hoàng thái tử được không?"

Âm thanh bên trong đột ngột im bặt.

Năm giây sau, một người đàn ông cao lớn, mặt mày cau có, đẩy sĩ quan tham mưu sang một bên, mở toang cửa: "Xin thực phẩm cho bữa tiệc thì không phải ở đây, đến kho lương!"

Nhìn quân hàm, đây chính là trung tướng Chekhov.

Vương Trung: "Tôi muốn xin vũ khí, đạn dược, quân phục. Hôm nay tôi vừa được điều động mấy nghìn tân binh, không có súng ống, quân trang gì cả! Chẳng lẽ để họ mặc thường phục ra trận?"

Trung tướng Chekhov ngạc nhiên: "Hoàng thái tử muốn đích thân ra trận à? Cậu là chỉ huy đơn vị nào? Cận vệ hoàng gia sao? Không nghe nói đơn vị này có tổn thất gì?"

Vương Trung: "Tôi là thiếu tướng Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, sư đoàn trưởng sư đoàn bộ binh 151, trực thuộc tập đoàn quân số 5. Đoàn cận vệ 31 và đoàn Beshenkovichskaya đều tổn thất nặng nề, vừa được bổ sung thêm mấy nghìn quân. Ông rõ chưa?"

Trung tướng Chekhov nhíu mày, đánh giá Vương Trung một lượt: "Cậu chính là Rokossovsky, lãng tử hồi đầu? Ừm, nhìn mặt mũi có vẻ từng xông pha trận mạc, không giống giả mạo. Nhưng muốn xin gì thì phải điền đơn, chứ tôi làm sao biết các cậu muốn gì? Ivan! Lấy đơn cho tôi! Mẫu số 34!"

Vương Trung: "Không thể giải quyết đặc biệt được sao? Tôi có con dấu của hoàng thái tử này."

Chekhov: "Đây đã là giải quyết đặc biệt rồi, cậu điền đơn xong, nhân viên sẽ kiểm tra kho còn hàng không, rồi mới đưa lệnh xuất kho, điều động xe vận chuyển. Thông thường một hai hôm là có hàng.

"Đấy là nói còn hàng."

Vương Trung: "Phải một hai hôm?"

"Sao, mai các cậu đã phải ra trận rồi à?" Chekhov hỏi ngược lại.

Vương Trung: "À không, tôi chỉ thấy lâu quá. Không thể điều một nhân viên điền hộ tôi được à?"

"Cậu xem xem có ai rảnh không?"

Vương Trung nhìn quanh phòng, thấy mọi người đều đang bận tối mắt tối mũi, giống hệt như studio game chuẩn bị ra mắt phiên bản mới.

Lyudmila lên tiếng: "Để em viết cho, anh đọc là được."

Lúc này viên sĩ quan tham mưu vừa nãy đã cầm một xấp đơn quay lại.

Chekhov mắng: "Còn phải lấy cả danh mục vật tư nữa chứ! Chẳng lẽ bắt thiếu tướng tự nhớ tên vật tư à?"

Hai phút sau, một chồng đơn dày cộp đã nằm trên bàn trước mặt Lyudmila, còn cuốn danh mục vật tư dày như từ điển bách khoa thì được nhét vào tay Vương Trung.

May là bên cạnh cuốn danh mục có rất nhiều nhãn dán, có thể dựa theo chữ cái đầu tiên của vật tư cần tìm mà tra cứu.

Chekhov chỉ vào chiếc bàn cạnh bàn làm việc của mình: "Cái bàn đó là "bàn giải quyết đặc biệt", hai người sang đó mà điền!"

Ra là vậy, xem ra mỗi ngày cũng có không ít người được "giải quyết đặc biệt" nhỉ.

Lyudmila lập tức kéo ghế, thử bút lên tờ giấy nháp, sau đó nhìn Vương Trung, ra hiệu đã sẵn sàng.

Vương Trung lật đến trang pháo chống tăng, đọc: "Pháo chống tăng ZIS-3..."

Chekhov ngắt lời: "Chờ đã, sư đoàn của cậu có trung đoàn pháo chống tăng à?"

Vương Trung: "Chưa có. Nhưng mà..."

"Vậy cậu nên đến xin tập đoàn quân, xin hẳn một trung đoàn còn dễ hơn là xin lẻ từng khẩu pháo ở chỗ tôi, cậu có biết một trung đoàn pháo hai nghìn người cần bao nhiêu pháo, xe chở đạn, ngựa không? Xin hết ở đây thì nửa chồng đơn này cũng chưa đủ đâu."

Vương Trung nghĩ ngợi, hình như cũng có lý.

Trung tướng Chekhov: "Tôi khuyên cậu nên xin súng trường, súng máy, súng cối, quân phục, giày quân nhu trước, trang bị cho hai trung đoàn bộ binh đã.

"Sau đó đến xin tập đoàn quân điều động pháo binh, tiểu đoàn hay trung đoàn pháo chống tăng, trung đoàn pháo binh, xin hẳn đơn vị thì sẽ được cấp đủ quân số, trang bị."

Vương Trung xoa cằm: "Ý ông là, không nên xin đồ, mà nên xin hẳn người, đúng không?"

Trung tướng Chekhov: "Gần như vậy. Thực tế thì đây là cách tốt nhất, cậu có con dấu của hoàng thái tử, chỉ cần đừng xin những đơn vị đã có biên chế, cứ nhắm vào những đơn vị chưa rõ biên chế mà xin, chắc chắn sẽ được!

"Hiện giờ ở Agasukov có rất nhiều đơn vị pháo binh kỹ thuật chưa rõ biên chế, đang chờ được điều động."

Vương Trung: "Ý ông là, tôi đến nhầm chỗ rồi?"

"Vẫn phải xin quân phục với súng trường." Lyudmila chen vào: "Xong rồi, em điền xong súng trường rồi, đưa cho anh nhân viên này à?"

Sĩ quan tham mưu: "Phải điền thêm cả đạn nữa, chỉ có súng không thì không được. À mà tôi khuyên nên xin thêm cả bộ dụng cụ vệ sinh súng nữa."

Vương Trung: "À đúng rồi, điền thêm cả xe tải nữa..."

Trung tướng Chekhov: "Cậu nên đến xin tập đoàn quân điều động cho một trung đoàn vận tải. Một trung đoàn xe tải là đủ cho một sư đoàn dùng rồi. Đấy là nói chạy xe liên tục đấy!"

Lyudmila: "Em điền xong đạn rồi, đủ chưa ạ?"

Trung tướng Chekhov liếc nhìn tờ đơn, nói: "Gấp đôi lên, tin tôi đi, gấp đôi mới đủ dùng."

Lyudmila vội vàng sửa lại, đưa cho sĩ quan tham mưu, rồi lại tiếp tục điền thông tin quân phục.

Lúc này viên sĩ quan tham mưu cầm tờ đơn ban nãy đến trước mặt Vương Trung: "Bên này tôi đóng dấu xong rồi, còn thiếu dấu của hoàng thái tử, mực đây."

Vương Trung lấy chiếc nhẫn ra, in mặt có con dấu vào khay mực, miết đi miết lại cho đều, rồi mới in thật mạnh lên tờ đơn.

Trung tướng Chekhov nhìn vào tờ đơn quân phục Lyudmila đang điền, nói: "Lát nữa nhớ điền thêm cả túi vải, lính tráng cần túi vải để đựng đồ dùng cá nhân, trước khi lên đường hành quân có thể gửi lại căn cứ."

Vương Trung: "Ông... kinh nghiệm đầy mình nhỉ."

Trung tướng Chekhov: "Tôi làm hậu cần từ hồi nội chiến, những chuyện này tôi nắm rõ trong lòng bàn tay. Tôi không giống những lão tướng chỉ biết ngồi đó khoác lác, không màng công việc cụ thể."

Vương Trung gật đầu, đưa luôn cuốn danh mục vật tư dày cộp cho Chekhov: "Vậy phiền ngài xem giúp chúng tôi cần xin những gì."

Vị trung tướng nhìn Vương Trung với vẻ mặt "không biết mặt mũi cậu dày thế này, ông già nhà cậu có biết không", rồi vẫn nhận lấy cuốn danh mục, bắt đầu dựa theo kinh nghiệm của mình mà đánh dấu.

Vương Trung cầm chiếc nhẫn của hoàng thái tử, ngồi chờ đóng dấu.

——

Khi tiếng chuông trên tường điểm mười hai giờ trưa, Chekhov mới gập cuốn danh mục lại: "Cũng gần xong rồi đấy, sau khi xuất kho, chúng tôi sẽ sắp xếp xe vận chuyển đến tận nơi cho các cậu. Chắc một hai hôm nữa là có hàng."

Vương Trung: "Tốt lắm, chúng tôi đến xin tập đoàn quân điều động quân đi đây!"

Trung tướng Chekhov do dự một chút, hỏi: "Tối qua cậu cãi nhau với đại tướng Skorobo à?"

Vương Trung: "Vâng... Nhưng mà... là đức thượng phụ yêu cầu tôi báo cáo tình hình, phát biểu ý kiến."

"Vậy đến tập đoàn quân, cậu nên tránh mặt Skorobo, cứ tìm thẳng tham mưu trưởng ấy, ông ta dễ nói chuyện hơn, nếu có đơn vị nào phù hợp, ông ta sẽ điều động cho."

Vương Trung: "Hiểu rồi, cảm ơn ông."

Nói xong, Vương Trung giơ tay chào Chekhov.

Chekhov đáp lễ: "À mà, đến tập đoàn quân nhớ đừng nói tôi giải quyết đặc biệt cho các cậu đấy! Skorobo hẹp hòi lắm."

Vương Trung: "Ông nói thế, không sợ đến tai ông ta à? Ở đây nhiều người thế này."

Trung tướng Chekhov mỉm cười: "Tôi với ông ta vốn không hợp nhau. Chúng tôi cùng năm nhập ngũ, giờ tôi chỉ là tư lệnh hậu cần, còn ông ta đã là đại tướng, nghe nói trước khi chiến tranh nổ ra, Sa hoàng còn tính phong nguyên soái cho ông ta."

Vương Trung thầm nghĩ: Vậy là hết cơ hội rồi.

Quân Đức vừa nam hạ, cả tập đoàn quân Tây Nam tan tành.

Chekhov trung tướng đưa Vương Trung và Lyudmila đến cửa, lại dặn dò: "Đi tìm tham mưu trưởng, đừng để Skorobo đại tướng nhìn thấy!"

"Cảm ơn, tôi biết rồi." Vương Trung phất phất tay.

(Hết chương 3)

Chương 4: Số 43 đường Krugen

Lúc đến bộ tư lệnh, Vương Trung còn tự nhắc nhở bản thân phải tránh mặt Skorobo, cho nên trước khi vào phòng địa đồ đã dặn dò vệ binh canh gác, hé cửa nhìn trộm một chút.

Sau đó, hắn liền thấy tham mưu trưởng quân khu cùng Quân Chủ giáo, và cả Skorobo đại tướng đang ở cùng nhau.

Đứng ở cửa có thể nghe thấy bọn họ đang thảo luận tình hình.

Skorobo đại tướng nói: "Đứa con trai ngu ngốc nhà Rokossovsky đúng là chẳng có chút kiến thức quân sự nào! Ở phía bắc chúng ta, quân địch đang tập kết đông đảo, chẳng lẽ quân ta trước mặt bọn chúng lại không tấn công sao? Thật là vô lý!"

Vương Trung thầm nghĩ: Vẫn còn đang thảo luận bài phát biểu ngày hôm qua của mình sao, thôi, tốt nhất là không nên vào chọc giận Skorobo thêm nữa.

Hắn đang định rời đi, thì cánh cửa chỉ hé mở một khe hở nhỏ đã bị người từ bên trong đẩy ra, vị tham mưu mở cửa lớn tiếng quát: "Ai đang nghe lén đấy?"

Chết thật, chỉ mở một khe hở nhỏ như vậy mà cũng bị phát hiện.

Vị tham mưu nhìn thấy là Vương Trung, ngẩn người ra một chút, sau đó nói với vệ binh bên cạnh: "Sao không cho thiếu tướng vào?"

Vệ binh đáp: "Báo cáo, thiếu tướng dặn không được lên tiếng ạ!"

Vương Trung vô cùng bối rối: "À, tôi không muốn quấy rầy công việc của mọi người."

Lúc này, Skorobo đại tướng lên tiếng: "Đây chẳng phải là thiên tài quân sự Rokossovsky thiếu tướng sao? Đến đây có cao kiến gì vậy?"

Vương Trung đáp: "Tôi không có cao kiến gì, tôi đến..."

Hắn nhìn về phía tham mưu trưởng, theo như lời Chekhov trung tướng, tham mưu trưởng là người tốt, không giống Skorobo đại tướng.

Nhưng nói thẳng ra là muốn tìm tham mưu trưởng như vậy có vẻ hơi lộ liễu?

Vương Trung đang do dự thì tham mưu trưởng đã lên tiếng: "Cậu đến để điều quân phải không?"

"À, vâng!" Đã bị nói trúng tim đen, Vương Trung cũng không khách sáo nữa mà thừa nhận.

Tham mưu trưởng: "Ở đây chúng tôi có một số quân lính vừa được điều động từ hậu phương lên, vẫn chưa quyết định tăng cường cho sư đoàn nào, sư đoàn 151 của cậu mới thành lập, tăng cường số quân này cho cậu cũng hợp lý."

"Không hợp lý!" Skorobo đại tướng cắt lời tham mưu trưởng, "Những binh lính quý giá đó phải giao cho quân nhân chân chính! Tôi nghe nói, Rokossovsky, cậu ra chiến trường còn tè cả ra quần!"

Mẹ kiếp, sao ai cũng biết chuyện này vậy?

Sergei, tao phải giết mày!

Skorobo đại tướng tiếp tục mỉa mai: "Mọi người tin rằng một kẻ sợ đến tè ra quần trên chiến trường có thể đạt được những chiến công như vậy sao? Không, tôi tuyệt đối không tin!"

Tham mưu trưởng nói: "Nhưng Prosen cũng đánh giá Rokossovsky rất cao..."

"Người mà Prosen đánh giá cao là vị tướng quân cưỡi bạch mã! Tên nhóc này chỉ là tình cờ có một con ngựa trắng, bèn mạo nhận công lao! Tướng quân cưỡi bạch mã thực sự chắc chắn đã chết từ lâu rồi!"

Tham mưu trưởng: "Sư đoàn trưởng Randolph của địch đã chết ở Loktev, lúc đó người chỉ huy tác chiến phòng ngự ở đó chính là Rokossovsky chuẩn tướng. Lúc trước ở Cao điểm Peniye cũng trùng khớp."

Skorobo đại tướng mím môi, bộ ria mép của hắn khi mím môi trông rất giống "ai đó" trên Trái Đất.

Vị đại tướng nín lặng vài giây rồi đáp: "Cho dù là thật, thì cũng chỉ chứng minh hắn ta là một nhà chiến thuật xuất sắc! Còn chuyện chiến lược thiên về lý luận hơn, một kẻ đội sổ ở học viện quân sự làm sao hiểu được!"

Vương Trung nói: "Nếu ngài đã thừa nhận tôi là nhà chiến thuật, vậy thì có phải nên bổ sung quân số cho sư đoàn của tôi không? Một nhà chiến thuật chỉ huy một sư đoàn chẳng phải rất hợp lý sao?"

Tham mưu trưởng: "Cậu muốn quân gì?"

Vương Trung tranh thủ nói trước khi Skorobo lên tiếng: "Tôi muốn đoàn xe cơ giới, tiểu đoàn thông tin, trung đoàn pháo chống tăng và cả công binh!"

"Công binh thì", Quân Chủ giáo lên tiếng, "Cậu hãy đến giáo hội, giáo hội đang tổ chức các đội lao động, đội giặt giũ, đội nấu ăn, những người liên quan đến hậu cần đều có thể tìm thấy ở giáo hội, dù sao phái thế tục và quần chúng có mối quan hệ mật thiết, năng lực huy động cũng mạnh hơn."

Thì ra là vậy, công binh và hậu cần có thể đến giáo hội xin, trước đây ở Loktev, hậu cần đều là Pavlov lo liệu, Vương Trung thật sự không hề hay biết.

Vương Trung nói: "Vậy pháo chống tăng..."

"Không được!" Skorobo đại tướng quát lớn, "Cho dù là pháo chống tăng 45 mm, thì cậu cũng đừng hòng có được!"

Tham mưu trưởng nói: "Dù sao chúng ta cũng sắp phản công rồi, đưa cho cậu ta một tiểu đoàn pháo chống tăng loại vũ khí phòng ngự này cũng có sao đâu?"

Skorobo đại tướng nhìn chằm chằm tham mưu trưởng: "Ông đang thiên vị nó đấy à? Ông thật sự tin vào những chiến tích khoác lác đó của nó sao? Nếu nó có thể phá hủy sáu trăm chiếc xe tăng, thì mũi tấn công của quân địch trước mặt chúng ta đã sớm bị triệt tiêu rồi!"

Vương Trung thầm kêu oan trong lòng, mình chưa bao giờ nói đã phá hủy sáu trăm chiếc xe tăng địch.

Skorobo quay sang Vương Trung: "Tóm lại, cậu muốn công binh hay cái gì thì đi tìm giáo hội! Muốn đoàn xe cơ giới cũng đến giáo hội mà xin! Chỗ tôi một binh một tốt, một trang thiết bị kỹ thuật cũng không có cho cậu! Không thể để những thứ vũ khí quý giá này rơi vào tay một kẻ nghiệp dư!"

Được lắm, lại còn dám nói mình là kẻ nghiệp dư.

Lúc này, Vương Trung vô cùng tức giận, chỉ muốn đấm thẳng vào mặt Skorobo đại tướng.

Nếu là trước đây, có lẽ hắn đã làm thật.

Nhưng hiện tại, hắn không thể làm ra loại chuyện có khả năng khiến mình bị tước quyền chỉ huy này. Bây giờ, những kẻ nắm quyền cao chức trọng trong quân đội Ant đều là lũ sâu mọt, bản thân mất đi quyền chỉ huy chẳng khác nào đẩy những người lính dưới trướng vào chỗ chết.

Vương Trung cố kìm nén cơn giận, giơ tay chào Skorobo đại tướng: "Cảm ơn lời nhận xét của ngài, vậy tôi xin phép."

Lúc xoay người rời đi, hắn nghe thấy Skorobo đang gào lên: "Vệ binh! Từ nay về sau nhớ cho kỹ, Rokossovsky thiếu tướng không hẹn trước thì không được vào!"

Tham mưu trưởng quân khu nhắc nhở: "Bộ tham mưu chúng ta còn có anh trai của cậu ta là Rokossovsky chuẩn tướng, không cho cậu ta vào thì có vẻ không ổn lắm?"

Skorobo chửi rủa gì đó, nhưng Vương Trung không nghe rõ.

————

Sau khi lên xe Jeep, Lyudmila hỏi: "Bây giờ phải làm sao?"

Vương Trung đáp: "Đến giáo hội xin đội lao động, đội giặt giũ, đội nấu ăn trước, còn có cả thợ may, thợ rèn đi theo quân đội nữa."

Nếu trong quân đội có nhiều la, ngựa thì cần thợ rèn để chăm sóc móng cho chúng, nếu móng bị rớt thì phải nhờ thợ rèn làm lại cái mới.

Grigory ngồi trên ghế lái quay đầu lại xác nhận: "Đến nhà thờ ở địa phương sao?"

Vương Trung gật đầu.

Lyudmila cười nói: "Chiều nay chúng ta có khi phải đi hết một vòng các bộ phận của Agasukov mất."

————

Không biết có phải là do vị mục sư đã sắp xếp trước hay không, mà mọi chuyện đều vô cùng thuận lợi, chỉ trong chốc lát đã có hàng nghìn nhân viên hậu cần hùng hổ đi về phía trang viên Rokossovsky.

Tuy nhiên, đoàn xe cơ giới vẫn chưa xin được, chỉ có một đám tài xế tình nguyện gia nhập quân đội.

Hài lòng rời khỏi nhà thờ, Vương Trung hỏi Grigory: "Anh có biết đường đến số 43 đường Krugen không?"

"Tôi đã hỏi thăm trước rồi." Grigory trả lời, "Nhưng chưa từng đến đó. Có lẽ đến nơi có thể hỏi thăm người dân ở đó."

Vương Trung: "Vậy thì đi thôi."

————

Số 43 đường Krugen là một tòa nhà chung cư nhiều tầng, được xây dựng bằng gạch đá, nhìn có vẻ đã lâu đời.

Biển hiệu bằng sắt ở cổng chung cư được viết bằng chữ nổi "Chung cư Malazov", nhưng mấy chữ "Malazov" đã bị sơn che mất.

Vương Trung tự mình đẩy cửa chung cư, bên trái hành lang là một căn phòng trông giống như phòng trực, một bà lão đang ngồi đan áo len bên trong.

Hắn đang định lên tiếng thì Lyudmila đã bước tiến lên một bước, khẽ rung chiếc chuông trên bệ cửa sổ.

Tiếng chuông lanh lảnh vang lên, bà lão ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại trên ngôi sao trên quân hàm của Vương Trung vài giây: "Xin chào, ngài tướng quân, lại có con nhà ai hy sinh nữa sao?"

Vương Trung im lặng trước câu hỏi của bà lão.

Có vẻ như gần đây thường xuyên có giấy báo tử được gửi đến chung cư này.

Bà lão thấy Vương Trung không nói gì, bèn lên tiếng: "Có thể khiến một vị tướng quân đích thân đến báo tin, người hy sinh chắc chắn là một anh hùng?"

Vương Trung chợt hiểu ra, gật đầu nói: "Vâng, là một người anh hùng rất dũng cảm."

"Vậy thì tốt quá, mỗi một cái chết đều là động lực để những người còn sống sống tốt hơn!"

Vương Trung luôn cảm thấy bà lão này có gì đó đặc biệt, thuận miệng cũng có thể nói ra những lời đầy triết lý.

Hắn quyết định đi thẳng vào vấn đề, móc ra bức thư dính máu vẫn luôn được cất trong túi, đọc to địa chỉ trên đó: "Agasukov, đường Krugen, Alekseevna. Xin hỏi bà có biết người phụ nữ tên này không?

"Xin lỗi bà, do cái chết đến quá đột ngột, tôi không kịp hỏi rõ thân phận của Alekseevna, cũng không biết tuổi của bà ấy."

Bà lão ở phòng trực thở dài, buông kim chỉ trong tay xuống, lấy kính lão đeo lên, sau đó mới đáp: "Bà ấy năm nay 73 tuổi, ba người con trai đều đi tham gia chiến tranh. Là ai hy sinh vậy?"

Vương Trung đọc tên của pháo thủ.

Bà lão: "Là thằng ba hy sinh rồi, đưa thư cho tôi."

Vương Trung: "Bà chính là Alekseevna, phải không?"

"Còn có thể là ai nữa." Giọng nói của bà lão không hề nghe ra bi thương, bà chỉ bình tĩnh nhận lấy bức thư dính máu.

Lyudmila nhịn không được hỏi: "Bà... không đau buồn sao?"

Bà lão: "Tôi đã quen rồi. Thời nội chiến, chồng tôi, anh em trai của tôi, tất cả đều hy sinh trong chiến tranh. Tôi rất giỏi nhận giấy báo tử. Hôm qua, Sharapova ở căn hộ 306 khóc lóc thảm thiết, tôi chỉ muốn nói với cô ấy rằng, đã có chiến tranh thì loại chuyện này càng quen sớm càng tốt."

Nói xong, bà lão đã xé thư, liếc qua vài lần rồi nói: "Nó vẫn sai ngữ pháp, đúng là hết thuốc chữa."

Vừa nói, bà lão vừa cất bức thư đi, ngẩng đầu nhìn Vương Trung: "Khả năng diễn đạt của con trai út nhà tôi quá kém, cả bức thư còn không bằng những vết máu trên đó truyền tải được nhiều thông tin.

"Ngài tướng quân tốt bụng, ngài có biết nó chết như thế nào không?"

Vương Trung lập tức nhớ đến khoảnh khắc pháo thủ hy sinh.

"Xem ra ngài biết rồi, thật bất ngờ." Bà lão nói, "Hãy kể cho tôi nghe, ngài tướng quân tốt bụng!"

Vương Trung không thể từ chối yêu cầu của bà lão, bèn bắt đầu hồi tưởng lại trận chiến hôm đó, nhớ lại lúc bị đạn xuyên giáp của địch bắn trúng, pháo thủ vẫn còn đang gào lên: "Người nạp đạn hy sinh rồi, mau thay người khác!"

Cuối cùng, hắn kể đến việc mình đã thúc giục xạ thủ khai hỏa nhanh lên, kết quả cúi đầu xuống thì phát hiện trong tháp pháo ngoại trừ Sufang vừa mới vào thay thế làm nạp đạn viên, tất cả đều đã hy sinh.

Lyudmila vẻ mặt đau buồn: "Hóa ra là như vậy, đây là lần đầu tiên em nghe anh kể chuyện chiến đấu ở tiền tuyến."

Bà lão hiền từ nhìn Vương Trung, đột nhiên đứng dậy rót cho hắn một cốc trà: "Ngài tướng quân, ngài còn cần nó hơn tôi. Uống đi, đây là trà táo đỏ tự tay tôi pha, có thể xoa dịu nỗi buồn."

Vương Trung hai tay bưng cốc trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

"Dù sao thì, con trai của bà đã hy sinh rất anh dũng, cậu ấy vì... vì bảo vệ tổ quốc, vì bảo vệ..."

Bà lão khẽ đọc: "Tất cả sinh mệnh trên thế gian này rồi sẽ phải đối mặt với cái chết.

"Vậy nên, hãy bảo vệ tro cốt của tổ tiên, và những ngôi đền thiêng liêng của các vị thần;
"Chiến đấu với kẻ thù mạnh mẽ và hy sinh, có giá trị vô song.
"Vì bảo vệ người mẹ đã từng yêu thương tôi,
"Vì bảo vệ người vợ đang nuôi nấng con thơ,
"Vì bảo vệ những thiếu nữ thuần khiết thắp lên ngọn lửa vĩnh cửu.
"Bảo vệ mọi người khỏi sự tàn hại của tên ác nhân Sextus,
"Cái chết như vậy thật vinh quang biết bao?"

Vương Trung tình cờ biết bài thơ "Horatius trên cầu" này, bèn tiếp lời:
"Thưa ngài chấp chính quan, xin hãy cho người phá cầu ngay lập tức.
"Một nghìn quân địch đang chiếm giữ cây cầu, chúng tôi, ba người, sẽ chặn chúng lại!
"Nào, hai người dũng cảm nào sẽ cùng tôi bảo vệ cây cầu?"

Bà lão: "Đúng vậy, con trai tôi đã dũng cảm như những anh hùng thời xưa, biết được điều đó là đủ rồi."

Bà lão nhìn Vương Trung, rót thêm một ít trà nóng vào cốc của hắn.

Vương Trung uống một ngụm, nhận ra vị trà vừa đắng vừa ngọt.

Bà lão: "Ngài còn rất nhiều việc phải làm, đúng không? Xâm lược vẫn đang hoành hành trên mảnh đất này. Đi đi, ngài tướng quân, tôi chỉ là một bà lão chỉ biết đan áo len trong căn hộ này, ngoài việc đưa con trai ra chiến trường, tôi không còn gì có thể làm cho đất mẹ Ant nữa. Nhưng ngài thì khác!"

Vương Trung lại uống một ngụm trà, đặt cốc xuống, xoay người rời đi.

Hắn không hề quay đầu lại.

(Hết chương 4)

Chương 5: "Cảm ơn ông già Rokossovsky donate tên lửa"

Trên đường trở về đơn vị, Vương Trung nhíu mày suy nghĩ, không biết kiếm pháo chống tăng ở đâu.

Sư đoàn bộ binh không có pháo chống tăng, lại muốn tìm địa hình tác chiến cận chiến, nhưng bộ binh của Prosen cũng không phải dạng vừa.

Trước đây ở Loktev, Vương Trung từng bị bộ binh của địch dồn vào thế nguy hiểm, bây giờ nghĩ đến chất lượng binh lính trong tay, hắn không dám liều lĩnh đánh cận chiến với quân Prosen nữa.

Bản thân Vương Trung không nhận ra, đây chính là một loại tích lũy kinh nghiệm, mặc dù hắn là lính mới, nhưng sau khi trải qua nhiều trận chiến như vậy, hắn cũng dần dần hiểu rõ kẻ địch, hình thành "trí nhớ cơ bắp".

Vương Trung nhíu mày tiếp tục tính toán:

Muốn đánh bại kẻ địch trên địa hình trống trải, ngoài việc dựa vào xe tăng yểm trợ và chiến thuật phục kích xe tăng, điều quan trọng nhất chính là pháo chống tăng.

Đây là mối quan hệ tương khắc tuần hoàn, hỏa lực súng máy có thể khắc chế bộ binh trên địa hình trống trải, xe tăng bắn thẳng có thể khắc chế hỏa điểm, pháo chống tăng và xe tăng ẩn nấp có thể tiêu diệt xe tăng của địch.

Cuối cùng là pháo binh có thể tấn công mọi thứ trên mặt đất, trừ khi xây dựng công sự kiên cố như đường hầm thời kỳ chiến dịch Thượng Cam Lĩnh, nếu không thì pháo hạng nặng của địch bắn đến chắc chắn sẽ gây thương vong.

Cần phải nghĩ cách đối phó với pháo binh của địch, có lẽ có thể sử dụng khinh khí cầu? Bây giờ còn tìm được khinh khí cầu dùng để quan sát không?

Nếu như không quan sát mà bắn mù, thì thật sự không biết được vị trí pháo binh của địch, dù sao thì pháo binh bắn thẳng cũng không có yêu cầu cao về vị trí như pháo bắn cong.

Làm cách nào để nắm được vị trí pháo binh của địch? Dựa vào đội trinh sát trà trộn vào sao?

Nhưng đối phương là quân đội Prosen, không phải quân đội Ấn Độ, làm sao có thể dễ dàng để bị phát hiện vị trí như vậy.

Hơn nữa, quân địch rất tàn bạo, cho nên trinh sát bằng cách cải trang chắc chắn sẽ không được, sau khi tiếp cận trận địa pháo binh, quân địch nhất định sẽ nổ súng ngay lập tức.

Rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Lyudmila vẫn luôn ở bên cạnh quan sát Vương Trung, trông có vẻ rất lo lắng cho hắn, nhưng lại không dám lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

Cuối cùng, cổng trang viên đã hiện ra trước mắt, người lính canh cổng nhìn thấy xe của Vương Trung, lập tức mở cổng sắt ra - từ hôm qua, nhiệm vụ canh cổng đã được giao cho quân đội của Vương Trung.

Sau khi vào trang viên, Grigory quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau đó tự ý lái xe về phía doanh trại của quân đội ở góc trang viên.

Kết quả là vừa mới đi được một đoạn ngắn, Lyudmila đã lên tiếng, lay mạnh vai Vương Trung: "Alyosha! Anh nhìn kìa!"

Vương Trung bị kéo ra khỏi dòng suy nghĩ, vẻ mặt có chút mơ màng, chỉ theo bản năng nhìn theo hướng tay Lyudmila chỉ.

Hắn nhìn thấy một hàng xe tăng T-34 mới tinh đang đậu trên bãi cỏ.

Đây chắc chắn không phải là những chiếc xe tăng cũ của Vương Trung, bởi vì cho dù có sơn lại lớp sơn mới, cũng không thể che giấu được những vết xước do đạn xuyên giáp để lại - những vết xước đó rất rõ ràng.

Những chiếc T-34 này không chỉ có lớp sơn mới, mà bề ngoài còn rất bóng loáng, ống xả cũng không có dấu vết của dầu diesel cháy không hết.

T-34 mới!

Vương Trung phóng tầm mắt ra xa hơn, phát hiện ra những chiếc T-34 này được xếp thành ba hàng, mỗi hàng tám chiếc, tổng cộng 24 chiếc!

Tất cả các nòng pháo của xe tăng đều được điều chỉnh về cùng một góc độ, giống như những cái đầu ngẩng cao khi duyệt binh đi qua lễ đài.

"Xe tăng ở đâu ra vậy?" Vương Trung nghi ngờ hỏi.

Lyudmila: "Anh quên hôm qua bố... chú Constantine nói sẽ cho anh quân sao?"

Vương Trung: "Ông ấy nói phải viết thư, ba, năm ngày mới có kết quả cơ mà?"

"Biết đâu quá trình đặc biệt suôn sẻ thì sao?"

Vương Trung suy nghĩ một chút, vỗ vỗ bả vai Grigory: "Đi lầu chính! Tôi muốn đi gặp ông cụ!"

Cha không gọi được, nhưng gọi một tiếng ông cụ thì được!

Grigory vung đuôi một cái, đạp chân ga lao thẳng về phía lầu chính.

————

Lúc Vương Trung xông vào thư phòng, đại tướng Rokossovsky đang gọi điện thoại, liền ra hiệu "Suỵt".

Rokossovsky (đại tướng): "Cảm ơn ông, bạn già! Rất tốt rất tốt! Đều là xe tăng tốt! A ha ha ha, thằng nhóc đó chỉ là may mắn thôi! Nó có bản lĩnh gì chứ, đứng bét bảng! Nó ra chiến trường còn tè ra quần đấy!"

Rõ ràng đều là đang nói "đứng bét" và "tè ra quần", sao ông cụ nhà mình nói lại tạo cảm giác khác hẳn vậy?

Nghe giống như đang khoe khoang hơn.

Vương Trung vừa nghĩ như vậy, ông cụ liền cười ha hả: "Thật sự là tè ra quần, Lyuda thừa nhận rồi!"

Vương Trung quay đầu nhìn về phía vị hôn thê.

Lyusha le lưỡi, nhỏ giọng nói: "Lúc chuẩn bị bữa sáng hắn hỏi, em cũng không thể lừa người chứ?"

Mẹ kiếp, lúc ở trong đống đổ nát của nhà thờ nên bắn chết Sergei, sau đó lột quần hắn ra.

Như vậy sẽ không ai nhắc tới chuyện này, Lyudmila chắc chắn sẽ không chủ động nói ra.

Ông lão lại cười ha hả một hồi, lúc này mới cúp điện thoại.

Sau đó ông thu lại nụ cười nhìn về phía Vương Trung: "Thấy thứ trên bãi cỏ chưa? Đáng tiếc hiện tại T34 quá đắt hàng, cũng bởi vì chiến công của cậu, ai cũng biết thứ này tốt.

"Hơn nữa họ hình như cho rằng chiến công của cậu đều là nhờ T34, chứ không phải cậu lợi hại. Tôi cảm giác trước đó hứa hẹn cho cậu hai tiểu đoàn, chắc là không xin được đâu, sáu trung đội này cậu tạm dùng trước vậy."

Vương Trung chính muốn trả lời, ông cụ lại nói: "Còn có, cậu nói bản chỉ dùng để duyệt binh tốt hơn, tôi và ông bạn già đã phản ánh rồi, nhưng ông ấy cười nhạo tôi một trận, nói tôi là tướng bộ binh, không hiểu xe tăng. Còn nói cậu cũng là tướng bộ binh, cũng chẳng hiểu gì về xe tăng.

"Các đơn vị thiết giáp khác dùng đều nói tốt!"

Vương Trung cau mày.

Thật ra ưu thế của T34 chủ yếu là năm 41, sau khi quân Đức năm 42 bắt đầu trang bị pháo 50mm nòng dài, nhược điểm tầm nhìn hạn chế của T34 đã bị phóng đại vô hạn, một chiếc xe tăng của quân Đức đối đầu với cả

trung đội, thường xuyên bị tiêu diệt toàn bộ mà không tìm thấy kẻ địch ở đâu.

Thôi vậy, vốn dĩ cũng không trông cậy vào việc bây giờ có thể yêu cầu nhà máy thay đổi thiết kế.

Vương Trung: "Vậy lắp thêm radio thì sao?"

Ông cụ lắc đầu: "Sản lượng radio của chúng ta quá thấp, còn phải ưu tiên cung cấp cho máy bay chiến đấu của không quân, đây là kinh nghiệm từ cuộc nội chiến Tây Ban Nha, nếu không có radio để thông báo tình hình cho nhau, trong không chiến sẽ rất bất lợi."

Vương Trung: "Máy bay chiến đấu cần radio để thông báo tình hình cho nhau, xe tăng thì không cần sao? Rõ ràng xe tăng tác chiến trên chiến trường phức tạp càng cần radio!"

Lão công tước Rokossovsky chỉ dùng ánh mắt điềm tĩnh, trìu mến nhìn Vương Trung: "Được rồi, chúng ta hãy làm tốt việc của mình, hiện tại sư đoàn bộ binh của cậu đã có lực lượng thiết giáp vượt trội hơn hẳn sư đoàn bộ binh bình thường rồi, cậu cũng biết đấy, còn có người muốn điều động lực lượng thiết giáp trong tay cậu đi, dù sao cậu cũng là sư đoàn bộ binh."

Vương Trung gật đầu, có thể bổ sung 24 chiếc T34 quả thực là tin tốt, không thể quá tham lam.

"Vậy cho tôi một trung đoàn pháo chống tăng! Tốt nhất là toàn bộ đều là pháo chống tăng ZIS-3 76mm."

Lão Rokossovsky nhíu mày: "Không phải cậu có lực lượng thiết giáp để thực hiện nhiệm vụ chống tăng rồi sao? Còn là T34!"

Vương Trung: "Cái này không giống nhau, pháo chống tăng có thể ngụy trang để ẩn nấp, bất ngờ tấn công kẻ địch, hơn nữa nếu sử dụng súng máy để ép chỉ huy xe tăng địch phải chui đầu vào tháp pháo, tính năng ẩn nấp của pháo chống tăng sẽ phát huy tác dụng, hiệu quả tác chiến có khi còn cao hơn cả xe tăng."

Sự thật là, lính tăng Đức luôn cho rằng pháo chống tăng của quân đội Liên Xô uy hiếp mình lớn hơn xe tăng - chủ yếu là xe tăng Liên Xô tầm nhìn quá kém.

Còn pháo chống tăng được trang bị quan sát viên thì không bị hạn chế tầm nhìn, lại khó bị phát hiện, ngay cả xe tăng hạng nặng của Đức cũng rất kiêng dè thứ vũ khí này.

Lão Rokossovsky gật đầu: "Đây là kinh nghiệm rút ra từ thực chiến sao? Quả thực rất đáng để coi trọng. Nhưng pháo 76mm cũng rất hiếm, tôi xem có thể xin cho cậu một ít pháo 45mm không, dù sao xe chở đạn và ngựa kéo pháo 76mm cũng dùng được, pháo thủ cũng chỉ cần huấn luyện một chút là có thể làm quen với pháo mới.

"Như vậy sau này cậu có thể thử xin bổ sung riêng pháo 76mm, dần dần thay thế pháo đội thành chủ yếu là pháo 76mm."

Vương Trung có cảm giác, trước đây lão Rokossovsky chắc hẳn cũng thường xuyên nghĩ cách để tăng cường thực lực cho bản thân.

Lúc này Vương Trung đột nhiên nảy ra một ý: Tại sao không nhân cơ hội này hỏi ông cụ về vấn đề vừa rồi khiến mình đau đầu nhỉ?

Vì thế cậu nói: "Tôi muốn hỏi một chút, theo kinh nghiệm của ông, làm thế nào để đối phó với pháo hạng nặng của địch?"

Lão Rokossovsky nhướng mày: "Pháo hạng nặng sao? Phải xem tình hình. Nếu hai bên đã hình thành chiến tuyến vững chắc, khắp nơi đều là chiến hào, vậy thì để máy bay đi trinh sát vị trí pháo binh của địch, sau đó dùng pháo binh bắn phá.

"Lúc đó nơi có hỏa lực phòng không dày đặc nhất chính là trận địa pháo binh của hai bên, hơn nữa thà mạo hiểm làm nhiễu đường bay của đạn pháo, cũng phải thả khinh khí cầu quanh trận địa pháo binh, gây nhiễu cho máy bay trinh sát của địch.

"Có đôi khi nhìn thấy máy bay địch đến còn phải thả khói ngụy trang, thả ở nhiều vị trí khác nhau để đánh lừa địch."

Vương Trung: "Dùng máy bay trinh sát sao..."

Nếu như mình có thể điều động máy bay, dùng radio trên máy bay để liên lạc, sau đó có thể dễ dàng xác định vị trí pháo binh của địch! Đây quả thực là một biện pháp.

Đáng tiếc muốn chỉ huy không quân, ít nhất cũng phải là tướng quân, được giao quyền chỉ huy cả một tập đoàn quân.

Vương Trung: "Ngoài máy bay ra còn cách nào khác không?"

Lão Rokossovsky: "Khi chưa hình thành hệ thống chiến hào vững chắc, có thể dùng kỵ binh."

"Kỵ binh sao?"

"Đúng vậy, kỵ binh là thứ rất lợi hại. Trên lưng ngựa có thể mang thêm lương thực và đạn dược dự trữ, giúp kỵ binh có thể hoạt động bảy ngày mà không cần tiếp tế. Còn ngựa, tuy rằng thức ăn của chiến mã đều rất đắt đỏ, nào là cà rốt, nào là đủ thứ, nhưng ngựa vốn là ăn cỏ mà!

"Lúc người nghỉ ngơi, ngựa tự khắc sẽ tìm cỏ ăn, tuy rằng sau khi chiến đấu một tuần, chiến mã thường sụt cân rất nhiều, nhưng sức bền và tốc độ tối đa cũng chỉ giảm đi một chút, bình thường chạy nước kiệu thì chẳng khác gì mấy.

"Cậu xem, kỵ binh có thể di chuyển trong vòng một tuần trên lãnh thổ của địch mà không cần tiếp tế, hơn nữa bọn họ còn có khả năng cơ động rất tốt, chẳng phải là binh chủng thích hợp nhất để đánh lén trận địa pháo

binh của địch hay sao?"

Hình như đúng là như thế!

Vương Trung xoa cằm, trầm ngâm suy nghĩ.

Lão Rokossovsky nói: "Thôi được rồi, chuyện đến đâu hay đến đó, đừng nhăn nhó nữa. Mau đi gặp mặt đơn vị thiết giáp mới của cậu đi, động viên sĩ khí cho họ một chút, tiện thể chia sẻ một chút kinh nghiệm thực chiến, tổ chức buổi thảo luận gì đó.

"Tôi điều đến cho cậu đây đều là lính mới, chưa có kinh nghiệm thực chiến, tranh thủ lúc địch chưa đánh tới, cậu phải huấn luyện cho bọn họ thật tốt!

"Hiểu chưa? Đổ mồ hôi trên thao trường, bớt đổ máu trên chiến trường!"

Vương Trung gật đầu: "Vâng!"

"Cậu dám trả lời với cấp trên như vậy sao?" Ông cụ giận dữ nói.

Vương Trung vội vàng đứng nghiêm, giơ tay chào: "Rõ! Thưa đại tướng!"

"Như vậy mới được chứ, đi nhanh đi!" Ông cụ phẩy tay như đuổi ruồi.

(Hết chương)

Chương 6: Biến động mới ở Sư bộ (thêm chương cho 8000 phiếu)

Vương Trung rời khỏi tòa nhà chính của trang viên, lập tức đi thẳng đến chỗ những chiếc xe tăng mới được điều đến.

Lúc cậu đến nơi, những người lính xe tăng mới và các lão binh của Loktev đã hòa vào nhau, túm tụm nói chuyện.

Vương Trung vừa xuất hiện, Alexander liền hô to: "Tướng quân đến!"

Alexander Yefimovich vốn là huấn luyện viên của trung tâm huấn luyện, tuy rằng hiện tại là pháo thủ của Vương Trung, nhưng quân hàm không hề bị hạ, vì vậy đương nhiên được mọi người coi như người chỉ huy.

Vương Trung giơ tay chào mọi người, sau đó dặn dò Alexander: "Nhanh chóng tổ chức một buổi chia sẻ kinh nghiệm, nói về những thủ đoạn mà kẻ địch có thể sẽ dùng để đối phó với chúng ta, ví dụ như bắn vào xích xe tăng và kẹt bệ tháp pháo."

Lúc này, một người lính xe tăng mới kinh ngạc hỏi: "Kẻ địch lại có cách đối phó với xe tăng đời mới của chúng ta sao? Tôi nghe nói loại xe tăng này bất khả chiến bại, có thể nghiền nát quân địch. Có một tên công tử bột, rõ ràng vừa ra chiến trường đã sợ đến mức..."

Vương Trung nghĩ thầm: Tè ra quần phải không? Cái trò đùa về việc tè ra quần lại sắp được nhắc đến rồi sao?

"Aleksei!" Tiểu đoàn trưởng của tiểu đoàn thiết giáp vừa được điều đến lên tiếng: "Im miệng! Ai cho phép anh nói chuyện riêng trong hàng ngũ! Còn biết kỷ luật hay không hả?"

Aleksei vội vàng ngậm miệng.

Vương Trung nhìn về phía tiểu đoàn trưởng, cảm thấy vị tiểu đoàn trưởng này có tố chất làm sư đoàn trưởng sư đoàn thiết giáp!

Tuy nhiên, việc công vẫn quan trọng hơn, Vương Trung quay đầu nói với Alexander: "Tóm lại phải truyền đạt toàn bộ kinh nghiệm cho những tân binh này, nhất là phải nói cho bọn họ biết nhược điểm chết người nhất của T34, đó là tầm nhìn hạn chế! Phải nói cho bọn họ biết thiết kế tháp pháo hai người này đã gây ra bao nhiêu bất lợi!"

Alexander: "Yên tâm đi, tướng quân, tôi sẽ cho bọn họ hiểu rõ."

Anh ta nhìn về phía những người lính xe tăng: "Dù sao trong số các cậu cũng có người từng là học viên của tôi ở trung tâm huấn luyện thiết giáp."

Ánh mắt của các trung đội trưởng xe tăng đều có chút lảng tránh, xem ra là nhớ lại quãng thời gian huấn luyện gian khổ ở trung tâm huấn luyện thiết giáp.

Vương Trung: "Còn nữa, hôm nay tranh thủ thời gian giao lưu, chắc là không làm được việc gì khác, tối nay tôi sẽ đãi mọi người một bữa thịnh soạn, cứ ăn uống thoải mái.

"Ngày mai nhớ sắp xếp cho mọi người kiểm tra, sửa chữa xe tăng, tôi cũng sẽ nghĩ cách đến xưởng máy kéo tìm một nhóm thợ giỏi đến."

Quân đội Liên Xô ở Trái Đất không hề coi trọng việc bảo dưỡng xe tăng, cũng nhờ T34 rất bền bỉ, quân đội Liên Xô mới có thể đảm bảo đủ số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu.

Ngược lại, quân đội Đức rất coi trọng việc sửa chữa, bảo dưỡng xe tăng trên chiến trường, cũng giống như quân đội Mỹ, nhưng trang bị của họ lại rất "kiều", trong trận Kursk, quân Đức có một cụm thiết giáp với hơn 160 chiếc xe tăng Panther đời mới tham chiến, kết quả là 110 chiếc bị hỏng hóc trên đường hành quân, vì vậy về cơ bản không phát huy được tác dụng quá lớn.

Có thể nói, khả năng đảm bảo hậu cần của quân đội Đức là bị ép buộc bởi chính những trang bị "kiều" của họ.

Mà Vương Trung quyết tâm thay đổi điều này ở đế quốc Ant, dù sao những chiếc T34 của cậu cũng rất khó khăn mới xin được, không thể để xảy ra chuyện xe tăng không thể tham chiến vì bảo dưỡng kém!

Ngày mai Vương Trung dự định sẽ dựa vào uy tín của giáo hội, tìm một nghìn công nhân kỹ thuật giàu kinh nghiệm từ các xưởng máy kéo ở địa phương, đánh đến đâu sửa chữa xe tăng đến đó.

Thậm chí còn có thể sửa chữa xe tăng của quân địch, sau này gặp phải Tiger hay Panther gì đó có thể sửa chữa rồi đem ra dùng - cho dù không dùng thì sửa chữa xong đem tặng bảo tàng cũng tốt, sau này có thể làm đạo cụ quay phim "Giải phóng".

Vương Trung đang định rời đi, Alexander ngăn cậu lại: "Ngài là chỉ huy xe tăng giàu kinh nghiệm nhất trong số chúng ta, hay là ngài nói trước đi, ngài không nói thì chúng tôi cũng không tiện chia sẻ kinh nghiệm. Giống như tôi, cơ bản chỉ là pháo thủ do ngài chỉ huy, chỉ biết xoay tháp pháo bao nhiêu độ, bắn vào mục tiêu nào."

Vương Trung suy nghĩ một chút, gật đầu: "Được! Để tôi nói cho các cậu biết! Mọi người tập hợp lại đây, ngồi gần một chút."

Alexander: "Toàn thể tập hợp, xếp thành hình vuông!"

...

30 phút sau.

Vương Trung: "Trên đây là những kinh nghiệm mà tôi đã đúc kết được trong một loạt trận đánh bằng xe tăng ở Cao điểm Peniye và Loktev. Nói tóm lại, quân địch rất tinh nhuệ và xảo quyệt, chúng ta không thể vì xe tăng của mình tạm thời chiếm ưu thế trong đối đầu trực diện mà coi thường kẻ địch, nếu không sẽ phải trả giá đắt!"

Alexander: "Vỗ tay!"

Lời vừa dứt, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Vương Trung ra hiệu im lặng: "Thời gian không còn sớm nữa, đừng lãng phí thời gian, những người lính xe tăng khác cũng có kinh nghiệm muốn chia sẻ.

"Ví dụ như pháo thủ có thể nói về điểm yếu của xe tăng địch.

"Lái xe cũng có thể chia sẻ về cách khắc phục sự cố động cơ và hộp số nhanh nhất."

Câu cuối cùng của Vương Trung khiến mọi người cười ồ lên, xem ra ai cũng biết rõ những bệnh vặt của con xe tăng mà mình điều khiển, cũng biết rõ "phương pháp sửa chữa kiểu Ant".

Vương Trung phẩy tay, xoay người định rời đi. Lúc này cậu vô tình nhìn thấy một chiếc xe tải mới chạy từ đường cái bên cạnh bãi cỏ, chạy thẳng về phía Sư bộ.

Tò mò muốn xem chuyện gì xảy ra, Vương Trung liền lên xe jeep, nói với Grigory: "Đến Sư bộ xem sao!"

————

Xe jeep của Vương Trung và chiếc xe tải kia đến Sư bộ trước sau, vừa dừng xe, một cô gái mặc quân phục Vệ giáo quân nhảy xuống khỏi xe tải.

Vệ giáo quân, con gái?

Vương Trung ngẩn người.

Sau đó, càng nhiều cô gái nhảy xuống khỏi xe tải.

Vương Trung đầy nghi hoặc, theo bản năng liếc nhìn Lyudmila, phát hiện ra cô cũng đang nhìn mình, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Lúc này, mấy cô gái mặc quân phục tu sĩ nhảy xuống xe, người cuối cùng chính là Sufang.

Vương Trung liền lên tiếng hỏi: "Sufang, những cô gái này là làm gì vậy?"

Vừa nhìn thấy Vương Trung, Sufang lập tức nở nụ cười rạng rỡ, nhưng khi nhìn thấy Lyudmila, nụ cười rạng rỡ ấy lập tức biến thành nụ cười mỉm: "Tướng quân, đây là đội hát thánh ca! Hiện tại chúng tôi có thể tiến hành nghi lễ cầu nguyện liên tục, giữ liên lạc với đội hát thánh ca cấp trên! Không cần lo lắng bỏ lỡ thời gian cầu nguyện!"

Vương Trung lại nhìn lướt qua những người vừa xuống xe: "Sao chỉ có bốn tu sĩ cầu nguyện, còn những người lính Vệ giáo quân khác là làm gì?"

Sufang: "Họ phụ trách những công việc lặt vặt trong nghi lễ, và bảo vệ cho nghi lễ. Đương nhiên còn có nhiệm vụ chăm sóc chúng tôi khi chúng tôi kiệt sức sau khi cầu nguyện."

"Sao toàn là nữ vậy?" Vương Trung buột miệng hỏi, rõ ràng trước đó cậu đã hỏi tu sĩ Peter và Yetsemenko, cả hai đều trả lời tu sĩ có cả nam và nữ.

Sufang: "Bên phía tu sĩ thì vừa hay chỉ còn tu sĩ nữ, nên đã điều động đến đây. Còn Vệ giáo quân, bởi vì chúng tôi đều là nữ, nên điều động toàn bộ là lính nữ cho tiện."

"À, thì ra là vậy, tôi còn tưởng là Giáo chủ phái các cô đến để thử thách tôi!" Vương Trung thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Lyudmila lên tiếng hỏi: "Sau này các cô sẽ ở lại Sư bộ sao?"

"Đương nhiên rồi, chúng tôi là phương tiện liên lạc quan trọng với cấp trên trong những tình huống khẩn cấp mà!"

Lúc này, một tham mưu từ Sư bộ bước ra: "Nữ tu sĩ Sufang Batuwendusu!"

"Tôi đây! Tôi đây!" Sufang giơ cao tay phải, "Tôi đây!"

Tham mưu: "Mời cô và các nữ chiến binh Vệ giáo quân đi theo tôi đến thánh đường tạm thời, sau này tôi sẽ phụ trách việc xây dựng thánh đường cho các cô."

Vương Trung: "Thánh đường?"

Tuy rằng hỏi như vậy có vẻ hơi thiếu hiểu biết, nhưng cậu vẫn hỏi.

Tham mưu lập tức giải thích: "Chính là nhà thờ tạm thời, ngoài việc đội hát thánh ca cử hành thánh lễ, còn tiếp nhận những người bị sốc đạn hoặc các

chấn thương tâm lý khác trên chiến trường đến cầu nguyện, dùng thánh ca để chữa trị cho họ.

"Vốn đây là công việc của các cha xứ, nhưng có những chuyện mà ngay cả các cha xứ giàu kinh nghiệm cũng không xử lý được."

Vương Trung "Ồ" lên một tiếng, ra hiệu cho viên tham mưu đi trước, viên tham mưu lập tức quay người, nói với Sufang và những người khác: "Mời đi lối này."

Nhóm người đi xa, Lyudmila cười nói: "Tham mưu trưởng Pavlov cuối cùng cũng có người sai vặt rồi!"

Vương Trung cười nói: "Đúng vậy, cuối cùng anh ta cũng xứng danh là Tham mưu 'trưởng' rồi!"

————

Vừa bước vào phòng bản đồ, Vương Trung đã thấy "tham mưu trưởng" Pavlov đang vừa ngân nga bài hát vừa đánh dấu lên bản đồ.

Sáng nay lúc Vương Trung ra ngoài chạy vạy khắp nơi, căn phòng này chỉ có một tấm bản đồ nhỏ đặt trên bàn làm việc, còn bây giờ, toàn bộ bức tường phía bắc của căn phòng được bao phủ bởi một tấm bản đồ cực lớn được ghép từ sáu tấm bản đồ nhỏ, không thể so sánh với tấm bản đồ nhỏ bé lúc sáng.

Toàn bộ bản đồ được đánh dấu dày đặc bằng các ký hiệu quân sự, thể hiện toàn bộ tình hình chiến sự ở mặt trận phía nam.

Bản đồ lớn thì thôi, Pavlov còn cho người treo rèm xung quanh, khiến cho Vương Trung có cảm giác Sư bộ nho nhỏ của mình bỗng chốc biến thành sở chỉ huy hoành tráng.

Nhìn Pavlov đứng trước bức tường bản đồ, trong đầu Vương Trung bất giác hiện lên những cụm từ như "chiến thuật con lợn", "rắn trên núi Thường Sơn", "sinh vật tràn đầy sức sống, vạn vật sinh sôi nảy nở".

Nghĩ kỹ lại cũng đúng, quý tộc Ant đều thích phô trương như vậy, Pavlov cũng là quý tộc, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Vương Trung quyết định dạy dỗ anh ta vài câu: "Anh có người rồi đấy! Phô trương như vậy, lãng phí bao nhiêu nhân lực!"

Pavlov quay đầu lại: "Đừng hiểu lầm, những ký hiệu quân sự trên bản đồ là do các tham mưu làm, còn căn phòng này là do các cô hầu gái nhà cậu trang trí."

Vương Trung: "Sao anh có thể để hầu gái vào phòng bản đồ, lỡ như để lộ bí mật quân sự thì sao?"

Pavlov: "À... Tôi sai rồi."

Vasili ngẩng đầu lên: "Tham mưu trưởng tối nay đi dọn phân!"

Vương Trung nhíu mày: "Sao anh lại trà trộn vào đám tham mưu?"

"Tôi muốn quay về làm huấn luyện viên bộ binh," Vasili vẻ mặt vô tội, "Nhưng bọn họ không cho tôi đi, nói tôi phần lớn thời gian trong chiến đấu đều ở sở chỉ huy tiền phương, là 'nhân tài của bộ chỉ huy', nên đã đuổi tôi về đây. Cho nên cậu xem, tôi lại phải tiếp tục canh cái bộ đàm mà cậu thu được. Nhưng bây giờ cách xa tiền tuyến quá, bộ đàm chẳng nhận được tín hiệu gì."

Vương Trung vừa định nói gì đó với Vasili, đột nhiên nhớ ra một chuyện, bèn hỏi: "Sao hôm nay toàn bộ tình hình chiến sự ở mặt trận phía nam đều được cập nhật vậy? Chạy đến Bộ tư lệnh sao chép bản đồ mất bao nhiêu thời gian?"

Pavlov ba bước đến trước một cánh cửa bên cạnh, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Tiếng "tíc tíc" dồn dập vang lên từ trong phòng.

Pavlov: "Cuối cùng chúng ta cũng có tiểu đoàn thông tin của riêng mình rồi! Đây là trung đội điện báo, tổng cộng có sáu máy điện báo, tiếp nhận và dịch các bức điện từ khắp nơi gửi đến, sau đó cập nhật lên bản đồ. Hiện tại bản đồ của chúng ta cũng được cập nhật nhanh chóng như bản đồ ở Bộ tư lệnh Tập đoàn quân rồi."

Vừa dứt lời, một nhân viên giải mã liền cầm một bức điện đến đưa cho tham mưu, tham mưu nhận lấy, lập tức đến trước bản đồ cập nhật vị trí và tình trạng của Tập đoàn quân số 29.

Thật ra trước đây Vương Trung hoàn toàn không biết Sư bộ hoạt động như thế nào, trong tiềm thức của cậu, những thông tin về tình hình bố phòng của ta và địch trên bản đồ đều tự nhiên sinh ra, giống như trong game vậy - mặc dù cậu biết rõ ràng không phải như thế.

Vương Trung nhìn sáu chiếc máy điện báo công suất lớn, nghe tiếng "tíc tíc" vang lên, nghĩ thầm cuối cùng thì bộ tư lệnh của mình cũng ra dáng một bộ tư lệnh.

Lúc này, Lyudmila lên tiếng hỏi: "Vậy thẩm phán trước đây phụ trách điện đài đâu?"

Pavlov: "Một sư đoàn vốn dĩ sẽ được phân bổ một số lượng thẩm phán nhất định, phụ trách bắt gián điệp, bắt phần tử chống đối, cùng với việc khi chúng ta định phản quốc sẽ bắn chết chúng ta. Bọn họ chỉ làm đúng phận sự của mình thôi."

Lúc Pavlov nói đến "phản quốc" và "bắn chết", mấy tham mưu trẻ tuổi đang làm việc bên cạnh đều giật mình, không nhịn được dừng bút nhìn qua.

Vương Trung líu lưỡi: "Tôi không biết bây giờ nên vui hay nên im lặng. À, văn viên cấp sáu của anh đâu? Không thấy ông ta đâu cả!"

Pavlov làm động tác "mời", dẫn Vương Trung và Lyudmila vào phòng bản đồ bên kia, mở cửa ra.

Phòng điện báo vừa mở cửa là nghe thấy tiếng lách cách, còn bên này vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng "bịch bịch" như búa đập vào gỗ.

Vương Trung nhìn kỹ, mới phát hiện là đang đóng dấu.

Harry Potter phần 1 lúc mới vào ngân hàng Gringotts cũng là một đám yêu tinh đang đóng dấu ở đó, hiện tại căn phòng này cũng na ná như vậy.

Ông lão văn viên cấp sáu quát: "Cậu làm ăn kiểu gì thế! Lúc lập danh sách phải làm hai loại mục lục! Cậu làm cái gì thế này! Làm lại!"

Quát xong một văn thư, cựu ủy viên giáo vụ nhìn về phía Vương Trung: "Tướng quân, ngài đến thật đúng lúc! Tôi có việc muốn nhờ! Ngài xem, đây là danh sách của Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, sĩ quan gần như chết hết, rất nhiều đại đội cũng bị xóa sổ, trên thực tế 81 người còn sống sót hầu như đều là lính của tiểu đoàn 3.

"Thông thường mà nói, đơn vị như vậy đã bị giải thể rồi, binh lính sẽ được chuyển sang đơn vị khác. Nếu muốn duy trì Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, chúng ta phải bổ sung sĩ quan, văn thư - đúng vậy, văn thư của cả trung đoàn!

"Phiền phức lắm!"

Vương Trung: "Không thể thăng cấp tại chỗ cho 81 người may mắn sống sót sao? Binh nhất lên trung sĩ, thiếu úy làm trung tá, trung tá làm trung đoàn trưởng..."

"Không được! Tôi đã xem điều lệnh rồi, không thể thăng cấp trực tiếp như vậy, căn cứ vào kinh nghiệm làm việc với mấy cơ quan hành chính của tôi, kiểu gì cũng không được phê duyệt. Chẳng lẽ ngài muốn một trung đoàn có trung đoàn trưởng là thiếu úy sao?"

Vương Trung: "Không được sao? Trước đó trung đoàn Amur số 3 sau khi được bổ sung quân số cũng được thăng cấp tại chỗ để khôi phục lại quân số mà."

Ông cụ cấp sáu: "Đó là vì Trung đoàn Amur số 3 có nhiều sĩ quan cấp cao sống sót! Còn chức vụ như trung sĩ thì chỉ cần cho mấy ông lính kỳ cựu lên là được. Nhưng Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 này, không có cách nào khôi phục lại quân số theo cách đó được.

"Tôi đề nghị là, đổi phiên hiệu của Trung đoàn bộ binh 105 quân đội Vệ giáo vừa được bổ sung thành Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, sau đó chuyển 81 lính sống sót của Trung đoàn Beshenkovichskaya sang làm sĩ quan cấp thấp và trung của trung đoàn 105."

Vương Trung: "Ý của ông là, chúng ta làm giả giấy tờ?"

Ông lão: "Đúng vậy! Làm như vậy sẽ đơn giản hơn rất nhiều, cũng không cần phải nộp một đống đơn xin thăng cấp lên Tập đoàn quân."

Vương Trung gật đầu: "Được, cứ làm như vậy đi! Nhưng mà... quân hàm của trung đoàn trưởng trung đoàn 105 quân đội Vệ giáo có đủ chưa?"

Ông lão: "Đủ, anh ta là sĩ quan được chuyển ngạch từ bên dân sự sang, không có kinh nghiệm chiến đấu, nhưng về mặt giấy tờ và thủ tục đều không có vấn đề gì."

Hóa ra Ant còn có cơ chế chuyển ngạch nhân viên hành chính sang quân đội theo cấp bậc, không có ông lão văn viên cấp sáu này thì chắc chắn tôi không biết được!

Vương Trung vỗ vai Pavlov: "Thấy tôi tìm người tài giỏi cho anh chưa! Sau này đừng có mà kêu than là không có tiếp tế với quân số nữa!"

(Hết chương)

Chương 7: Tam đầu tụ hội, điểm binh sa trường (Minh chủ thêm canh)

Vốn dĩ Pavlov đang cười rất tươi, nghe Vương Trung nói xong, nụ cười tắt ngúm.

Không đúng, nụ cười đã chuyển sang mặt Vương Trung!

Vương Trung: "Anh đừng từ chối! Trước đây anh không có người, mà vẫn có thể lo cho chúng tôi nguồn tiếp tế dồi dào, bây giờ anh chắc chắn làm được!"

Nói xong anh nhìn về phía Vasili: "Anh thấy đúng không?"

"Đúng!" Vasili giơ ngón tay cái lên, "Tham mưu trưởng Pavlov có thể biến không thành có!"

Vương Trung: "Chuẩn không cần chỉnh! Trước đây Pavlov còn nói với tôi, ngoài thành Agasukov có một mụ phù thủy..."

Pavlov ngắt lời anh: "Thôi đi! Cậu ở đây trêu tôi, không bằng đi cầu xin ông cụ nhà cậu còn hơn!"

Vương Trung: "Ông ấy đang bận tối mắt tối mũi rồi. Nhưng chúng ta không thể chỉ trông chờ vào một mình ông ấy được! Anh cũng phải cố gắng lên! Còn tôi, ngày mai tôi sẽ đến nhà máy máy kéo, mượn của họ mấy trăm công nhân, thành lập đội sửa chữa!"

Vừa dứt lời, tiếng lách cách của máy điện báo và tiếng đóng dấu bịch bịch vang lên, tiếp theo là tiếng mở cửa.

Vương Trung và Pavlov cùng quay đầu nhìn về phía cửa chính, thấy Popov bước vào.

Vương Trung: "Gần đây anh như rồng vậy, thoắt ẩn thoắt hiện - à mà, rồng là..."

Popov: "Tôi biết, là con quái vật nuốt chửng thế giới trong thần thoại Prosen."

Không không, người ta không phải rồng, là cự xà, tuy cũng dài ngoằng nhưng không có móng vuốt!

Popov: "Đoán xem tôi mang gì về đây?"

Anh ta vừa dứt lời, mấy cô gái mặc áo thầy tu bước vào, băng tay có thêm một cái cánh so với băng tay của thầy tu Peter, chứng tỏ những cô gái này đều là tu sĩ cầu nguyện.

Sau khi các tu sĩ cầu nguyện bước vào, hơn ba mươi nữ binh Vệ giáo cũng bước vào phòng.

Người bước vào cuối cùng là Yetsemenko, phó chỉ huy Đại đội Thần Tiễn, trông anh ta có vẻ vẫn chưa quen với việc bị vây quanh bởi phụ nữ như vậy.

Vương Trung mừng rỡ: " Đại đội Thần Tiễn đã đủ người rồi à?"

Popov cười nói: "Đúng vậy, đã là lời hứa của Đức Giáo chủ thì chắc chắn sẽ được thực hiện, chỉ là hơi mất thời gian một chút."

Vương Trung gật đầu, sau đó hỏi một câu hỏi rất quan trọng: "Không phải nói là tu sĩ cầu nguyện có cả nam cả nữ sao? Sao toàn là nữ thế này?"

Popov cũng hơi lúng túng: "Vì chỉ còn lại nữ thôi, nam đều bị điều đi hết rồi. Tôi cũng muốn nam hơn, vì vệ binh, lái xe gì đó đa phần là nam, toàn nữ rất phiền phức. Nhưng người khác cũng nghĩ vậy."

Cũng hợp lý.

Lúc này, cô gái thấp nhất trong số các tu sĩ cầu nguyện mới đến không vui lên tiếng: "Nữ thì làm sao? Nam giới có thể ra trận, chúng tôi cũng có thể! Chẳng phải chỉ là hành quân trong giá rét thôi sao, có gì khó!"

Vương Trung: "Ồ, người thì bé tí mà nói năng ghê gớm thật đấy. Bây giờ đất còn khô ráo thì không sao, đợi đến tháng 9, mưa xuống đất lầy lội, lúc đó xem cô có nằm được trên đất không?"

Cô gái rõ ràng do dự, nhưng ngay lập tức chống nạnh nói: "Tất nhiên là nằm được! Nam giới các anh làm được, tôi cũng làm được!"

Vương Trung nhướn mày, cúi xuống nhìn tên của cô gái, cô bé này tên là Yekaterina Andropovich Bolancheva.

Nói đến Yekaterina, biệt danh của cô ấy là Katya, còn tên gọi thân mật hình như là Katyusha thì phải!

Vương Trung lại đánh giá cô gái từ trên xuống dưới, định mở lời thì cô hỏi: "Anh muốn hỏi tuổi của em phải không?"

"Ờ..." Vương Trung, "Cô đoán đúng rồi đấy!"

Yekaterina: "Em là do được thần linh ban phước nên mới nhỏ như vậy, năng lực dẫn đường của em rất mạnh! Mạnh nhất! Anh hiểu không? Em thậm chí có thể dẫn đường khi không nhìn thấy mục tiêu, đây là năng lực mà hiếm người ở Ant có được!"

Lần này Vương Trung thật sự kinh ngạc, không nhìn thấy mục tiêu mà vẫn dẫn đường được? Đây chẳng phải là điểm danh trên chiến trường sao?

Nhất định phải hỏi rõ ràng chuyện này!

Vương Trung: "Cô làm thế nào để dẫn đường khi không nhìn thấy mục tiêu? Là tôi nói cho cô biết tấn công chiếc xe nào, cô có thể tấn công được sao? Hay là cần ảnh của mục tiêu?"

Yekaterina ngẩn người: "Anh đang nói gì vậy? Làm gì có ai chỉ cần ảnh là có thể tấn công được?"

"Ơ? Không được sao?"

"Tất nhiên là tôi phải nhìn thấy mục tiêu trước, nhưng nếu trong quá trình dẫn đường mà mục tiêu di chuyển ra khỏi tầm nhìn, tôi vẫn có thể đảm bảo trúng đích! Đây là năng lực mà người khác không có được!"

Hóa ra là như vậy... Có nghĩa là cô ấy chỉ cần nhìn thấy đối phương một cái, tên lửa phóng đi, là có thể trúng đích?

Quả thật rất lợi hại, nhưng lại không lợi hại đến mức đó, một năng lực khá kỳ lạ.

Vương Trung giơ ngón tay cái lên: "Lợi hại thật đấy!"

Yekaterina: "Sao tôi có cảm giác anh đang xem thường tôi vậy?"

Vì tôi đang xem thường cô đấy.

Pavlov chen vào: "Tôi đã sắp xếp chỗ ở cho mọi người rồi, để tham mưu dẫn mọi người đi. Chào mừng mọi người gia nhập Sư đoàn bộ binh 151."

Phó chỉ huy Yetsemenko lập tức nói: "Được rồi các cô gái, chúng ta đi thôi, còn có thời gian dọn dẹp phòng ốc, rồi đến chỗ quản lý hậu cần nhận đồ dùng cá nhân! Đi nào đi nào!"

Popov: "Họ đều là quân nhân, anh nên ra lệnh như quân nhân, đừng có như hướng dẫn viên du lịch như vậy."

Phó chỉ huy Yetsemenko hít một hơi thật sâu, hắng giọng, cố gắng kìm nén vẻ bối rối trên mặt, lên tiếng: "Toàn thể chú ý! Nghiêm!"

Tất cả nữ binh, bất kể là tu sĩ cầu nguyện hay là lính Vệ giáo đều đứng nghiêm.

"Bên phải, nhìn! Trước, nhìn! Bên phải, thẳng! Bước đều bước!"

Các nữ binh bước đều bước rời đi.

Vương Trung gãi đầu: "Hôm nay tôi thấy mấy nhóm nữ binh rồi đấy, hơn nữa đều liên quan đến giáo hội, quả nhiên là giáo hội đề cao bình đẳng giới."

Popov: "Hừ, thế đã là nhiều rồi sao? Cậu sẽ còn thấy nhiều hơn nữa. Chiều nay nhân viên y tế được phân bổ cho chúng ta sẽ đến, mỗi đại đội một bác sĩ một y tá, cộng thêm bệnh xá của sư đoàn, cả trăm nữ binh."

Vương Trung: "Tôi biết là sẽ có nhiều nữ binh, nhưng không ngờ lại nhiều đến vậy."

Lúc này, Vương Trung đột nhiên nhận ra, đây là lần đầu tiên kể từ khi đến Agasukov, chỉ huy quân sự, tham mưu trưởng và Tùy quân giáo sĩ hội họp cùng một chỗ.

Anh còn đang định cảm thán thì Popov đã hỏi: "Tướng quân, anh nghĩ chúng ta có bao nhiêu thời gian để nghỉ ngơi và hồi phục?"

Vương Trung mím môi, về diễn biến trên Trái đất, anh chỉ nhớ mang máng một khoảng thời gian: Quân Đức bắt đầu chuyển hướng vào khoảng giữa tháng 8, đến giữa tháng 9 thì hoàn thành bao vây.

Tính theo thời gian đó, chắc còn khoảng một tháng để nghỉ ngơi và hồi phục.

Nhưng Vương Trung luôn cảm thấy không có nhiều thời gian đến vậy, chủ yếu là vì Prosen ở thế giới này mạnh hơn Đức Quốc xã nhiều.

Vì vậy, để cho chắc chắn, anh nói: "Chúng ta có thể nghỉ ngơi đến ngày 22 tháng 7, sau đó có thể quan sát được động tĩnh của địch, đến lúc đó chúng ta phải nghĩ cách hành động."

Pavlov: "Dùng một sư đoàn chặn Tập đoàn quân trung tâm sao? Cho dù là anh cũng không làm được đâu?"

Vương Trung: "Tất nhiên là tôi không làm được. Nhưng ít nhất cũng có thể cản bước tiến của chúng, tranh thủ thời gian phá vây."

Pavlov: "Tranh thủ thời gian phá vây sao... Xem ra anh đã chắc chắn là địch sẽ chuyển hướng rồi, anh có căn cứ gì không? Nhìn vào khoảng cách hiện tại, Tập đoàn quân trung tâm và Tập đoàn quân phía Nam của địch cách nhau hơn bốn trăm cây số, bốn trăm cây số đấy!"

Thật ra nếu chỉ nhìn vào khoảng cách theo chiều ngang thì không đến mức đó, nhưng tốc độ tiến quân của Tập đoàn quân trung tâm quá nhanh, đây là khoảng cách theo đường chéo.

Cũng chính vì trung tâm tiến quân nhanh, nên mới có khả năng bao vây trên diện rộng.

Vương Trung: "Nhìn vào chiến dịch Caroline là biết, con người có thói quen đi đường cũ, quân đội cũng vậy. Prosen đã thực hiện thành công chiến thuật bao vây ở Caroline, chắc chắn ở đây họ cũng sẽ làm như vậy."

Popov vẫn luôn im lặng lắng nghe cuộc trò chuyện của hai vị chỉ huy quân sự, thấy Pavlov không nói gì, anh ta mới lên tiếng: "Tướng quân luôn luôn đúng, đây chính là trực giác trên chiến trường. Ngoài ra, tôi nghe nói trong Bộ Tổng tư lệnh cũng có người có cùng suy nghĩ, nhưng ông ta đã bị cách chức, bị điều đi chỉ huy Tập đoàn quân St. Andrew's Castle ở phía bắc."

Pavlov lắc đầu: "Hình như Hoàng đế tin tưởng Skorobo, còn phái Thái tử đến đây."

Vương Trung: "Thái tử đến đây không phải là vì tôi sao?"

Pavlov và Popov đồng loạt dùng ánh mắt "Anh đang nói gì vậy" nhìn Vương Trung.

Pavlov: "Cậu ta đến đây để giám sát, vốn dĩ Hoàng đế định thân chinh, nhưng bị Bộ Tổng tư lệnh ngăn cản. Bây giờ khác xưa rồi, ngày xưa pháo binh nhiều nhất là bắn đến hàng ngũ thứ năm ở tiền tuyến, Hoàng đế sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, còn bây giờ pháo binh và máy bay ném bom có thể dễ dàng tấn công hậu phương."

Vương Trung thốt lên: "Hóa ra là vậy. Dù sao thì, chúng ta hãy tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, chuẩn bị sẵn sàng."

Hai người còn lại gật đầu, ban lãnh đạo sư đoàn đã đạt được sự đồng thuận.

Ngày 22 tháng 7 năm 914 theo lịch Julian, 11 giờ 30 phút.

Vương Trung đang ở sở chỉ huy sư đoàn nghiên cứu tình hình mới nhất, tham mưu thông tin cầm điện báo từ phòng bên cạnh bước vào phòng bản đồ.

Lúc mở cửa, tiếng lách cách từ phòng bên cạnh lọt vào tai Vương Trung.

Vương Trung: "Cứ mở cửa đi, nghe tiếng lách cách mới ra dáng sở chỉ huy."

Dù sao bộ phim "Đại quyết chiến" mà Vương Trung yêu thích nhất, cứ cảnh nào xuất hiện sở chỉ huy của quân ta là y như rằng sẽ có tiếng lách cách.

Tham mưu thông tin lập tức xoay người mở cửa, sau đó bước đến bên cạnh bản đồ, đưa điện báo cho tham mưu tác chiến.

Loại điện báo không phải gửi trực tiếp cho đơn vị này, thông thường sẽ không đọc cho sư đoàn trưởng nghe, mà sẽ do tham mưu tác chiến cập nhật thông tin lên bản đồ.

Vương Trung nhìn thông tin mới: "Sư đoàn Panzer số 26 hôm nay không có động tĩnh gì sao?"

Tham mưu tác chiến: "Vâng, trong điện báo ghi như vậy."

Pavlov đứng dậy, bước đến bên cạnh Vương Trung: "Dừng lại để bổ sung quân số và trang bị à?"

"Chắc là vậy." Vương Trung vuốt cằm, "Đánh nhau cả tháng rồi, xe tăng của địch cũng nên dừng lại để bảo dưỡng."

Nếu xe tăng của Prosen có tính năng tương tự như xe tăng của Đức, thì lực lượng thiết giáp của địch chắc chắn có rất nhiều xe không chiến đấu được, cần phải dừng lại để chờ sửa chữa.

Ngoài ra còn phải bổ sung đạn dược, nhiên liệu và lương thực, con người cũng cần nghỉ ngơi.

Pavlov tiến lên một bước, cầm lấy cây gậy chỉ bản đồ bên cạnh, chỉ vào bản đồ nói: "Hiện tại, trong số sáu sư đoàn thiết giáp của Quân đoàn thiết giáp số 2 của địch cộng thêm một lữ đoàn thiết giáp độc lập, đã có ba sư đoàn thiết giáp dừng lại để nghỉ ngơi và bổ sung.

"Kỵ binh trinh sát tiền tuyến báo cáo, bộ binh của địch đang xây dựng tuyến phòng thủ ở Balagima và Borsk, tôi cho rằng điều này có thể chứng minh địch đang chuẩn bị bao vây từ phía nam, những tuyến phòng thủ này là để đề phòng chúng ta tấn công từ Bala-Borsk.

"Sau khi bổ sung xong, địch sẽ bắt đầu bao vây."

Vương Trung: "Cứ báo cáo lên Tập đoàn quân như vậy đi. Nhưng tôi đoán là vô dụng thôi."

Pavlov: "Skorobo ngoài miệng thì không thừa nhận, nhưng ông ta đã chuẩn bị rồi, ông ta đã bố trí ba quân đoàn xe tăng ở tuyến này."

Nói xong, Pavlov dùng gậy chỉ bản đồ quét qua vị trí của ba quân đoàn xe tăng đóng quân rải rác ở phía bắc Agasukov.

Popov cũng tham gia vào cuộc trò chuyện: "Skorobo xuất thân là lính thiết giáp, ông ta luôn tự xưng là 'binh đoàn trưởng xe tăng', chắc là ông ta muốn đánh một trận lớn với xe tăng của Prosen từ lâu rồi."

Vương Trung lắc đầu: "Nhưng nếu chúng ta tấn công, Prosen sẽ thả khói mù rồi rút lui, cho đến khi rút về đến vị trí đặt pháo 88 ly của họ."

Vương Trung ngừng một lát, thở dài: "Sẽ thất bại."

"Sẽ thắng!" Skorobo phấn khích đi đi lại lại trước bản đồ.

"Ba quân đoàn xe tăng của chúng ta, trong đó Quân đoàn xe tăng số 6 được trang bị toàn bộ bằng T-34! Còn Quân đoàn xe tăng số 11 có rất nhiều KV!

"Kẻ địch sẽ bị nghiền nát dưới nắm đấm thép của chúng ta!

"Quân đoàn thiết giáp số 2 của địch do Heinz Guderian, Tổng thanh tra lực lượng thiết giáp của chúng chỉ huy! Hắn ta chính là người đưa ra học thuyết chiến tranh chớp nhoáng!

"Lần này chúng ta sẽ đập tan hoàn toàn cái gọi là chiến tranh chớp nhoáng của chúng!"

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nói: "Vậy là ngài cũng thừa nhận phán đoán của vị thiếu tướng kia là đúng sao?"

"Không! Cậu ta hoàn toàn không có căn cứ! Nếu lúc đó cậu ta đưa ra được những bằng chứng này, tôi nhất định sẽ ủng hộ cậu ta!" Skorobo vung tay đấm, "Kẻ địch thắng trận liên tục lại đột nhiên dừng lại, chứng tỏ chúng đã cạn kiệt sức lực! Nắm đấm thép của chúng ta sẽ nghiền nát chúng! Chiến tranh sẽ kết thúc vào mùa đông năm nay!"

Sau khi dừng lại một chút, Skorobo nói thêm: "Hoàng đế cũng nghĩ như vậy! Cho nên mới phái Thái tử điện hạ đến đây! Chiến thắng của chúng ta, sẽ là khởi đầu cho cuộc phản công!"

Vương Trung đập bàn: "Không thể chờ đợi thêm được nữa, bây giờ chúng ta có bao nhiêu quân?"

Pavlov lập tức báo cáo: "Bộ binh có Trung đoàn bộ binh cận vệ số 31, Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5, tổng cộng 4.500 quân.

"Lực lượng thiết giáp hiện tại là Tiểu đoàn thiết giáp độc lập số 422, hiện có 30 chiếc T-34 sẵn sàng chiến đấu, 4 chiếc đang sửa chữa.

"Tiểu đoàn pháo chống tăng số 339, 12 khẩu pháo chống tăng 45 ly sẵn sàng chiến đấu.

"Trung đoàn pháo binh số 155, 24 khẩu trọng pháo 152 ly sẵn sàng chiến đấu. (Trọng pháo cần rất nhiều người phục vụ, trung bình một khẩu pháo cần đến 53 người.)

"Một đại đội B-4 độc lập, 4 khẩu pháo hạng nặng B-4 sẵn sàng chiến đấu, một khẩu đang sửa chữa.

"Tiểu đoàn pháo phòng không số 55, 12 khẩu pháo phòng không 72-K.

"Ngoài ra còn có Đại đội Thần Tiễn, Đại đội Âm Trận và các đơn vị hỗ trợ khác của giáo hội. Tổng cộng 9.800 lính chiến đấu, 12.000 nhân viên hậu cần."

Vương Trung: "Làm hết sức mình, nghe theo mệnh trời, mục tiêu của chúng ta là đây!"

Anh chọc ngón tay vào một nơi có tên là Olaci trên bản đồ.

Popov: "Tại sao lại là nơi này?"

Vương Trung: "Thứ nhất, đường quốc lộ chạy qua đây, lực lượng thiết giáp của địch muốn tiến về phía nam, chắc chắn sẽ phải đánh chiếm nơi này để đảm bảo tiếp tế. Thứ hai, ngoại trừ nơi này ra, xung quanh đều là thảo nguyên, chỉ có nơi này là có hàng rào cây cối, có rừng rậm, thích hợp để bố trí trận địa phòng ngự.

"Thứ ba, nếu có thể chặn địch ở đây, Quân đoàn thiết giáp số 1 của địch từ phía nam sẽ mất rất nhiều thời gian để vòng qua đây. Lực lượng của chúng ta có thể nhân cơ hội này phá vây từ Olaci. Ngoài đường quốc lộ, anh xem chỗ này, trước khi mùa mưa đến, chúng ta có thể hành quân qua khu thảo nguyên này, có thể đưa được rất nhiều quân ra ngoài."

Thật ra những điều Vương Trung nói đều dựa vào kinh nghiệm chơi game của anh.

Có thành công hay không, anh cũng không biết.

Nhưng hiện tại anh là một vị chỉ huy kiên định, anh quyết định thử một lần.

Pavlov thở dài: "Suy nghĩ của cậu rất hay, nhưng chúng ta phải làm thế nào để có được mệnh lệnh xuất động đây? Chúng ta là bộ đội mặt trận phía tây nam, mặc dù không bị xếp vào bất kỳ quân đội hay tập đoàn quân nào, nhưng chúng ta vẫn thuộc quyền quản lý của mặt trận."

Vương Trung: "Chỉ có thể đi tìm ông già thôi."

(Hết chương)

Chương 8: Cha con nâng chén

Vương Trung nói xong liền đứng dậy, gọi cảnh vệ: "Grigory!"

Gần đây trong thành phố xảy ra một số vụ tấn công nhằm vào các sĩ quan cấp cao, cho nên hiện tại, dù ở trong trang viên của gia đình, Vương Trung vẫn cần cảnh vệ đi cùng.

Grigory trang bị đầy đủ đẩy cửa bước vào, hướng Vương Trung chào theo nghi thức quân đội: "Tướng quân."

Vương Trung vừa định đi, Pavlov lên tiếng: "Nếu đã xác nhận vị trí phòng thủ là Olaci, vậy tôi sẽ bắt đầu lên kế hoạch hành quân."

"Nhanh vậy? Biết đâu họ lại không cho chúng ta đến Olaci, đợi mệnh lệnh chính thức rồi hẵn tính." Vương Trung hỏi.

Pavlov thở dài: "Mỗi khi như thế này, tôi lại thấy cậu đúng là xứng đáng đứng cuối lớp, lúc nào cũng nhảy qua nhảy lại giữa thiên tài quân sự và kẻ ngốc."

Vương Trung thầm nghĩ, ông quá khen rồi, tôi nào có được học hành bài bản về lý luận quân sự, chỉ là thỉnh thoảng đọc qua loa một chút thôi.

Nếu không có "nó" thì tôi tiêu đời lâu rồi.

Trong lúc Vương Trung suy nghĩ, Pavlov vẫn kiên nhẫn giải thích: "Lần trước chúng ta nói đi là đi, bởi vì thành phần đơn giản, chủ yếu là bộ binh, ngay cả công nhân hậu cần cũng chẳng có mấy.

"Nhưng bây giờ chúng ta có nhiều người như vậy, chỉ riêng việc tổ chức đội ngũ nhân viên không chiến đấu thôi cũng đã đủ mệt rồi, cần phải có kế hoạch hành quân thật chi tiết.

"Nếu không, cậu cứ chờ xem, đám người này sẽ lạc mất một nửa trên đường đi. Kể cả có kế hoạch chu toàn, trên đường hành quân chúng ta chắc chắn vẫn sẽ bị hao hụt quân số, đến nơi lại phải tập hợp lại từ đầu."

Pavlov nói xong, Popov bồi thêm một câu: "Sau khi hành quân đường dài mà vẫn có thể lập tức tham gia chiến đấu, đó mới là quân đội thép chân chính."

Quân đội thép... Tôi biết một đội đấy, tiếc là không thuộc về thế giới này.

Vương Trung: "Vậy thì trông cậy vào ông đấy, dù sao ông cũng có lính văn thư cấp sáu, chắc chắn không thành vấn đề!"

Vừa lúc anh nói câu đó, một viên tham mưu từ khu hành chính đi tới, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng hắt hơi rất to, lại còn ba cái liên tiếp.

Pavlov: "Cậu xem, cậu vừa khen ngài giám đốc 65 tuổi nhà ta đấy, khiến ông ấy hắt hơi rồi kìa."

Vương Trung nhún vai, rời khỏi phòng bản đồ.

————

Trên quảng trường trước trụ sở sư đoàn, một nhóm tân binh của Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 đang hăng say luyện tập - thật ra là Trung đoàn Bộ binh 105 của quân đội bảo vệ trước đây.

Bài tập hôm nay là tháo lắp và bảo dưỡng súng ống - các lão binh khăng khăng rằng đây là điều quan trọng nhất, nếu không ra chiến trường, lính mới mà súng bị kẹt đạn cũng không biết cách xử lý thì chỉ có nước làm bia cho địch.

Vương Trung vừa đi dọc theo quảng trường về phía bãi đậu xe, vừa quan sát đám tân binh loay hoay với khẩu Mosin-Nagant.

Lúc này, một vị trung tá trông khá gầy yếu bước đến trước mặt Vương Trung, giơ tay chào theo kiểu rất "dân chơi".

Vương Trung đáp lễ, hỏi: "Ông là Trung tá Eugene của Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5?"

"Phải." Vị trung tá thở dài: "Nhìn tôi thế này, chẳng phải ngài đã rõ rồi sao? Tôi nào phải quân nhân gì, chỉ là một gã giám đốc nhà máy, lúc đồng ý chuyển đổi ngang cấp, tôi nào có ngờ mình lại thành trung tá!"

Vương Trung: "Trước đây, ông quản lý bao nhiêu người?"

"Hơn một nghìn. Tôi là giám đốc khu mỏ ở Đông Kazaria, quanh năm quản lý hơn một nghìn công nhân."

Vương Trung: "Vậy chẳng phải rất phù hợp sao, hiện tại Trung đoàn Beshenkovichskaya số 5 cũng chỉ có hơn 2500 người, cũng gần bằng số công nhân mỏ trước đây ông quản lý!"

"Không giống nhau!" Trung tá Eugene bắt đầu trình bày.

Thái độ của Vương Trung lúc này là: Tôi không nghe, tôi không nghe, kinh Phật tôi cũng không nghe.

Nhưng ngoài mặt không thể nói như vậy, anh vỗ vai Eugene: "Ai cũng có lần đầu mà, tôi cũng vậy! Cứ bước một bước là được rồi!"

Nói xong, chính Vương Trung cũng phải thầm khâm phục bản thân, những lời sáo rỗng thế này mà mình cũng nói ra được.

"Nhưng mà..."

Vương Trung nghiêm mặt: "Đừng nói nữa! Đây là quân đội. Ông mà trốn tránh trách nhiệm, tôi sẽ bắn ông! Cứ cố gắng hết sức là được!"

Eugene còn định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ biết thở dài: "Tôi chỉ là nghĩ sau này có thể sẽ phải thực hiện chế độ phân phối, muốn tranh thủ chút quyền lợi cho gia đình thôi!"

Vương Trung bỗng nhiên cảm thấy hơi thương cảm cho vị trung tá này, nhưng tin tốt là, sản lượng lương thực của Đế quốc Ant rất dồi dào, cho dù mất đi vựa lúa lớn nhất là Kazaria, đế quốc vẫn có thể có được nguồn cung cấp thịt và ngũ cốc dồi dào từ các trang trại màu mỡ ở biên giới phía đông.

Ít nhất, người dân Ant không phải lo chết đói.

Tạm biệt vị trung tá, Vương Trung sải bước về phía chiếc xe Jeep, không đợi Grigory mở cửa, anh đã ngồi vào trong.

Grigory khởi động xe, chạy dọc theo con đường rợp bóng cây trong trang viên về phía tòa nhà chính.

Xe vừa lăn bánh, Vương Trung đã nhìn thấy trên bãi cỏ bên đường, Alexander - pháo thủ của xe tăng 422 - đang chia sẻ kinh nghiệm cho kíp lái xe tăng mới: "Vì không có trưởng xe, khi chúng ta ra chiến trường, tầm nhìn cơ bản bị giới hạn ở phía trước, cho nên, cho dù là tấn công hay phòng thủ, chỉ huy xe tăng phải đảm bảo các xe tăng dưới quyền mình quan sát các hướng khác nhau, bù đắp điểm mù cho nhau."

Vương Trung khẽ nhíu mày, Alexander nói đúng đấy, nhưng anh ta đã bỏ qua một điều cực kỳ quan trọng: T-34 thông thường không được trang bị radio, cho dù có thể bao quát tầm nhìn cho nhau, họ cũng không thể nào nhận được cảnh báo từ đồng đội - không có radio thì cảnh báo kiểu gì, dùng súng máy bắn vào xe tăng đồng đội để "báo hiệu" à?

Sau khi đi qua doanh trại xe tăng, họ đến sân tập của trung đoàn pháo binh, Trung đoàn Pháo binh hạng nặng 155 đang sử dụng đạn huấn luyện để mô phỏng thao tác nạp đạn nhanh.

Đi tiếp về phía trước là doanh trại pháo phòng không, vì trước đây Vương Trung chưa từng có đơn vị loại này, nên hiện tại không ai có thể hướng dẫn cho họ, pháo thủ phòng không chỉ có thể dựa vào sổ tay hướng dẫn để tự luyện tập.

Khi sắp đến tòa nhà chính, Vương Trung nhìn thấy tiểu đoàn pháo chống tăng được giao cho mình, Dmitri đang chỉ vào một tấm sơ đồ chi tiết, say sưa giảng giải cho các pháo thủ về vị trí điểm yếu trên chiếc xe tăng Prosen.

Vương Trung hài lòng nhìn mọi người ai làm việc nấy, vừa lúc đó chiếc Jeep dừng lại.

Grigory: "Tướng quân, đến nơi rồi ạ."

"Tôi biết, đây là nhà tôi mà." Vương Trung nói.

————

Phòng làm việc của lão Rokossovsky, 12 giờ trưa, ngày 22 tháng 7 năm 914 theo lịch Julian.

Lão Rokossovsky nghe Vương Trung phân tích xong, gật đầu: "Lý do của con rất hợp lý, ta sẽ nghĩ cách xin cho con một đạo lệnh điều động, cho con đến Olaci đóng quân.

"Nhưng mà, con có chắc chắn cuộc phản công của Skorobo sẽ hoàn toàn thất bại không?"

Vương Trung lại giải thích một lượt về việc quân địch sẽ dùng xe tăng làm mồi nhử, dụ quân ta tiến vào tầm bắn của pháo 88 mm.

Lão Rokossovsky: "Khẩu pháo phòng không 88 mm đó chính là khẩu mà lúc con báo cáo sử dụng B-4 để tấn công các vị trí chống tăng khả nghi, kết quả là bị nổ kho đạn phải không?"

"Vâng. Hiện tại, đó là khắc tinh của tất cả các loại xe tăng của chúng ta, ngay cả dòng KV cũng có thể bị bắn xuyên ở khoảng cách rất xa."

Vương Trung không nói ra là, loại pháo này không chỉ có sức xuyên giáp cao, mà sức công phá cũng cực kỳ khủng khiếp, cơ bản trúng một phát là xác định, không ai có thể sống sót.

Lão Rokossovsky: "Con đã báo cáo chuyện này cho bộ chỉ huy mặt trận chưa?"

"Rồi ạ." Hiện tại, Vương Trung tuyệt đối sẽ không vì lợi ích cá nhân mà che giấu kinh nghiệm của mình - những kinh nghiệm này có thể cứu sống rất nhiều người, giữ trong lòng chẳng khác nào vô trách nhiệm với toàn quân.

Lão Rokossovsky: "Quả nhiên, Skorobo là một lão già cứng đầu. Hy vọng sau khi mất ba quân đoàn xe tăng, hắn ta có thể tỉnh ngộ, kịp thời hạ lệnh rút lui."

Vương Trung: "Dù hắn có kịp thời tỉnh ngộ hay không, chúng con cũng sẽ kiên trì ở Olaci ít nhất bốn ngày, như vậy quân ta sẽ có đủ thời gian để thoát khỏi vòng vây."

Lão Rokossovsky thở dài: "Ta luôn cảm thấy hắn ta không có khả năng kịp thời tỉnh ngộ. Ta hiểu hắn ta quá rõ."

Vương Trung gãi đầu, anh không muốn nói về vị đại tướng khiến người ta bực mình đó nữa, liền chuyển chủ đề: "Ba định khi nào chuyển đi vậy?"

"Ta không chuyển đi đâu." Lão Rokossovsky nói: "Con có trách nhiệm của con, ta cũng có trách nhiệm của ta. Ta ở lại, đến lúc nguy cấp có thể dẫn họ phá vây. Bây giờ con đã hiểu rồi chứ?"

Vương Trung gật đầu.

Anh hiểu, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rối bời.

Lẽ ra anh không nên có cảm xúc gì với "người nhà" ở thế giới này mới đúng.

Thế nhưng, nghĩ đến việc ông lão có thể sẽ bỏ mạng trong trận vây hãm sắp tới, anh lại không thể nào yên lòng.

Vương Trung định khuyên ông thêm vài câu nữa, nhưng ông lão lại hỏi ngược lại: "Con thử đặt mình vào vị trí của ta, nếu bây giờ con đang phải đối mặt với một trận thua chắc chắn, cấp trên ra lệnh cho con bỏ mặc quân lính, một mình chạy trốn, con có làm không?"

Vương Trung: "Dĩ nhiên là không. Con sẽ chiến đấu cùng anh em đến hơi thở cuối cùng. Nhưng mà..."

Lão Rokossovsky: "Lý trí thì chấp nhận được, nhưng tình cảm thì không, đúng không?"

Vương Trung do dự một chút, rồi gật đầu.

Lão Rokossovsky. bật cười ha hả, ấn chuông trên bàn.

Mười giây sau, quản gia xuất hiện: "Thưa ngài!"

"Mang rượu lên đây! Thằng con bất hiếu của ta sắp khóc vì ta rồi! Mau mang rượu lên!"

Quản gia: "Nhưng bác sĩ dặn... Tôi đi lấy rượu ngay."

Nói xong, ông cúi chào lão Rokossovsky, lại cúi chào Vương Trung, sau đó mới rời đi.

Lão Rokossovsky đứng dậy, lấy từ trong hộp sắt trên bàn trà ra mấy miếng bánh quế, ném cho Vương Trung một miếng: "Nếm thử xem, ta mới tập nướng đấy, cố gắng làm giống vị bánh mà vú nuôi hay làm cho con hồi bé, xem có giống không?"

Vương Trung cắn một miếng, lông mày lập tức nhíu lại: "Ngọt khủng khiếp!"

"Hả? Thật sao?" Lão Rokossovsky tự mình cắn một miếng, cũng nhíu mày: "Ôi, sao lại ngọt thế này? Lúc nãy ta nếm thử thấy bình thường mà?"

Vương Trung: "Sao tôi biết được?"

Lão Rokossovsky. suy nghĩ một lúc rồi vỗ đùi: "À, ta hiểu rồi! Ta cho đường xong lại cho thêm cả mật ong, nếm thử là sau khi cho đường rồi! Ta quên mất là mật ong cũng ngọt! Chà, tiếc thật."

Ông ta ném miếng bánh quế vào trong hộp sắt.

Lúc này, quản gia bưng rượu và ly lên.

Lão Rokossovsky: "Nào, hai bố con mình nâng ly! Chúc con ra trận thắng lợi!"

Vương Trung: "Cũng chúc ba phá vây thành công."

"Ha ha, con mà thủ được thì ta chắc chắn phá vây thành công. Con đừng lo cho ta nữa, lo cho bản thân mình đi!"

Nói xong, lão Rokossovsky nhét ly rượu vào tay Vương Trung, giật lấy chai rượu từ tay quản gia, rót đầy ly cho anh, sau đó rót đầy ly cho mình.

"Vì Ant vĩ đại!" Ông ta giơ cao ly rượu hô vang.

Vương Trung: "Vì Ant vĩ đại!"

(Hết chương)

Chương 9: Xuất phát

Rạng sáng ngày 23 tháng 7 năm 914 theo lịch Julian.

Các sĩ quan cấp cao của Sư đoàn Bộ binh Tạm thời 151 tập hợp ở cổng doanh trại, tiễn biệt đội tiên phong lên đường.

Nhiệm vụ chủ yếu của đội tiên phong là trưng dụng nhà cửa ở Olaci, chuẩn bị chỗ ở cho các đơn vị đến sau, đồng thời liên lạc với giáo hội và chính quyền địa phương.

Vương Trung dặn dò Popov, người dẫn đầu đội tiên phong: "Nhất định phải xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với giáo hội! Chúng ta chỉ có hơn mười nghìn nhân viên không chiến đấu, chắc chắn là không đủ, kế hoạch phòng thủ của tôi cần rất nhiều lao động, phải để giáo hội huy động thêm người!"

Vương Trung đã hiểu, muốn huy động sức mạnh ở tầng lớp thấp nhất của Đế quốc Ant thì phải dựa vào giáo hội, giáo hội đã thông qua hệ thống cửa hàng thực phẩm bình ổn giá, các tổ chức dịch vụ, len lỏi vào mọi ngóc ngách của đế quốc.

Trong khi đó, đám quý tộc lại vô dụng một cách đáng thất vọng.

Popov: "Cậu định áp dụng chiến thuật xe tăng ẩn nấp à? Chiến thuật đó cần rất nhiều lao động đấy."

Suy cho cùng, hầm xe tăng mà Vương Trung muốn đào có thể chứa được cả chiếc xe tăng, khối lượng công việc đào đắp là vô cùng lớn.

Vương Trung: "Phải dựa vào ông thôi, chúng ta chỉ có từng ấy xe tăng, muốn chặn đứng một tập đoàn quân thiết giáp của địch thì phải dùng cách này."

Popov giơ ngón tay cái: "Được, cứ giao cho tôi."

Nói xong, ông ta ra hiệu cho tài xế: "Xuất phát!"

Đoàn xe gồm năm chiếc Jeep và xe tải chở đội tiên phong lên đường.

Trên chiếc xe tải cuối cùng chất đầy những tấm biển gỗ, đó là biển báo đường đi.

Vương Trung nhìn theo đoàn xe đi xa, quay đầu lại đã thấy các đơn vị khác cũng đang chuẩn bị xuất phát.

Việc hành quân của một sư đoàn lớn không đơn giản như một đội tiên phong chỉ có năm chiếc xe, sư đoàn cần phải sắp xếp thứ tự di chuyển, phân phát bản đồ hành quân, bố trí người dẫn đường ở các ngã tư, thành lập các đội tìm kiếm cứu nạn...

Hơn nữa, lần này lực lượng thiết giáp phải di chuyển bằng đường bộ, rất có thể sẽ có xe bị trục trặc trên đường, vì vậy cần phải bố trí thêm đội sửa chữa cơ động.

Nói tóm lại, việc đảm bảo cho một sư đoàn lớn với hơn mười nghìn quân như Sư đoàn 151 hành quân an toàn trên quãng đường 100 km đến một thành phố xa lạ là một công việc vô cùng phức tạp.

Công việc này đòi hỏi rất cao ở năng lực của Tham mưu trưởng Pavlov và bộ tham mưu dưới quyền ông.

Còn Vương Trung - vị sư đoàn trưởng - chỉ cần khoanh tay đứng nhìn là được rồi, đợi quân lính xuất phát, nhiệm vụ của anh là cưỡi Bucephalus đi khắp đội hình, động viên tinh thần binh lính.

Nghĩ đến Bucephalus, Vương Trung quyết định đến chuồng ngựa thăm con ngựa yêu quý của mình.

————

Trong bảng phân loại của Sư đoàn Tạm thời 151 không hề có từ "cơ giới", vì vậy, họ có khá nhiều lựa chọn trong việc vận chuyển, vừa có thể dùng xe tải, vừa có thể dùng ngựa.

Nhưng nếu được phân loại là "cơ giới", với hệ thống cứng nhắc của Đế quốc Ant hiện tại, toàn bộ sư đoàn sẽ chỉ có thể trông cậy vào xe tải - đã là sư đoàn cơ giới thì phải dùng xe tải!

Đối với Đế quốc Ant, nơi mà nền công nghiệp còn khá yếu kém, đó sẽ là một thảm họa: họ không đủ xe tải.

Hiện tại, Sư đoàn 151 có khoảng 4.000 con la và ngựa thồ, số lượng xe ngựa cũng gần tương đương. Số người đánh xe cũng lên tới ba nghìn, ngoài ra còn có thêm vài trăm nhân viên hậu cần khác, chẳng hạn như bác sĩ thú y, thợ rèn...

Chuồng ngựa chật kín ngựa, may mà công tước thích nuôi ngựa nên chuồng ngựa được xây dựng rất rộng rãi, nếu không, lũ ngựa này sẽ phải ngủ ngoài trời.

Thấy Vương Trung bước vào, Bucephalus mừng rỡ hí vang, có lẽ nó đã ngửi thấy mùi của khói lửa chiến tranh, liên tục cào vó xuống đất, húc đầu vào thành chuồng.

Vương Trung vừa vuốt ve cổ Bucephalus, vừa nhẹ nhàng nói: "Ngoan nào, hôm nay sẽ cho mày chạy đã đời luôn, phải đi tận 100 km đấy! Hai ngày liền!"

Hành quân còn có một vấn đề nữa, đó là phải nghỉ qua đêm dọc đường, lại thêm một vấn đề đau đầu nữa, nghĩ đến đây, Vương Trung không khỏi cảm thấy thông cảm cho Pavlov, không biết số tham mưu và lính văn thư được bổ sung cho ông ấy có đủ dùng không.

Dù sao thì Vương Trung cũng đã quyết định sẽ "quẳng gánh lo đi mà vui sống" - à không đúng, phải nói là "giao việc cho người có chuyên môn".

Lúc này, Bucephalus đã bình tĩnh trở lại dưới bàn tay vuốt ve của Vương Trung, nó bất ngờ ngậm lấy chiếc mũ của Vương Trung ném sang một bên, sau đó cúi xuống gặm tóc anh.

Con ngựa này bị làm sao thế nhỉ?

Trước đây, vì chiến đấu liên tục, tôi không có thời gian gội đầu, có lẽ trên đầu có mùi gì đó mà lũ ngựa thích. Bây giờ Lyudmila vừa gội đầu cho tôi xong, trên đầu toàn mùi nước hoa thôi! Gội xong Lyudmila còn vuốt sáp cho tôi nữa!

Chẳng lẽ ngựa thích mùi nước hoa và sáp vuốt tóc?

Vừa nghĩ đến đó, Bucephalus đã hất đầu, nhổ toẹt xuống đất hai cái, sau đó lùi ra xa, không thèm ngửi tóc anh nữa.

Ha ha, ngửi phải nước hoa với sáp vuốt tóc rồi chứ gì! Đáng đời!

Vương Trung cúi xuống nhặt mũ lên, phủi phủi bụi đất rồi đội lại, đúng lúc này, còi báo động phòng không vang lên.

"Cuối cùng cũng đến lượt Agasukov bị ném bom..." Vương Trung lẩm bẩm, bước ra khỏi chuồng ngựa, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy rõ khoảng ba mươi chiếc máy bay ném bom và một số lượng tương đương máy bay chiến đấu hộ tống.

Nhìn hướng bay của chúng, Vương Trung đoán mục tiêu của chúng là nhà ga, xưởng sửa chữa đầu máy và trạm điều độ - rõ ràng là chúng muốn làm tê liệt ý chí kháng cự của quân đội Ant bằng cách tấn công vào tuyến hậu cần.

Đáng tiếc, với một đất nước rộng lớn như Ant, chỉ dựa vào không quân thôi thì gần như không thể cắt đứt hoàn toàn tuyến đường sắt.

Lãnh thổ rộng lớn như vậy, máy bay của Prosen vất vả lắm mới tìm được một đoàn tàu, sau khi ném bom xong, vừa định ghi chép chiến công thì phi công đã phải giật mình nhìn đồng hồ nhiên liệu: Ôi trời!

Trong lúc Vương Trung đang nhìn trời suy nghĩ, một người lính truyền tin cưỡi ngựa phi tới, từ xa đã hét lên: "Tướng quân Rokossovsky, Tham mưu trưởng bảo tôi thông báo, chúng ta có thể xuất phát được rồi ạ."

Lúc này, từ xa đã vọng lại tiếng bom nổ.

Vương Trung: "Xuất phát luôn à? Không tổ chức mít tinh thề quân trước khi xuất quân à?"

Người lính truyền tin ngơ ngác: "Mít tinh thề quân gì ạ?"

Ra là ở đây không có truyền thống này.

Anh còn tưởng ở đây đã có "thần lực" tồn tại, vậy thì trước khi xuất quân đi đánh bọn dị giáo, ít nhất cũng phải có một vị tổng giám mục mặc lễ phục lộng lẫy đến làm lễ misa chứ?

Rồi các nữ tu vừa đọc kinh thánh, vừa dùng ngọn lửa thanh tẩy tà đạo.

Vương Trung ngừng suy nghĩ, nói với lính liên lạc: "Tôi qua ngay."

Lính truyền lệnh kính lễ, quay đầu ngựa rời đi - Lính truyền lệnh vì tính chất đặc thù của nghề nghiệp nên có thể bỏ qua một số nghi thức rườm rà của quân đội, ví dụ như đối với cấp trên không cưỡi ngựa thì khi chào cần phải xuống ngựa trước.

Nhìn theo lính truyền lệnh rời đi, Vương Trung quay lại nhìn chú ngựa, bất chợt nảy ra ý tưởng: "Lần này để tôi lắp yên cho cậu nhé?"

Bucephalus lập tức lắc đầu nguầy nguậy, thể hiện rõ ràng ý cự tuyệt, hiển nhiên nó cũng biết Vương Trung chẳng biết gì về việc lắp yên ngựa, ép buộc bản thân làm chỉ có hỏng việc.

Vương Trung: "Rồi rồi, Grigory! Anh lên yên cho nó đi!"

Nghe thấy tên Grigory, Bucephalus bình tĩnh lại.

Grigory bước tới: "Tướng quân, yên ngựa rất dễ lắp, tôi có thể dạy ngài."

Vương Trung: "Được được, anh mau dạy tôi."

————

Lúc 12 giờ 10 phút ngày 23 tháng 7 năm 914 Julian, Vương Trung cưỡi Bucephalus, cùng quân của mình rời khỏi doanh trại tạm thời của Sư đoàn 151.

Lão Rokossovsky dẫn theo vài nữ bộc đứng ở cổng trang viên tiễn họ - Phần lớn nữ bộc đã được đưa đi nơi khác, Công tước Rokossovsky còn một trang viên ở phía đông dãy núi Ural xa xôi, các nữ bộc đều được đưa đến đó làm nông nghiệp.

Lúc đi qua trước mặt lão Công tước, Vương Trung giơ tay chào.

Lão mỉm cười đáp lễ, sau đó còn làm "dấu hiệu chữ V", vốn là sáng tạo của ngài Bộ trưởng Bộ Chiến tranh của Liên hiệp Vương quốc ở thế giới bên này.

Vương Trung cũng cười, giơ tay làm "dấu hiệu chữ V".

Sau đó, hắn đi xa dần, quay đầu lại vẫn có thể nhìn thấy lão Công tước đứng ở cửa, dõi mắt nhìn theo hướng hắn.

Cuối cùng, Vương Trung cưỡi Bucephalus rẽ vào một con đường khác, cánh cổng sắt của trang viên hay lão Công tước đứng ở cửa, tất cả đều khuất bóng.

Nhưng phía trước có người gọi hắn: "Alyosha!"

Vương Trung quay đầu lại, thấy Thái tử đang đứng trên một chiếc xe thể thao sang trọng đến cực điểm, hai tay úp vào miệng làm loa, hét lớn: "Alyosha! Thuận buồm xuôi gió!"

Nói thật, Thái tử tuy ăn chơi nhưng đối xử với anh em rất tốt. Vì vậy, Vương Trung cũng hô to: "Bảo trọng! Điện hạ!"

Hắn nghĩ ngợi một chút, cảm thấy như vậy chưa đủ rõ ràng, bèn nói thẳng: "Mau chóng về St. Yekaterinburg đi!"

Thái tử: "Sao anh lại chiến đấu hăng say, lại bảo tôi về Yekaterinburg? Không, tôi được phụ hoàng bổ nhiệm đến giám quân!"

Vương Trung: "Điện hạ!"

Nơi này sắp bị bao vây rồi - Loại lời nói dễ dao động quân tâm như vậy, Vương Trung không thể nói ra, ít nhất là không thể nói ra ở nơi công khai như thế này.

Trong lúc hắn do dự, Thái tử hô lớn: "Cái này cho anh!"

Vừa dứt lời, Thái tử ném thứ gì đó về phía Vương Trung, vật đó phản chiếu ánh sáng vàng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Vương Trung vất vả lắm mới chụp được, nhận ra đó là chiếc nhẫn đeo con dấu đã từng dùng một lần, trong kẽ hở mặt nhẫn vẫn còn sót lại màu đỏ của sáp niêm phong.

Vương Trung: "Cái này tôi không thể nhận!"

"Chăm sóc Lyuda chu đáo nhé!" Thái tử đáp lại một câu chẳng ăn nhập gì.

Vương Trung đang suy nghĩ ý nghĩa của câu nói đó thì phát hiện Thái tử đã ngừng vẫy tay. Hắn đứng trên ghế sau của chiếc xe sang trọng, trông vừa cô đơn vừa kiên quyết.

Ánh nắng mùa hè rọi xuống đỉnh đầu hắn.

(Hết chương)

Chương 10: Chuyện bên lề khi đóng quân (Cộng thêm chương vì đạt 9000 phiếu tháng)

Trước đó, Vương Trung dẫn quân từ Bogdanovka đến Loktev là đi bằng xe lửa một mạch, cộng thêm quân số ít nên trên đường không gặp trắc trở gì.

Vì vậy, hắn hoàn toàn không có nhận thức thực tế về muôn vàn phiền phức trong quá trình hành quân mà Pavlov từng đề cập, tất cả chỉ là lý thuyết suông.

Nhưng sau khi khởi hành từ Agasukov được hai tiếng, hắn đã hiểu rõ thế nào là "phiền phức trên đường".

Khi quân đội đi qua khu vực nội thành Agasukov đã xảy ra hai vụ tai nạn giao thông, tiêu tốn ít nhất năm nhân lực của Bộ Tham mưu để giải quyết, có thể còn phải bồi thường một ít Rúp từ ngân quỹ của Sư đoàn.

Sau khi ra khỏi thành, liên tiếp xảy ra các trường hợp như say nắng ngất xỉu, kiệt sức tụt lại phía sau, nhân viên y tế của quân đội và xe ngựa chở thương binh luôn trong tình trạng bận rộn.

Đi được ba tiếng thì dừng lại nghỉ ngơi, có một anh lính đi vệ sinh, kết quả giẫm phải hang chuột chũi, gãy chân.

Điều khiến Vương Trung bất lực nhất là, đến chiều lại xảy ra trường hợp súng trường cướp cò.

Trong quá trình hành quân, súng và đạn dược được tách riêng, chính là lo sợ lúc di chuyển, súng bị xóc nảy dẫn đến trục trặc ở chốt an toàn, kết quả là có một tân binh lúc nghỉ ngơi nghịch súng, đạn lên nòng, khóa an toàn cũng được mở, kết quả là khi tập hợp lại quên chưa đóng khóa an toàn.

Lúc súng nổ, những người lính kỳ cựu phản ứng rất nhanh, lập tức nằm rạp xuống đất, còn đám tân binh thì ngơ ngác nhìn nhau.

Vương Trung ở cách vị trí xảy ra sự việc không xa, hắn nghe rõ tiếng kêu thảm thiết của người bị trúng đạn - Đây lại là ca bệnh đầu tiên do trúng đạn từ khi Sư đoàn được thành lập.

Đây mới chỉ là sự cố xảy ra trong phạm vi tầm mắt của Vương Trung, còn trong đội hình hành quân với hai vạn người của cả Sư đoàn, không biết đã xảy ra bao nhiêu sự cố tương tự.

May mà Pavlov rất chuyên nghiệp, đã tổ chức một tiểu đội gồm tham mưu, văn thư và bác sĩ, cưỡi ngựa di chuyển dọc theo đội hình hành quân, xử lý các tình huống bất ngờ.

Cuộc hành quân dài đằng đẵng khiến Vương Trung nhớ đến một bình luận về bộ phim "Đại quyết chiến" mà hắn từng đọc trước khi xuyên không: Nếu quân đội của Tưởng thật sự hành quân chỉnh tề như trong phim thì đã chẳng thua thảm hại như vậy.

Mẹ kiếp, còn tưởng câu bình luận đó chỉ là nói đùa, không ngờ lại là sự thật!

Cứ như vậy, đoàn quân di chuyển đến tận 4 giờ chiều thì gặp một chiếc xe ngựa của người dân địa phương.

Người đánh xe là một ông lão, vừa nhìn thấy quân đội tiến vào liền đánh xe vào lề đường, nhường đường cho quân đội đi qua.

Lúc đi ngang qua ông lão, Vương Trung cúi đầu cảm ơn: "Cảm ơn ông."

"Ôi chao, tướng quân thật lễ phép! Tướng quân, ngài định đi đâu vậy? Bên đó không có quân Prosen đâu."

Với nhận thức của người dân bình thường, hướng quân đội đang tiến quân đúng là không có quân Prosen - Tập đoàn quân Trung tâm cách Agasukov đến mấy trăm cây số, người bình thường không thể nào biết được.

Vương Trung: "Chúng tôi đi đóng quân, ông có biết Olaqi không?"

"Biết chứ, biết chứ, ở đó mỗi tháng có hai phiên chợ lớn, có thể mua ngựa, nồi sắt, thậm chí cả bò sữa con đấy!"

Đây là lần đầu tiên Vương Trung nghe nói đến.

Hắn không nhịn được hỏi thêm: "Ngoài nơi đó ra, những nơi khác không mua được những thứ này sao?"

"Tất nhiên là mua được, ở Agasukov cái gì cũng có, cậu xem, tôi đây không phải đang trên đường đến nhà con gái làm công ở thành phố sao, phải sắm sửa thêm một ít đồ."

Vương Trung: "Chiến tranh không ảnh hưởng đến cuộc sống của ông sao?"

"Ảnh hưởng chứ! Thanh niên trai tráng trong làng đều đổ xô đi Agasukov cả rồi, chẳng thấy mấy người quay về, sau đó đến lượt các cô gái cũng đi nốt. Ông già Ivan ở quán rượu có cái radio, nghe nói chỉ vài tháng nữa là có thể đánh bại Prosen rồi!

"Nghĩ lại cũng đúng, đi nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ nhanh chóng đánh bại được quân địch!"

Vương Trung không nỡ phá vỡ hy vọng của ông lão, bèn phụ họa theo: "Đúng vậy, đúng vậy. Mà này, ông có họ hàng xa nào không? Cách xa đây một chút, tốt nhất là ở phía đông dãy núi Ural ấy."

Ông lão cười lớn: "Ai lại có họ hàng xa tận bên đó chứ, cả làng tôi chẳng ai có cả! Rốt cuộc là thế nào vậy tướng quân? Chẳng lẽ... tình hình thực tế rất tệ sao?"

Đúng vậy.

Nhưng Vương Trung đáp: "Chúng tôi sẽ chiến thắng, chỉ là cần thêm thời gian hơn dự kiến một chút."

Ông lão: "Không sao, chỉ cần kết thúc trước khi gieo trồng vụ xuân năm sau là được. Năm nay tình hình thế này, đến lúc thu hoạch lúa mạch chắc chắn sẽ rất đau đầu!"

Vương Trung lặng lẽ chào tạm biệt ông lão, thúc ngựa phóng nhanh như bay.

————

Tối hôm đó, nơi đóng quân là một ngôi làng tên là Relisky, nhỏ hơn Loktev rất nhiều nhưng lớn hơn Kalinnovka mà Vương Trung từng đến.

Thực ra, Pavlov đã tìm được bốn ngôi làng như vậy dọc theo tuyến đường hành quân, toàn bộ Sư đoàn sẽ đóng quân theo thứ tự đội hình hành quân.

Làng Vương Trung ở nằm ở đầu đội hình hành quân, đóng quân cùng với Trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm.

Lý do đặt Trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm ở vị trí tiên phong là vì trung đoàn này có nhiều tân binh nhất, lính kỳ cựu ít nhất, trong quá trình hành quân có thể sẽ có nhiều người bị rớt lại phía sau.

Như vậy, Trung đoàn Cận vệ 31 đi ở giữa có thể tập hợp những người bị rớt lại.

Vũ khí hạng nặng được phân tán, xen kẽ giữa các đơn vị bộ binh, như vậy, nếu có chuyện gì xảy ra, sẽ có sẵn một lượng lớn nhân lực để đẩy xe chở

pháo.

Lyudmila và Đại đội Thần tiễn đi ở giữa đội hình hành quân, vì vậy, tối nay, Vương Trung sẽ được "trở về" với cuộc sống chỉ có các cận vệ bên cạnh.

Ít nhất hắn nghĩ là vậy, cho đến khi người sĩ quan tham mưu dẫn hắn đến chỗ ở tối nay, hắn nhìn thấy một nữ bộc.

Vương Trung lập tức hỏi người sĩ quan tham mưu dẫn đường: "Sao lại có nữ bộc?"

Sĩ quan tham mưu: "Đây không phải là lính cần vụ của ngài sao?"

Vương Trung: "Tôi đâu có lính cần vụ?"

Lúc ở trang viên nhà Rokossovsky, Vương Trung luôn ở cùng hôn thê Lyudmila, mọi việc sinh hoạt cá nhân đều do Lyudmila chăm sóc - ít nhất là nhìn bề ngoài là như vậy.

Vì Vương Trung không nói với Lyudmila là sẽ khởi hành vào ngày 23, nên hắn cũng chẳng kịp tìm lính cần vụ.

Lẽ ra phải như vậy mới đúng.

Nữ bộc nhìn Vương Trung: "Tôi là bạn của Lyudmila tiểu thư, cũng là nữ bộc thân cận của cô ấy ở nhà, tiểu thư đến Agasukov đã gửi điện báo về nhà, tôi liền đến đây.

"Ngài không biết sao?"

Vương Trung: "À... Vậy hóa ra bấy lâu nay là cô đang chăm sóc sinh hoạt thường ngày cho tôi?"

"Không, tiểu thư cũng làm rất nhiều việc, sau khi gia nhập quân đội, khả năng tự lập của cô ấy đã tốt hơn rất nhiều." Nữ bộc lộ ra vẻ mặt vui mừng, nhưng ngay sau đó liền biến mất, "Nhưng khả năng tự chăm sóc bản thân của ngài chẳng có chút tiến bộ nào - à mà cũng có một chút, ít nhất là ngài đã biết tự mặc quần áo."

Trước đây mình vô dụng vậy sao?

Vương Trung ngượng ngùng, quay sang hỏi sĩ quan tham mưu: "Cái này... mang theo một nữ lính cần vụ có ổn không?"

Sĩ quan tham mưu đáp: "Không có quy định nào cấm mang theo nữ lính cần vụ."

Nữ bộc thở dài: "Bình thường tôi cũng không ngủ chung phòng với ngài, nếu ngài có "tâm tư" gì với bà chủ nhà trọ, tôi có thể canh cửa cho. Lúc ở trang viên, tôi cũng ngủ ở phòng dành cho người hầu ngay cạnh phòng ngủ chính của ngài, chẳng khác gì bây giờ cả."

Vương Trung: "Cô ngủ ở phòng dành cho người hầu ngay bên cạnh? Cô là sát thủ à?"

Vương Trung định nói là Ninja, nhưng có lẽ người Ant thời này không hiểu thuật ngữ phương Đông đó.

Nhưng mà, sát thủ là hình tượng của khu vực Trung Đông, người Ant cũng chưa chắc đã biết.

Vừa nghĩ đến đó, nữ bộc đã xòe mười ngón tay ra: "Tôi không cắt ngón tay, không giấu được dao găm đâu."

Chết tiệt, cô biết thật à!

Đối mặt với vẻ mặt kinh ngạc của Vương Trung, nữ bộc nói: "Lúc mẹ tôi đọc truyện về Lão nhân trên núi và những sát thủ của ông ta cho ngài và tiểu thư nghe, tôi cũng ở đó, chỉ là nghe lén ngoài cửa thôi."

À, ra là vậy!

Vương Trung gãi đầu: "Tôi nên gọi cô là gì?"

"Cứ gọi tôi là Nelly. Vậy chúng ta có thể vào nhà chưa?"

"À, được."

Grigory: "Tôi ở nhà gác cổng, giờ phải đi chăm sóc ngựa, ngài cần tìm tôi thì đến chuồng ngựa."

Vương Trung gật đầu: "Được, tôi biết rồi."

Lúc bị Grigory dắt đi, Bucephalus không ngừng nhìn Nelly, lỗ mũi phì phò.

Vương Trung: "Nelly, sao cô lại đến đây?"

"Tôi đi cùng với đội tiên phong, sau khi đến đây và sắp xếp chỗ nghỉ ngơi, tôi đã hỏi thăm xem nhà ngài ở đâu rồi đến dọn dẹp trước."

"Ồ." Vương Trung lại hỏi câu thứ hai: "Vừa nãy cô nói bà chủ nhà trọ, bà ấy đẹp lắm sao?"

Tôi không có ý gì với bà chủ nhà trọ đâu, chỉ là tò mò thôi!

Nelly liếc xéo Vương Trung: "Kém xa Lyuda."

Vương Trung: "Đó là đương nhiên, ai mà sánh bằng Lyuda được!"

Vừa nói chuyện, hai người vừa bước vào nhà, bà chủ nhà trọ lập tức niềm nở chạy đến: "Tướng quân!"

Có vẻ như bà ta định nhận lấy chiếc áo choàng của Vương Trung.

Nhưng Nelly nhanh hơn một bước, cầm lấy áo choàng rồi treo lên móc áo bên cạnh.

Bà chủ nhà trọ: "Ơ... À, mũ của tôi..."

Vương Trung nghe vậy vội vàng cởi mũ, nhưng còn chưa kịp đưa ra thì Nelly đã cầm lấy và treo lên móc.

... Vừa nãy không phải cô thề son sắt nói nếu tôi và bà chủ nhà trọ có "gì đó" thì cô ấy sẽ canh cửa không cho ai làm phiền sao?

Nhưng mà thôi, bà chủ nhà trọ này đừng nói là so với Lyudmila, ngay cả so với Nelly cũng kém xa.

Vương Trung quyết định giả vờ như không nhận ra ý đồ ve vãn của bà chủ nhà trọ, nói với Nelly: "Chuẩn bị bữa tối cho tôi, đừng có dưa chua."

Nelly: "Còn yêu cầu gì nữa không?"

"... Hết rồi, nói chung là đừng có dưa chua."

Không phải dưa chua không ngon, mà là hắn ăn ngán rồi.

Bà chủ nhà trọ cười nói: "Để tôi nấu món súp khoai tây sở trường của tôi cho tướng quân..."

Nelly: "Tướng quân chỉ ăn đồ ăn do tôi nấu, để tránh bị hạ độc. Nếu bà muốn nấu ăn cho tướng quân, mời đi ra khỏi cửa, rẽ phải, đi đến cuối đường sẽ thấy một tòa án tạm thời, đến đó để các thẩm phán thẩm tra tư cách của bà."

Vương Trung ngạc nhiên, từ bao giờ mà hắn lại có quy tắc an toàn như vậy.

Hơn nữa... Rõ ràng là hắn chưa từng ăn món nào do Nelly nấu cả!

Nhưng Nelly lại nói như thể đó là chuyện đương nhiên.

Còn bà chủ nhà trọ, vừa nghe đến hai chữ "thẩm phán", sắc mặt liền sa sầm.

"Vậy thì thôi vậy." Bà ta nói, "Bố tôi từng theo phái Sùng Thánh thời nội chiến, hơn nữa..."

Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Bà chủ nhà trọ sợ đến mức run bắn người.

Vương Trung không suy nghĩ nhiều, lập tức xoay người mở cửa.

Nelly định giành trước, nhưng thân hình Vương Trung khá to lớn, chắn hết lối đi, cô muốn chen qua phải dùng một chút kỹ thuật.

Ngoài cửa là cha xứ của giáo xứ địa phương và một viên thư ký, nhìn thấy "cấp bậc" của Vương Trung, cả hai đều sững sờ.

Vương Trung: "Có chuyện gì vậy?"

"À, chúng tôi tìm chủ nhà..."

Vương Trung trực tiếp nhận lấy phong bì trong tay viên thư ký, nhìn dấu bưu điện và đơn vị gửi: Quả nhiên là giấy báo tử.

"Đưa tôi đây."

Vương Trung xoay người, chưa kịp nói gì, bà chủ nhà trọ đã đổ gục xuống đất, nước mắt giàn giụa: "Có phải là chồng tôi không?"

Vương Trung gật đầu: "Nếu nhà bà chỉ có một người đi lính thì chắc là vậy."

"Giúp tôi mở ra với... Tôi không chắc mình còn nhìn rõ chữ nữa."

Vương Trung im lặng xé phong bì, rút tờ giấy báo tử ra đọc: "Tamara Lukianova Tolrup thân mến, chúng tôi rất tiếc phải báo tin cho bà, chồng bà, Stepan Alexandrovich Tolrup, gần đây đã được xác nhận là đã hy sinh tại mặt trận Rogneda..."

Vương Trung nhíu mày, hắn cũng trốn thoát khỏi Rogneda, nghĩ kỹ lại thì đó là chuyện của một tháng trước, giấy báo tử đã được gửi đến tận tay người nhà, chứng tỏ ít nhất là bộ máy hành chính của quân đội đã hoạt động trở lại bình thường sau một thời gian hỗn loạn.

Tamara Lukianova òa khóc nức nở.

Nelly, người vừa nãy còn đối đầu gay gắt với bà, lúc này ngồi xổm xuống, ôm lấy vai bà, khiến bà càng khóc to hơn.

Vương Trung muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Hắn lại nhớ đến bà lão Alekseevna, bà chủ nhà trọ và bà lão quả thực là hai thái cực.

Duy nhất giống nhau chỉ có nỗi đau buồn này.

————

Ngày hôm sau, khi Vương Trung mặc quần áo tử tế, bắt đầu cạo râu, Lyuda đi vào nói: "Không tìm thấy bà chủ nhà ở đâu cả!"

Vương Trung: "Sao vậy, hôm qua còn đầy địch ý, hôm nay đã bắt đầu lo lắng cho bà ta rồi à?"

"Em lo lắng bà ấy nghĩ quẩn."

Vương Trung: "Chúng ta sắp khởi hành, em đi cùng xe chứ?"

"Nhưng mà..."

Vương Trung: "Không sao đâu, bà ta là phụ nữ Ant, sau này thể nào cũng có ngày bà ta vào núi vật lộn với gấu. Bà ta không dễ dàng bị đánh bại như vậy đâu."

Lyuda nhíu mày: "Sao anh nói như thể đã ngủ với bà ta rồi vậy?"

"Không, không có!" Vương Trung vội vàng nhấn mạnh, đây là sự thật, "Anh chỉ là tin tưởng phụ nữ nước mình thôi."

Lyuda cau mày, vẻ mặt lo lắng.

Nhưng chẳng mấy chốc cô đã không cần lo lắng nữa, bởi vì lúc quân đội xuất phát, Vương Trung và Lyuda đều nhìn thấy, Tamara Lukianova Tolrup đã cạo trọc đầu, đứng trong hàng ngũ phụ nữ đăng ký nhập ngũ.

Viên trung úy phụ trách tuyển quân đang lớn tiếng nói: "Phải biết lấy! Từ giờ trở đi, các cô sẽ dành một năm để học cách ẩn nấp trên chiến trường, cách tiêu diệt kẻ thù một cách chính xác và hiệu quả! Các cô sẽ trở thành những sát thủ thầm lặng trên chiến trường! Sẽ khiến lũ Prosen nghe danh đã khiếp sợ!

"Các cô là phụ nữ, có lẽ sẽ chịu thiệt thòi khi đánh giáp lá cà với quân địch! Nhưng hãy nhìn cho kỹ, khẩu súng bắn tỉa Mosin-Nagant M1891/30 này có thể giúp các cô dễ dàng tiêu diệt những tên lính Prosen khỏe mạnh hung hãn ở khoảng cách 300 mét!

"Các cô cũng nguy hiểm chết người như bất kỳ người lính nào!"

Vương Trung cưỡi trên Bucephalus, Lyuda ngồi xe ngựa dành cho nhân viên hậu cần, cùng nhau nhìn Tamara Lukianova, dường như có thể nhìn thấy cảnh tượng cái chết thê thảm của kẻ thù từ trong ánh mắt lạnh lùng như băng của cô ta.

Và loại cảnh tượng chết chóc này, chẳng bao lâu nữa Vương Trung sẽ được chứng kiến.

Chứng kiến rất nhiều, liên tục không ngừng.

(Hết chương)

Chương 11: Trên Cao điểm 153

Vào lúc 18h45 ngày 24 tháng 7 năm 914 theo lịch Julian.

Vương Trung nhìn thấy thị trấn Olaci qua ống nhòm.

Gần Olaci có núi, tuy không cao so với mực nước biển, nhưng đúng là núi, được đánh dấu là Cao điểm 153 trên bản đồ quân sự.

Mặc dù chưa từng trải qua một khóa học lý thuyết quân sự chính quy nào, nhưng đứng trên sườn núi nhìn xung quanh, Vương Trung quyết định sẽ xây dựng trận địa phòng ngự cuối cùng ở đây.

Nếu không thể ngăn chặn kẻ thù tiếp cận Olaci, thì sẽ tiến hành chiến đấu ở cao điểm này.

Ngọn núi này cao 153 mét so với mực nước biển, không tính là thấp, xây dựng công sự trên sườn dốc ngược để chống lại pháo kích là tạm ổn.

Vương Trung quay đầu nhìn về phía đông của cao điểm, ngoài con đường mà họ đã đi, phía đông còn có một vùng đồng bằng rộng lớn, quân đội có thể đi qua.

Nhưng nếu cao điểm bị chiếm, lính quan sát pháo binh của địch sẽ biến khu vực rộng lớn phía đông thành khu vực hỏa lực của chúng, lúc đó có muốn chạy ra khỏi đây cũng phải lột da.

Tuyệt đối không thể để mất cao điểm 153.

Vương Trung vừa nghĩ như vậy, Popov đã dẫn theo trung tá Eugene và một thiếu úy công binh của Trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm đến chân cao điểm, xuống xe đi bộ lên.

Vương Trung hỏi thẳng: "Lao động đâu rồi?"

"Yên tâm, hôm qua vừa đến đây, chúng tôi đã để nhà thờ địa phương trưng dụng lao động, năm nghìn lao động, bao gồm cả phụ nữ, đã tập kết xong." Popov nói.

Vương Trung nhíu mày: "Ít vậy sao?"

Lúc này, viên thiếu úy công binh của Trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm lên tiếng: "Chúng tôi không tính những người già và phụ nữ lớn tuổi, nếu không sẽ còn nhiều hơn. Bây giờ 5000 người là phụ nữ và trẻ em chưa đến tuổi động viên."

Vương Trung suy nghĩ một chút, nói: "Cả người già nữa. Địch rất mạnh, chúng ta cần rất nhiều công sự. Có thể để người già làm những công việc nhẹ nhàng hơn, ví dụ như trải lưới ngụy trang."

Viên thiếu úy gật đầu.

Popov: "Cậu định bố trí trận địa phòng ngự ở đây à?"

"Không, đây là tuyến phòng thủ cuối cùng. Ở đây tôi cần xây dựng đài quan sát pháo binh, kéo đường dây điện thoại đến sở chỉ huy tiền phương của tôi, xây dựng hầm chứa xe tăng có thể chứa được hai trung đội. Cuối cùng là đào hầm trú ẩn đơn giản trên sườn dốc ngược."

Vương Trung đã chỉ huy đội công binh thuộc sư đoàn xây dựng hai hầm chứa xe tăng ở trang viên Rokossovsky, để đội công binh hiểu rõ hoàn toàn ý tưởng "thiết kế" của anh.

Giờ chỉ cần để công binh chỉ huy lao động là có thể xây dựng hầm chứa xe tăng.

Thiếu úy hỏi: "Còn chiến hào thì sao?"

Vương Trung: "Hoàn thành hầm chứa xe tăng trước, chiến hào có thể để cho lính của Trung đoàn Cận vệ 31 tự đào."

Trung đoàn Cận vệ 31 dù sao cũng có vài trăm sĩ quan từng là chuẩn úy, tự đào một chiến hào đơn giản không thành vấn đề.

Lúc này, trung tá Eugene hỏi: "Vậy chúng ta sẽ tử thủ ở đây sao?"

"Không." Vương Trung lập tức đáp, "Đây là trận địa cuối cùng, nếu mọi việc suôn sẻ, chúng ta sẽ không cần đến công sự ở đây, chỉ cần dùng đài quan sát pháo binh thôi."

Tầm nhìn từ đỉnh núi này quá tốt, đặt đài quan sát pháo binh ở đây, pháo binh gần như có thể kiểm soát gần một nửa vùng đồng bằng phía trước.

Popov: "Cậu định làm thế nào?"

Vương Trung: "Tôi muốn đẩy lui tuyến phòng thủ, phục kích kẻ địch, nếu bản đồ quân sự ghi không sai, ở đây có rất nhiều nơi thích hợp để phục kích. Hôm nay quá muộn, không thể trinh sát được.

"Ngày mai tôi sẽ cẩn thận khảo sát địa hình xung quanh, tìm đủ trận địa phục kích. Trước đó, hãy củng cố cao điểm trước, đừng lãng phí nhân lực."

Nói xong, Vương Trung lại cầm lấy ống nhòm.

Ở góc nhìn từ trên cao, thực ra có một điểm bất tiện, anh không thể biết được tầm nhìn cụ thể của từng vị trí.

Nếu chơi game "Wargame: Red Dragon", "Steel Division" hay "Warno", sau khi nhấn phím tắt, tầm nhìn của vị trí con trỏ chuột sẽ được hiển thị, rất tiện lợi cho việc lựa chọn vị trí cho pháo chống tăng, xe tăng, v.v.

Nhưng bản hack của Vương Trung không hề có chức năng này, anh chỉ có thể tự mình khảo sát địa hình - giống như một vị chỉ huy thực thụ.

Vương Trung đã đọc rất nhiều tự truyện và hồi ký của các cựu binh Thế chiến thứ hai, rất nhiều cựu binh thích tự mình đi trinh sát. Ví dụ như "Quân vương Tiger" - Michael Wittmann nổi tiếng, thích cưỡi mô tô lao vun vút trên chiến trường, thậm chí còn mò đến gần khu vực đóng quân của Liên Xô.

Sau đó, anh ta bị thương cũng là khi đang đi trinh sát bằng mô tô, lao thẳng vào một ngôi làng do Liên Xô chiếm đóng và bị tấn công bất ngờ.

Bây giờ Vương Trung cũng định làm điều tương tự, cẩn thận khảo sát chiến trường, tìm hiểu rõ ràng tầm bắn của từng vị trí, sau đó tự mình chọn trận địa phục kích, đào hầm trú ẩn, cho kẻ thù một bất ngờ.

Đáng tiếc là chỉ còn hai tiếng nữa là trời tối, khảo sát vào ban đêm có thể gặp trục trặc vì trời tối.

Chỉ có thể đợi đến sáng mai.

Nhưng công sự có thể bắt đầu xây dựng vào ban đêm.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng hát vang lên từ phía sau, quay đầu lại thì thấy Trung đoàn Cận vệ 31 đang tiến quân dọc theo con đường lớn, vừa đi vừa hát.

Lá cờ của trung đoàn do chính Vương Trung lựa chọn, được Zakayev cầm, tung bay trong gió ở vị trí đầu tiên của đội hình.

Hai hàng quân của Trung đoàn 31 chỉ chiếm hai bên đường, pháo hạng nặng 152 mm của Trung đoàn Pháo binh 155 được ngựa kéo đang di chuyển qua đội hình của bộ binh.

Phía sau mỗi khẩu pháo là một xe chở đạn và một xe chở quân, cùng rất nhiều ngựa dự phòng.

Chỉ riêng những người chuyên trách chăm sóc ngựa của trung đoàn này đã có đến hàng trăm người, họ có nhiệm vụ cung cấp cỏ, chải lông, sửa chữa yên ngựa và quan trọng nhất là "đóng móng ngựa".

Vương Trung nhìn cảnh tượng này, đột nhiên cảm thấy kẻ thù cũng không có gì đáng sợ, bởi vì quân đội của anh cũng đã có chút khí chất của Binh đoàn của Hoàng Duy trong "Đại quyết chiến".

Tất nhiên là chỉ giới hạn ở Trung đoàn Cận vệ 31.

Những con ngựa của Trung đoàn Pháo binh 155 cũng diễn xuất rất tốt, rất có tinh thần!

Trung đoàn 31 đã đến, vậy Yegorov chắc cũng sắp đến rồi. Vương Trung vừa nghĩ như vậy, một chiếc xe jeep chạy đến, Yegorov nhảy xuống xe, ba bước thành hai bước chạy lên đỉnh đồi.

"Cao điểm này tốt đấy!" Yegorov vừa mở miệng đã nói, "Cho Trung đoàn 31 trấn giữ ở đây đi!"

Vương Trung: "Không được, ở đây tôi chỉ định đặt một đài quan sát pháo binh và một tiểu đoàn dự bị. Tôi cần Trung đoàn 31 yểm trợ cho xe tăng và pháo chống tăng, phục kích kẻ thù."

Yegorov: "À, cậu đã nói rồi, phục kích. Sử dụng loại hầm trú ẩn mà cậu nghĩ ra đó, đánh úp kẻ địch! Nhưng chỉ có thể đánh một lần thôi!"

Vương Trung cười: "Ai nói? Chúng ta sẽ chuẩn bị nhiều hầm trú ẩn hơn, phân tán ở nhiều vị trí phục kích khác nhau, mỗi lần phục kích ở một nơi khác nhau.

"Như vậy không những có thể bất ngờ tấn công kẻ thù, mà còn có thể tiêu hao đạn pháo và lựu đạn khói của chúng."

Vương Trung có thể tưởng tượng ra cảnh sau khi bị phục kích lần đầu, kẻ thù sẽ làm gì: pháo binh nã vào trận địa phục kích đã lộ, sau đó là lựu đạn khói, cuối cùng là xung phong dựa vào kinh nghiệm để đánh giáp lá cà.

Anh quyết định sẽ dùng kế sách "gậy ông đập lưng ông".

Yegorov cười nói: "Tôi đã được chứng kiến cậu chỉ huy lực lượng thiết giáp rồi, tôi không lo lắng về điều này. Không đúng, chỉ cần cậu không bị bắt làm tù binh, tôi sẽ không lo lắng."

Trung tá Eugene kinh ngạc: "Sao cơ? Bị bắt làm tù binh? Chẳng lẽ thiếu tướng định đích thân xung phong sao?"

Yegorov: "Ồ, cậu ta xông lên rất dũng mãnh, lần đầu tiên xông lên còn đang bị sốt, sau khi xông lên xong thì ngã khỏi xe tăng, suýt nữa thì bị chấn động não, may mà mọi người đều xông lên đỡ được."

Trung tá Eugene đầy vẻ nghi hoặc, rõ ràng là không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng lúc đó.

Popov nói thêm: "Cậu ấy còn đích thân chỉ huy xe tăng tiêu diệt sư đoàn trưởng Sư đoàn Thiết giáp 15 của địch."

"Tiêu diệt?" Eugene nghi ngờ hỏi.

"À, ý tôi là tiêu diệt."

Trung tá Eugene: "Là tiêu diệt theo kiểu tôi đang nghĩ sao?"

Yegorov cười: "Chứ còn kiểu tiêu diệt nào khác nữa?"

Trung tá Eugene: "Giỏi thật... Nhưng tôi nghe nói, đó là vì xe tăng T-34 tốt?"

Yegorov: "Cái này thì cậu không biết rồi, cậu ấy chỉ huy BT-7 và T-28 cũng xông lên rất dũng mãnh, chiến công hiển hách."

Vương Trung cuối cùng cũng không nhịn được nữa, ngắt lời Yegorov: "Nói chuyện chính đi."

Yegorov liên tục gật đầu: "Được rồi được rồi, trung tá Eugene, quản đốc, tối nay chúng ta làm vài ly, kể cho cậu nghe kỹ hơn, nói chuyện riêng tư!"

Vương Trung thầm nghĩ, tên Yegorov này, có phải là ở với Vasily lâu quá nên cũng trở nên lắm lời rồi không.

Yegorov nhìn về phía đông bắc, giơ ống nhòm lên quan sát kỹ lưỡng.

"Chờ chút," Anh ta vẫn giữ nguyên tư thế cầm ống nhòm, "Cậu chắc chắn là chỉ đặt một tiểu đoàn ở đây thôi sao? Nếu địch bỏ qua những điểm phục kích này của chúng ta, đánh thẳng lên cao điểm này thì sao?"

Vương Trung chỉ vào đường bao rừng: "Bố trí hỏa lực ở đó, kết hợp hỏa lực với cao điểm. Nếu không xuyên qua được khu rừng phía bắc của chúng ta, quét sạch quân phòng thủ bên trong, chúng sẽ không dám tấn công cao điểm 153 dưới chân chúng ta."

Yegorov: "Vậy nếu chúng dùng khói thì sao? Phủ kín toàn bộ vùng đồng bằng bằng khói, sau đó xông lên!"

Vương Trung: "Vì vậy, chúng ta mới phải tiêu hao lựu đạn khói của chúng trong các cuộc phục kích trước đó. Nếu chúng muốn vòng qua từ phía bắc để tấn công chúng ta, độ khó tiếp tế của chúng sẽ tăng lên, lựu đạn khói đã sử dụng sẽ không được bổ sung kịp thời."

"Có lý." Yegorov gật đầu, "Nhưng đây là một nước cờ mạo hiểm, nếu địch chiếm được cao điểm 153, chúng ta sẽ bị lộ hoàn toàn khi di chuyển giữa hàng rào cây cối, việc bố trí quân ở trong rừng của cậu sẽ bị lộ hết."

Popov: "Ngay cả khi không mất cao điểm, trinh sát trên không của địch cũng rất nguy hiểm."

Vương Trung: "Vì vậy, chúng ta mới phải chọn rừng rậm làm trận địa phòng ngự, nếu máy bay của địch không nhìn thấy, chúng ta sẽ bớt đi một mối đe dọa lớn."

Popov: "Vậy... cậu định dùng Đại đội Thần Tiễn ở đâu?"

Vương Trung: "Vẫn là phòng không. Lực lượng chống tăng của chúng ta hiện tại là đủ, nhưng chỉ dựa vào một tiểu đoàn 72-K để phòng không thì rõ ràng là không đủ."

Đang nói chuyện, một chiếc xe jeep khác dừng lại trên sườn dốc ngược của cao điểm 153, Pavlov cố gắng chui ra khỏi thùng xe, bò lên cao điểm: "Sao thế, đang họp hành à?"

Vương Trung: "Đang chiêm ngưỡng khí thế hùng tráng của quân ta."

Pavlov khịt mũi: "Nhìn thì có vẻ hùng dũng oai vệ, nhưng theo báo cáo sơ bộ, gần 20% số người đã bị tụt lại phía sau. Đặc biệt là Trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm, không chỉ bị tụt lại phía sau, mà còn có hơn một trăm người định đào ngũ, đã bị tòa án binh xử lý."

Trung tá Eugene lộ vẻ xấu hổ: "Chủ yếu là quân đội của chúng ta có quá ít lính kỳ cựu, sĩ quan đều là những người như tôi được điều động từ dân sự sang, binh lính cảm thấy không đáng tin cậy cũng là chuyện bình thường, nếu đổi thành sĩ quan chuyên nghiệp hơn thì họ sẽ không chạy trốn. Hay là để tôi đến nói chuyện với tòa án binh?"

Pavlov: "Thôi bỏ đi, bị tòa án binh bắt giữ thì thường là không về được đâu. Nhiệm vụ của anh là, tối nay cố gắng khôi phục lại đội hình, đưa những người không cố ý tụt lại phía sau trở về đại đội của họ."

"Tôi sẽ cố gắng." Trung tá Eugene nghiêm mặt nói.

Vương Trung không nhịn được lên tiếng: "Anh không phải là người quản lý một khu mỏ với hơn một nghìn công nhân sao? Cứ coi như họ là công nhân mỏ, muốn huấn luyện kiểu gì thì huấn luyện."

Eugene lộ vẻ đau khổ: "Nhưng họ có súng."

Yegorov: "Chuyện này đơn giản thôi, anh chỉ cần dũng cảm một lần trong trận chiến, mọi người sẽ nể phục anh. Kinh nghiệm đấy."

"Tha cho tôi đi." Pavlov nói, "Sư đoàn của chúng ta chỉ cần một mình sư đoàn trưởng là người thích xông pha trận mạc là đủ rồi!"

(Hết chương)

Chương 12: Dương mưu

"Thôi được rồi, tán chuyện thế là đủ rồi." Vương Trung buông ống nhòm xuống, "Mặc dù thời gian còn lại trong ngày hôm nay không đủ để trinh sát kỹ lưỡng khu vực giao chiến dự kiến, nhưng đi dạo quanh Olaci để khảo sát tình hình xung quanh thì vẫn ổn."

Yegorov: "Đúng vậy. Tôi đi cùng cậu."

"Vậy tôi đi... giải quyết đủ thứ chuyện rắc rối." Nói xong, Pavlov túm lấy Popov, "Anh không phải là chỉ huy quân sự, anh cũng đi cùng đi."

Popov nhìn trời: "Được rồi, tôi đi. Nhưng tôi chủ yếu là phụ trách liên lạc với nhà thờ!"

Trung tá Eugene nhìn những người đã quen mặt, hỏi: "Tôi... là chỉ huy quân sự cũng phải đi sao? Tôi đúng là chỉ huy quân sự mà? Hay là các anh đổi một trung tá thực thụ khác đến đây đi, tôi thực sự không làm được..."

Vương Trung: "Anh đường đường là một quản đốc mỏ, sao lại rụt rè như vậy?"

"Nếu cậu giao cho tôi một khu mỏ để quản lý, tôi chắc chắn sẽ làm được. Hay là thế này, cậu cử một người am hiểu quân sự đến, tôi làm cho có lệ, người đó sẽ đưa ra đề xuất, tôi cũng có thể làm được."

Vương Trung: "Pavlov?"

Tham mưu trưởng gãi đầu: "Tham mưu ở đây cũng vừa đủ rồi."

Vương Trung: "Thế này đi, tìm một tham mưu, anh kiêm nhiệm luôn công việc của người đó, sau đó điều người đó đến Trung đoàn Beshenkovichskaya thứ năm."

Pavlov nhìn Vương Trung với ánh mắt oán trách: "Cậu thấy khí sắc của tôi đã tốt hơn rồi phải không? Cậu cứ muốn tôi phải thức đêm đến mức thâm quầng mắt mới vừa lòng à?"

Vương Trung: "Tôi đây là tin tưởng vào năng lực của anh."

"Được rồi được rồi, một người thôi đấy, không được nhiều hơn nữa!"

Vương Trung mỉm cười, quay đầu gọi Grigory: "Grisha, dắt ngựa đến đây!"

"Tôi đề nghị cưỡi ngựa!" Yegorov nói, "Nhìn về phía đông là đồng bằng, lái xe không thành vấn đề, nhưng nhìn về phía đông bắc, xe cộ đi lại khó khăn, vẫn là cưỡi ngựa thuận tiện hơn, có thể đi trong rừng."

Vương Trung: "Được rồi, Grisha, dắt ngựa đến đây!"

————

Vương Trung dẫn mọi người đi một vòng quanh Olaci, liền hiểu vì sao ông lão mà họ gặp trước đó lại cố tình nhắc đến việc ở chợ thị trấn này có bán ngựa và bò sữa.

Bên cạnh thị trấn có một trang trại chăn nuôi ngựa và bò sữa rất lớn.

Yegorov còn nói đùa: "Như vậy, trong những ngày đào công sự ở đây, chúng ta sẽ có sữa bò uống thoải mái."

Vương Trung: "Những chuồng bò này không thể làm công sự phòng ngự được nhỉ? Hơn nữa chúng còn có thể che khuất tầm bắn của các hỏa điểm được bố trí trong các tòa nhà kiên cố..."

Yegorov: "Đúng là như vậy, nếu địch tấn công từ hướng này, chúng ta sẽ rất khó phòng thủ, có quá nhiều vật cản nhân tạo. Muốn phòng thủ thì chỉ có thể dựa theo cách của cậu, đào hầm trú ẩn cho xe tăng, lấy xe tăng làm điểm tựa, kết hợp với chiến hào. Nhưng chúng ta chỉ có 30 chiếc xe tăng."

Vương Trung: "25 chiếc, 5 chiếc bị hỏng trên đường đến đây, tôi đã đến nhà máy máy kéo để trưng dụng thợ sửa chữa, họ đang khẩn trương sửa chữa."

Trước đây, Vương Trung vẫn nghĩ rằng T-34 cũng giống như AK-47, chạy thế nào cũng không hỏng. Giờ thì anh đã hiểu, T-34 bền bỉ là so với xe tăng của Đức.

Xe tăng là thứ, chạy trên đường sẽ bị hỏng, T-34 cũng không ngoại lệ. Vì vậy, sau này xe tăng thường được vận chuyển bằng xe tải hạng nặng khi di chuyển, đến chiến trường mới tự mình di chuyển.

Tóm lại, Vương Trung đến nhà máy máy kéo để trưng dụng công nhân là hoàn toàn chính xác.

Yegorov: "Địch cũng đâu phải là đánh đến ngay, có thể sửa chữa được. Trước tiên chúng ta cứ đào hầm trú ẩn ở đây, không dùng đến cũng không sao, dù sao cũng tốt hơn là để đến lúc địch đánh đến mà chúng ta không có chút chuẩn bị nào."

Vương Trung gật đầu, lấy sổ ghi chép ra ghi lại.

"Đi thôi, chúng ta tiếp tục."

————

Các hướng khác của Olaci đều tương đối thích hợp cho việc phòng thủ, đặc biệt là nhà máy sản xuất nồi sắt, xẻng sắt và các loại dụng cụ bằng sắt ở phía bắc thị trấn, nhà xưởng đó trông rất kiên cố, có thể trở thành điểm tựa vững chắc cho tuyến phòng thủ.

Hơn nữa, tháp nước của nhà xưởng là nơi quan sát pháo binh tốt thứ hai xung quanh Olaci - vị trí tốt nhất là trên cao điểm 158.

Hoàn thành điều tra vòng thành, Vương Trung quay trở lại trên đường anh ta đã đi, thấy pháo B4 đang tiến vào thành.

Vương Trung đếm số lượng, cảm thán: "Tôi cứ tưởng trọng pháo sẽ đứt xích, không ngờ chúng lại bình an vô sự vào được thành, T34 lại hỏng đến năm chiếc."

Yegorov: "Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thứ đắt đỏ này sẽ hỏng nát, không ngờ chúng lại vượt qua được. Thứ này nếu không phải đặt ở cuối đội hình, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tốc độ hành quân của toàn sư đoàn."

Vương Trung gật đầu, dù sao B4 của thế giới này vì có động cơ riêng nên không tiện kéo - phiên bản có động cơ quá nặng.

Thế là bốn khẩu B4 này dựa vào động cơ của mình chạy gần 100km, đến được Olaci.

Vương Trung đang nghĩ ngợi thì một bà lão chặn anh ta lại: "Tướng quân, tôi nghe thấy rất nhiều tiếng động cơ gầm rú, họ nói là xe tăng và đại bác, chẳng lẽ quân Prosen đã đánh đến đây rồi sao?"

"Đúng vậy. Bà hãy mau chóng đưa con cháu đi di tản đi."

Bà lão: "Ôi, tướng quân, ngài là người tốt, còn lo lắng cho chúng tôi. Yên tâm, con dâu tôi đã đưa các cháu đến St. Yekaterinburg rồi!"

Vương Trung: "Vậy sao bà không đi?"

"Mắt của tôi sắp mù rồi. Tôi là người vô dụng, cứ ở lại đây thôi." Bà lão đưa tay lên miêu tả đôi mắt, "Ngài xem, bây giờ tôi thậm chí còn không nhìn rõ quân hàm của ngài, chỉ có thể dựa vào màu sắc để đoán ngài là tướng quân!"

Cấp hiệu tướng quân của đế quốc Ant là màu cam, khác với cấp hiệu của các cấp bậc khác nên rất dễ nhận ra - nghe nói là học theo Prosen.

Vương Trung không biết nên trả lời bà lão nửa mù này như thế nào, chỉ đành nói: "Bà có khó khăn gì thì cứ nói với các tu sĩ trong nhà thờ, họ sẽ giúp bà."

Bà lão nửa mù: "Tôi chỉ muốn hỏi, con trai tôi có ở trong quân của ngài không? Nó tên là..."

Bà lão nói ra một cái tên, Vương Trung hoàn toàn không có ấn tượng.

Vương Trung cũng giống như hồi ở Loktev, đều ghi chép lại tên của tất cả tân binh, nhưng tên của người Ant vừa dài lại vừa trùng lặp nhiều, rất khó nhớ.

Nghìn người đã khó nhớ, hiện tại lính tráng gần một vạn người, Vương Trung thật sự không thể nào nhớ hết trong thời gian ngắn như vậy.

Vì thế, Vương Trung chỉ có thể nói: "Tôi sẽ lưu ý. Vậy tôi đi trước."

"Tốt, tốt!" Bà lão lùi vào ven đường, vẽ hình tam giác lên người, "Chúc ngài may mắn, tướng quân tốt bụng."

Pavlov bố trí Sư bộ cùng các sĩ quan cấp cao, tham mưu và văn thư đều ở trong dinh thự của ông Boye.

Boye là một bá tước, dinh thự cũng tương xứng với tước vị, Pavlov cho cải tạo phòng khách thành phòng bản đồ, phòng ăn bên cạnh thành văn phòng điện báo.

Hơn nữa, ông ta không đóng cửa phòng bản đồ và phòng điện báo, để trong phòng bản đồ có thể nghe rõ tiếng lách tách của điện báo.

Vương Trung khá thích điều này, có tiếng lách tách này mới ra dáng sở chỉ huy.

Tham mưu đi cùng Popov đến trước từ hôm qua đã vẽ xong bản đồ địa hình chi tiết xung quanh Olaci, trải trên bàn lớn trong phòng bản đồ, còn bản đồ toàn bộ chiến tuyến phía Nam được treo trên tường.

Vương Trung lấy sổ tay ra, bắt đầu chỉ vào bản đồ địa hình: "Vị trí pháo binh, tôi nghĩ có thể đặt ở những vị trí này, rừng cây không quá rậm rạp, sẽ không ảnh hưởng đến việc bắn phá, nhưng cũng đủ che giấu khỏi sự trinh sát trên không, cộng thêm lưới ngụy trang nữa thì hiệu quả sẽ càng tốt hơn."

Yegorov: "Có thể đào hầm pháo để tăng cường che giấu. Bố trí thêm một số trận địa pháo giả ở gần đó."

Vương Trung tiếp tục: "Nếu Đại đội Thần Tiễn chuyên trách phòng không thì có thể chia ra bố trí ở bốn hướng này, còn âm trận của tu sĩ Peter thì đặt ở đây."

"Tôi không có ý kiến." Pavlov nói, "Dù sao tôi cũng chưa thực địa khảo sát."

Yegorov: "Bố trí lực lượng dự bị ở xung quanh trận địa pháo binh, như vậy chúng ta sẽ có một tiểu đoàn đóng trên cao điểm 153, một tiểu đoàn đóng gần trận địa pháo binh, lực lượng dự bị hai tiểu đoàn là đủ."

Vương Trung: "Ngoài những nơi cần đào công sự ra, khu vực gần đồng cỏ phía đông thị trấn cũng cần đào công sự có thể chứa được hai trung đội xe tăng. Bắt đầu ngay tối nay đi!"

Popov gãi đầu: "Người dân địa phương có một số người bị chứng quáng gà, ban đêm thi công cần chiếu sáng, chúng ta tạm thời không có nhiều đuốc như vậy."

Nói xong mọi người cùng nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm đã buông xuống.

Yegorov: "Chờ trời sáng rồi thi công cũng không muộn, dù sao hiện tại đêm rất ngắn."

Vương Trung: "Phải kéo đường dây điện thoại giữa trận địa pháo binh và sở chỉ huy. Tốt nhất là lắp thêm một máy vô tuyến điện."

Bởi vì xe 422 có mang theo máy vô tuyến điện, nếu trận địa pháo có vô tuyến điện thì Vương Trung có thể liên lạc để yêu cầu chi viện hỏa lực chính xác.

Kết quả Pavlov lộ vẻ khó xử: "Máy vô tuyến điện rất khan hiếm, hay là để Vasili mang bộ đàm thu được của quân Prosen qua đó?"

"Cũng được." Vương Trung đáp.

Thực ra còn có một cách, đó là để lại một chiếc xe tăng chỉ huy.

Nhưng xe tăng có vô tuyến điện quá quý giá, Vương Trung không nỡ.

"Sáng sớm mai, tôi muốn dẫn đội đi trinh sát phía tây bắc, đông bắc và chính bắc Olaci, dự kiến sẽ tiến sâu khoảng hai mươi km." Vương Trung dùng tay vỗ lên mép phía bắc của bản đồ Olaci, "Để tham mưu vẽ bản đồ này đi theo tôi, tốt nhất là vẽ cả bản đồ khu vực tác chiến dự kiến."

Pavlov: "Đại úy Andrei! Ngày mai anh hãy dẫn theo phụ tá, cùng tướng quân đi trinh sát."

"Rõ!"

Vương Trung nhìn đại úy Andrei, thấy anh ta không đi ủng da cưỡi ngựa, bèn hỏi: "Anh biết cưỡi ngựa không?"

"Tôi từng học ở câu lạc bộ." Đại úy trả lời.

Vương Trung: "Câu lạc bộ? Anh không phải quý tộc?"

"Không phải, nhưng xin yên tâm, kỹ thuật cưỡi ngựa của tôi không thành vấn đề, tôi đã học ở câu lạc bộ ba năm rồi."

Vương Trung: "Tốt. Tôi sẽ bảo Grigory chọn một con ngựa hiền lành cho anh."

Yegorov nói: "Tướng quân, ngài thật sự muốn tiến sâu 20 km để nghênh chiến quân địch sao?"

Vương Trung: "Đúng vậy, yên tâm, cũng giống như anh không ngờ tôi sẽ làm như vậy, quân địch chắc chắn cũng không ngờ tới. Bất ngờ, tấn công bất ngờ, đó mới là chìa khóa của chiến thắng."

Lúc này, Vasili không nhịn được lên tiếng: "Tướng quân, lần này không gài mìn giả nữa sao?"

Vương Trung: "Lần này chúng ta có đủ mìn thật."

(Hết chương)

Chương 13: Tình hình quân Prosen (Minh chủ thêm chương)

Bộ tư lệnh Tập đoàn quân Trung tâm, sân bay dã chiến.

Các tướng lĩnh cấp cao của Tập đoàn quân đều tụ tập ở khu vực chờ đợi bên cạnh sân bay, thấp giọng trò chuyện.

"Lần này chắc lại đến thúc giục chúng ta chuyển hướng tấn công xuống phía nam." Tư lệnh Tập đoàn thiết giáp số 2, Tổng thanh tra binh chủng thiết giáp Prosen, Đại tướng Heinz Wilhelm Guderian nói với Thống chế von Bock, Tư lệnh Tập đoàn quân bên cạnh, "Nhưng chúng ta chỉ còn cách thủ đô của Ant 300 km nữa thôi! Nếu tấn công xuống phía nam, chúng ta

sẽ phải hành quân thêm 500 km nữa để hoàn thành việc bao vây! Trong khi chỉ cần 300 km là có thể đánh chiếm thủ đô!"

Thống chế Bock trấn an: "500 km đó đâu phải một mình anh đánh, Đại tướng von Kleist, Tư lệnh Tập đoàn thiết giáp số 1 cũng sẽ tấn công từ phía nam, hình thành thế gọng kìm! Hơn nữa, phía nam là đồng bằng rộng lớn, rất thích hợp cho xe tăng cơ động.

"Trong khi nếu tấn công về phía đông, anh sẽ phải đối mặt với rừng rậm, sông ngòi và cả hệ thống công sự kiên cố của địch."

Đại tướng Guderian: "Phía nam cũng có sông ngòi!"

"Nhưng phần lớn đang trong mùa khô cạn, xe tăng của anh có thể vượt sông." Thống chế Bock dừng lại một chút, bổ sung, "Phần lớn."

Đại tướng Guderian: "Được rồi, có lẽ tấn công xuống phía nam không có vấn đề gì về mặt chiến thuật, nhưng về mặt chiến lược, thời gian chúng ta đánh chiếm thủ đô của địch sẽ bị trì hoãn! Tôi cho rằng điều đó là không đúng!"

Thống chế Bock trấn an: "Bình tĩnh nào, Hoàng đế bệ hạ vừa đến tiền tuyến, anh có thể trình bày trực tiếp với Người, thuyết phục Người, sau khi chỉnh đốn xong, anh có thể tiếp tục tiến về St. Yekaterinburg."

Đại tướng Guderian mím môi.

Lúc này, một chiếc máy bay chở khách ba động cơ Junkers mang phù hiệu chim ưng hoàng gia từ trên không trung hạ xuống, đáp xuống đường băng một cách nhẹ nhàng.

Chiếc máy bay dần dần giảm tốc độ, sau đó quay đầu, lượn về phía các tướng lĩnh.

Nhân viên mặt đất sân bay đẩy thang máy bay đến chỗ chiếc máy bay.

Chiếc máy bay dừng lại ngay trước thang, cửa khoang đối diện với thang máy bay.

Đại tướng Guderian lẩm bẩm: "Lại bày đặt hình thức!"

Thống chế Bock: "Cho dù anh là người được Hoàng đế tin tưởng, anh cũng không nên nói thẳng như vậy."

Đại tướng Guderian: "Tôi cho rằng Hoàng đế là người rộng lượng! Vì vậy tôi mới kính trọng Người!"

Thống chế Bock không nói gì nữa, dù sao ông ta cũng không thể nói Hoàng đế không rộng lượng.

Lúc này, cửa khoang máy bay mở ra, Hoàng đế Prosen, Reinhardt von Hohenzollern, bước xuống với vẻ mặt hớn hở.

"A, những vị tướng dũng cảm của ta!" Chưa đến trước mặt mọi người, ông ta đã lên tiếng.

Các tướng lĩnh đồng loạt đứng nghiêm chào.

Hoàng đế chỉ phẩy tay đáp lễ, sau đó bắt đầu ôm các sĩ quan theo thứ tự cấp bậc từ cao xuống thấp.

Sau khi chào hỏi xong, Hoàng đế mở lời: "Lần này ta đến đây là muốn tham khảo ý kiến của các khanh! Bởi vì ta phát hiện ra một cơ hội ngàn năm có một, đã đến trước mắt chúng ta!

"Nếu nắm bắt được cơ hội này, chúng ta sẽ chứng minh được rằng dân tộc Prosen là dân tộc ưu tú nhất!

"Chúng ta sẽ thảo luận về cơ hội này ở một nơi thích hợp! Dẫn đường nào, Thống chế Bock!"

Thống chế Bock lập tức cúi đầu, một chiếc xe hơi đã chờ sẵn từ trước đó.

Thống chế Bock tự mình mở cửa xe cho Hoàng đế, không chút oán thán khi phải đóng vai trò người hầu.

Không ai cảm thấy điều đó có gì không ổn.

Sau khi Hoàng đế lên xe, mọi người nhanh chóng lên xe của mình, đoàn xe chạy thẳng đến Bộ tư lệnh Tập đoàn quân Trung tâm.

Mười phút sau, các tướng lĩnh đã ngồi vào chỗ của mình trong phòng họp.

Hoàng đế đi đi lại lại trước tấm bản đồ: "Chắc các khanh cũng đã nghe nói, ta dự định điều Tập đoàn thiết giáp số 2 của Đại tướng Guderian tấn công xuống phía nam, phối hợp với Tập đoàn thiết giáp số 1, hình thành thế gọng kìm tấn công Agasukov, thủ đô của Kazaria!"

Đại tướng Guderian đứng dậy: "Bệ hạ! Chúng thần chỉ còn cách St. Yekaterinburg 300 km nữa thôi! Xin Người cho chúng thần thêm một tháng nữa, thần xin thề sẽ đánh chiếm được thành phố đó!"

Hoàng đế nhíu mày, tỏ rõ sự không hài lòng: "Có lẽ khanh rất giỏi về quân sự, nhưng khanh không hiểu gì về kinh tế và chính trị!

"Chúng ta cần Agasukov, cần than đá, sắt thép và lương thực của Kazaria, cần thịt bò và sữa của bọn chúng!

"Hơn nữa, một khi hoàn thành việc bao vây, sẽ có một triệu quân địch bị tiêu diệt, đế quốc Ant sẽ không còn binh lực và sĩ khí để chiến đấu với chúng ta nữa! Lúc đó, St. Yekaterinburg sẽ giống như quả nho chín, chỉ chờ chúng ta hái mà thôi!"

Vừa dứt lời, người hầu bưng khay nho đã rửa sạch đến.

Nhìn thấy nho, Hoàng đế mừng rỡ, tiến đến, đưa tay hái một quả: "Nhìn xem! Nho đấy! Cũng giống như vậy, một ngụm nuốt gọn! Nhưng có một số người trong số các khanh, lại không nhận thức được tầm quan trọng của việc tiêu diệt sinh lực địch!

"Theo như tình hình hiện tại, quân Ant chỉ có thể chống cự thêm tối đa năm đến sáu tháng nữa! Việc tiêu diệt tập đoàn quân chủ lực của bọn chúng ở Agasukov sẽ giúp rút ngắn thời gian đó một cách đáng kể!"

"Nhưng," Đại tướng Guderian lên tiếng, "Đế quốc Ant vốn nổi tiếng là cỗ máy nghiền thịt, binh lính đối với bọn chúng là thứ không quan trọng."

Hoàng đế đột ngột xoay người, mái tóc vàng của ông ta cũng bay theo: "Trước kia là vậy, nhưng thời thế đã thay đổi! Trước kia, đám nông nô của Sa hoàng chỉ cần có súng trường là có thể trang bị, thậm chí không có súng cũng được!

"Nhưng bây giờ, nếu không có trang bị kỹ thuật, bộ binh chỉ là rác rưởi, sẽ bị tiêu diệt một cách dễ dàng! Bộ binh không được huấn luyện bài bản cũng vậy!

"Mà hiện tại, tập đoàn quân chủ lực của địch ở Agasukov được trang bị rất nhiều vũ khí kỹ thuật hiện đại, bao gồm cả những loại xe tăng mới mà chúng ta đã được báo cáo!

"Nếu chúng ta không tiêu diệt tập đoàn quân này mà cứ mải mê tấn công St. Yekaterinburg, một khi bọn chúng hồi phục sau những đòn tấn công của chúng ta, đó sẽ là một mối đe dọa nghiêm trọng! Vì vậy, để loại bỏ mối đe dọa này, chúng ta buộc phải tiêu diệt bọn chúng, buộc phải!"

Đại tướng Guderian định nói gì đó nhưng lại thôi.

Hoàng đế nhìn chằm chằm vào ông ta một lúc, sau đó gật đầu hài lòng: "Xem ra khanh đã hiểu rồi đấy. Đánh bại đế quốc Ant chưa bao giờ là điều khó khăn, ngay từ đầu chúng ta đã biết chúng ta sẽ chiến thắng!

"Khi lên kế hoạch tác chiến vào tháng 12 năm ngoái, chúng ta đã biết chiến tranh sẽ kết thúc trong vòng một năm, chúng ta hoàn toàn chắc chắn về điều đó!

"Nhưng chiến thắng thôi là chưa đủ! Quan trọng là chúng ta phải đánh bại bọn chúng một cách ngoạn mục! Tiêu diệt gọn một triệu quân địch trong một trận đánh sẽ khiến cho kẻ thù của chúng ta phải kinh hoàng, khiến cho Vương quốc Anh, kẻ vẫn đang ngoan cố chống cự, và cả Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, kẻ đang đứng xem bờ bên kia đại dương, phải khiếp sợ chúng ta!"

Cả phòng họp im lặng.

Không biết ai hô to "Hoàng đế vạn tuế", sau đó mọi người đồng thanh hô vang: "Hoàng đế vạn tuế!"

Hoàng đế giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng, sau đó nhìn Đại tướng Guderian: "Tình hình Tập đoàn thiết giáp số 2 của khanh hiện nay thế nào rồi?"

Đại tướng Guderian lập tức đáp: "Tất cả các sư đoàn thiết giáp của chúng thần đã dừng chiến đấu từ hôm qua để tiến hành nghỉ ngơi, bổ sung. Trước khi lên máy bay đến đây, tôi nhận được báo cáo, số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của Tập đoàn so với thời điểm phát động tấn công ngày 22 tháng 6 đã giảm 230 chiếc."

"230 chiếc!" Hoàng đế cao giọng, rõ ràng con số này nằm ngoài dự đoán của ông ta.

Đại tướng Guderian vội vàng giải thích: "Trong đó có 110 chiếc có thể sửa chữa ngay tại chiến trường, 50 chiếc có thể sửa chữa tại nhà máy. Những người lính của tôi đã đánh dấu vị trí của những chiếc xe tăng đó.

"Nhưng hiện tại chúng tôi chỉ có 2 trong số 10 trung đoàn sửa chữa dã chiến đến được tiền tuyến, các nhà máy sửa chữa xe tăng cũng chưa đến vị trí được chỉ định. Ban đầu, chúng tôi dự định đặt trung tâm sửa chữa xe tăng ở Chelyabinsk, nơi đó có nhà máy sửa chữa lớn, có thể sửa chữa những chiếc xe tăng bị hư hỏng nặng.

"Tuy nhiên, hiện tại ở đó chẳng có gì cả."

Hoàng đế cau mày: "Tại sao lại chậm trễ như vậy?"

Chưa để Đại tướng Guderian trả lời, Thống chế Bock đã lên tiếng: "Tình trạng đường xá tệ hơn chúng ta dự kiến rất nhiều, đường sắt cũng vậy. Ban đầu, chúng ta tính toán dựa trên tiêu chuẩn đường sắt của chúng ta, nhưng hệ thống đường sắt của đế quốc Ant chỉ có thể đáp ứng được 30% nhu cầu vận chuyển của chúng ta.

"Hiện tại, tất cả các đơn vị ở tiền tuyến đều đang thiếu đạn dược và nhiên liệu, buộc phải dừng lại để chờ bổ sung."

Hoàng đế: "Bộ Tổng tham mưu báo cáo với ta là do tắc đường!"

"Đúng là tắc đường," Thống chế Bock gật đầu, "Biểu hiện là tắc đường, nhưng nguyên nhân sâu xa là do đường xá quá kém. Bộ Tổng tham mưu không nói rõ điều này với Người, có lẽ là sợ Người cho rằng họ đang đùn đẩy trách nhiệm."

Khóe miệng Hoàng đế giật giật: "Lũ quý tộc phế thải chết tiệt!"

Hầu hết những người có mặt ở đây đều là quý tộc phế thải, nhưng tất cả đều giả vờ như không nghe thấy gì.

Hoàng đế lại hỏi Đại tướng Guderian: "Vậy khi nào khanh có thể phát động tấn công xuống phía nam?"

Đại tướng Guderian: "Với tốc độ sửa chữa hiện tại là 10 chiếc mỗi ngày, chúng tôi dự kiến đến ngày 5 tháng 8, số lượng xe tăng sẵn sàng chiến đấu của lực lượng thiết giáp sẽ được khôi phục hoàn toàn. Lúc đó, đạn dược và nhiên liệu cũng sẽ được bổ sung đầy đủ, binh lính cũng sẽ được nghỉ ngơi, hồi phục, sẵn sàng cho cuộc tấn công tiếp theo."

Hoàng đế lắc đầu: "Không, không, quá chậm. Tập đoàn quân chủ lực của địch có thể phát hiện ra ý đồ của chúng ta bất cứ lúc nào. Trên thực tế, việc triển khai quân của bọn chúng cho thấy chúng đã nhận ra điều đó, ở phía nam của khanh, trinh sát đường không phát hiện ba quân đoàn xe tăng của địch, đều là những quân đoàn mới được thành lập.

"Rõ ràng ba quân đoàn này được dùng để cầm chân khanh, thậm chí... thậm chí bọn chúng còn có thể toan tính dùng ba quân đoàn này để tiêu diệt hoàn toàn Tập đoàn quân của khanh, chặn đứng mũi tấn công của chúng ta!"

Đại tướng Guderian tự tin: "Bọn chúng sẽ không thực hiện được đâu. Xe tăng của Ant phần lớn là hàng kém chất lượng, mặc dù có một số ít xe tăng kiểu mới đáng chú ý, nhưng phần lớn trong số đó đã bị tiêu diệt trước khi kịp giao chiến với chúng ta. Về công nghệ xe tăng, chúng ta hoàn toàn vượt trội."

Hoàng đế: "Vậy khanh càng phải tấn công sớm hơn. Ta cho rằng khanh phải phát động tấn công muộn nhất là vào ngày 2 tháng 8. Tập đoàn quân của khanh sẽ là vòng ngoài, vòng trong là bộ binh của Tập đoàn quân số 11, vượt sông tấn công từ khu vực này.

"Tập đoàn quân phía Nam sẽ vượt sông Volga ở khu vực này, vòng qua phía nam Agasukov."

Đại tướng Guderian: "Nếu tấn công vào ngày 2 tháng 8, một số sư đoàn của chúng thần sẽ bị thiếu hụt xe tăng. Dù sao thì xe tăng của chúng thần bị tổn thất không đồng đều ở các sư đoàn!"

"Về vấn đề này, khanh không cần phải lo lắng!" Hoàng đế lắc lắc ngón tay, "Ta sẽ tăng cường cho khanh Sư đoàn thiết giáp Ampla thuộc Hiệp sĩ Asgard và Sư đoàn thiết giáp Vệ binh hoàng gia. Đây là những sư đoàn tinh nhuệ mới được thành lập, là lực lượng nòng cốt trong tương lai của Asgard, thần quốc của chúng ta!"

Mặc dù những người có mặt ở đây đều là quân nhân, nhưng lời nói của Hoàng đế vẫn gây ra một sự xôn xao. Bởi vì tất cả mọi người đều đã nghe đồn rằng Hoàng đế có ý định thành lập một lực lượng vũ trang độc lập với quân đội chính quy, và đây là lần đầu tiên điều đó được xác nhận.

Hoàng đế tuyên bố với vẻ tự hào: "Đây là những sư đoàn tinh nhuệ, được chỉ huy bởi Siegfried, người mà ta hết mực tin tưởng. Binh lính trong các sư đoàn này đều là những cựu binh được tuyển chọn kỹ lưỡng, được trang bị những vũ khí hiện đại nhất. Bọn chúng sẽ nghiền nát kẻ thù của chúng ta!"

Khi nói những lời này, Hoàng đế nắm chặt hai tay, thể hiện quyết tâm của mình.

Đại tướng Guderian: "Rõ, chúng thần sẽ phát động tấn công vào ngày 2 tháng 8, không thể sớm hơn được nữa."

"Tốt." Hoàng đế gật đầu đồng ý, "Trận chiến Agasukov sẽ kết thúc trong vòng 20 đến 30 ngày, sau đó chúng ta sẽ tiến về St. Yekaterinburg!"

(Hết chương)

Chương 14: Trong rừng cây Olaci (10.000 phiếu đề cử)

Ngày 30 tháng 7, trong bụi rậm phía bắc Olaci.

Chiếc T34 mang số hiệu chiến thuật 427 đang từ từ lùi từ tầng hầm của công sự xe tăng lên tầng giữa, tháp pháo nhô lên khỏi mặt đất.

"Được rồi!" Trung đội trưởng trung đội xe tăng vung cờ hiệu trong tay, "Dừng lại, đừng lùi nữa!"

Lái xe kiêm trưởng xe số 427 thò đầu ra từ cửa hầm xe tăng, nhìn xung quanh: "Tuyệt vời! Ngoại trừ đám cỏ phía trước hơi chắn tầm nhìn, công sự này thật hoàn hảo!"

Vương Trung hạ ống nhòm xuống, nhìn lái xe nói: "Ít nói nhảm thôi, chuẩn bị bắn bia!"

Anh ta đang đứng bên cạnh công sự của xe tăng số 427, vừa rồi dùng ống nhòm quan sát sĩ quan tiểu đoàn pháo chống tăng bố trí bia.

Loại bia này được thiết kế đặc biệt để pháo chống tăng nhanh chóng xác định cự ly mục tiêu, thường được ngụy trang thành các vật dụng thông thường, khi nhìn thấy xe tăng địch đi qua gần đó sẽ biết được cự ly xấp xỉ.

Vương Trung ra hiệu cho viên tham mưu bên cạnh, viên tham mưu giơ tay bắn một quả pháo hiệu.

Người lính bố trí bia ở phía xa lập tức rời khỏi vị trí, leo lên ngựa, chạy ra xa.

Vương Trung nói với kíp xe 427: "Cự ly 700 mét, nhắm bắn mặt đất, đạn xuyên giáp, nhanh lên."

Xe tăng 427 lập tức trở lại trong xe, đồng thời máy ngắm của pháo tăng bắt đầu điều chỉnh, nòng pháo chậm rãi hạ thấp.

Sau một khắc, xe tăng khai hỏa.

Sức gió từ nòng pháo thổi đến mức tấm lưới ngụy trang bao phủ trên lớp che chắn của xe tăng nổi sóng như mặt nước, cỏ vốn che chắn phía trước cũng bị thổi bay trong nháy mắt.

Nhưng so với việc khai hỏa trên đất bằng, khói của phát bắn này đã giảm đi rất nhiều.

Không hổ là công sự che chắn xe tăng được nghiên cứu sau chiến tranh, quả là tiên tiến.

Vương Trung đang tập trung vào động tĩnh khai hỏa, khi chú ý đến đạn xuyên giáp thì viên đạn đã rơi xuống đất, sau đó nảy lên như quả bóng bàn, bay về phía xa hơn.

Điểm rơi có vẻ lệch khá xa so với mục tiêu.

Vương Trung: "Xe số 427, kính ngắm của anh bị lệch rồi, nhanh chóng điều chỉnh lại đi! Hai mươi phút sau thử bắn lại."

Số T-34 được cấp cho Sư đoàn Bộ binh 151 rất nhiều chiếc có kính ngắm không chuẩn, trước đó ở Agasukov không có bãi tập bắn đạn thật lớn như vậy nên không phát hiện ra, bây giờ thử bắn từng chiếc thì vấn đề lần lượt lộ ra.

Vương Trung: "Tiếp theo, số 428!"

"Rõ!" Xe trưởng của xe 428 giơ cao tay phải, "Tôi đã hiệu chỉnh lại rồi, đảm bảo bắn trúng mục tiêu!"

"Vậy thì khai hỏa đi."

Một phút sau, viên đạn xuyên giáp bắn trúng mục tiêu, phá hủy nó.

Vương Trung: "Ai bảo anh bắn hỏng mục tiêu thế hả! Lại phải cho người ta dựng cái khác lên!"

"Tôi thề là tôi không ngắm vào mục tiêu!" Xe trưởng 428 thò đầu ra, "Nòng pháo bị lệch rồi! Xác suất sai số của khẩu pháo này chắc chắn lớn hơn nhiều so với sổ tay hướng dẫn của nhà máy!"

Vương Trung cau mày, hắn cũng không biết là do Ant ở thế giới này quá kém cỏi, hay là T-34 ở Trái Đất cũng được sản xuất cẩu thả như vậy.

Mấy ngày nay sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, Vương Trung phát hiện trong trận Loktev, số T-34 dẫn đầu đội hình duyệt binh do hắn chỉ huy đánh nhau với lực lượng thiết giáp của Prosen, loạt bắn đầu tiên chỉ có vài phát trúng đích, có khi thật sự không trách được kíp lái xe tăng.

Biết đâu xe của Vương Trung là loại xe dành cho sĩ quan cấp cao nên được chế tạo tinh xảo, kiểm soát chất lượng nghiêm ngặt hơn, cho nên mới có thể chỉ đâu đánh đó.

Vương Trung tiếp tục giám sát đội xe tăng kiểm tra pháo chính và kính ngắm, Yegorov đi tới.

"Tình hình có vẻ không được khả quan lắm." Ông ta nói từ xa.

Vương Trung: "May mà đã cho thử bắn trước, sau khi hiệu chỉnh xong chắc chắn sẽ chính xác hơn nhiều. Bên ông thế nào rồi?"

"Chiến hào đã đào gần xong rồi, tôi điều động một số cậu nhóc đi giúp đội công binh sửa đường."

Vương Trung nghe vậy, quay đầu nhìn con đường đang được thi công rầm rộ phía sau trận địa, rất nhiều dân công đang hô hào khẩu hiệu, kéo những bánh xe đá được tháo ra từ trên cối xay, lu chặt mặt đường.

Con đường này được sửa chữa cho pháo chống tăng, ngựa kéo đại bác và xe chở đạn dược có thể di chuyển nhanh hơn trên đường, có thể nhanh chóng rút khỏi trận địa.

Tất nhiên xe tăng cũng có thể đi trên con đường này, mặc dù T-34 có khả năng vượt địa hình rất tốt, nhưng nếu cứ đi đường rừng thì dễ bị hỏng hóc.

Yegorov: "Chúng ta đến đây đã được một tuần rồi, xây dựng rất nhiều công sự, bây giờ vẫn tiếp tục xây dựng, binh lính có phần mệt mỏi."

Vương Trung: "Ừm... Tôi cũng cảm thấy công sự đã xây dựng gần xong rồi, phần còn lại giao cho đội công binh đi. Họ không cần ra tiền tuyến, có thể làm đến khi nào quân địch tấn công."

Yegorov: "Tôi đề nghị không chỉ cho họ nghỉ ngơi mà còn nên tổ chức một số hoạt động, ví dụ như cùng các y tá của bệnh viện dã chiến tổ chức một buổi khiêu vũ."

Vương Trung: "Khiêu vũ?"

"Không phải kiểu khiêu vũ của giới quý tộc mà anh nghĩ đâu, khiêu vũ của chúng ta chỉ cần một đống lửa, một chiếc đàn accordion, một cây đàn balalaika là có thể bắt đầu rồi."

Vương Trung nhướng mày: "Ý ông là điệu nhảy trong buổi khiêu vũ đó không phải là khiêu vũ giao tiếp, mà là điệu nhảy Lezginka của người Cossacks?"

"Đúng vậy!" Nói xong, Yegorov lập tức ngồi xổm xuống, bắt đầu nhảy "điệu nhảy gãy chân" nổi tiếng của người Cossacks, hay còn gọi là "điệu nhảy hủy diệt đầu gối".

Sự chú ý của những người lính xung quanh đang rảnh rỗi đều bị thu hút, có người bắt đầu reo hò cổ vũ.

Yegorov nhảy khoảng 30 giây, đứng dậy tạo dáng, nói: "Chính là điệu nhảy này, hiểu chưa?"

Vương Trung còn chưa kịp lên tiếng, một người lính đã hét lên: "Sư đoàn trưởng cũng nhảy một điệu đi!"

"Đúng đúng, tướng quân cũng nhảy một điệu đi!"

Bình thường Vương Trung rất gần gũi với binh sĩ, nên họ rất thoải mái nói chuyện với hắn.

Tất nhiên trong chuyện này có công lao của Vasili, anh chàng lính quét phân, lúc nào cũng thích pha trò chọc ghẹo Vương Trung.

Pavlov rất không hài lòng về điều này, nhiều lần nói với Vương Trung: "Là người chỉ huy thì phải giữ uy nghiêm thì binh lính mới phục tùng."

Bản thân Vương Trung thì không quan tâm lắm.

Lúc này, đối mặt với sự phấn khích của binh lính, Vương Trung cười nói: "Các cậu muốn tôi bị liệt nửa người à? Ai cũng có điểm yếu của mình, khiêu vũ là điểm yếu của tôi."

Thực ra linh hồn trước đây của thân xác này có lẽ rất giỏi khiêu vũ, nhưng Vương Trung thì không biết nhảy, nếu ép hắn nhảy, hắn chỉ có thể biểu diễn cho binh lính xem "bài ca thời đại" mà thôi.

Binh lính ồn ào một hồi, thấy Vương Trung không hề lay chuyển, bỗng nhiên có người nói: "Hay là tướng quân đọc diễn văn động viên tinh thần cho chúng tôi đi! Những người ở Trung đoàn 31 đều nói tướng quân rất giỏi ăn nói, khiến họ nghe mà cảm động rơi nước mắt, chúng tôi gia nhập sau nên chưa được nghe bao giờ!"

Đề nghị này ngay lập tức nhận được sự hưởng ứng của mọi người, ngay cả các tham mưu đi theo Vương Trung cũng ngẩng đầu tỏ vẻ thích thú.

Vương Trung: "Diễn văn dùng để cổ vũ tinh thần, tôi thấy tinh thần của mọi người đang rất tốt. Đợi đến khi chúng ta giao chiến với quân Prosen, thương vong thảm trọng, lúc đó cho dù mọi người không muốn nghe, tôi cũng sẽ đọc diễn văn, bây giờ thì thôi đi."

Bầu không khí vừa sôi nổi bỗng chốc lắng xuống.

Vương Trung nhìn mọi người, cười nói: "Đừng lo lắng, nhìn những công sự chúng ta đã xây dựng này, tôi tin rằng chúng ta sẽ giáng cho quân địch một đòn nặng nề!"

"Nhưng ngài không thể đảm bảo tất cả chúng tôi đều sống sót, đúng không?" Có người hỏi.

"Đúng vậy, đây là chiến tranh. Cho dù là "phù thủy" trên chiến trường cũng không thể đảm bảo không có thương vong." Vương Trung đáp.

Hắn nghĩ rằng sau khi nghe câu này, các chiến sĩ sẽ im lặng, kết quả có người lại nói tỉnh bơ: "Vậy chúng tôi sẽ trở thành màu sắc trên lá cờ!"

Những người khác cũng cười phá lên.

Lại có người nói: "Này, đừng tự dọa mình nữa, biết đâu căn bản không đến lượt chúng ta ra tay, phía bắc còn có ba quân đoàn xe tăng. Tôi nghe nói có một quân đoàn được trang bị toàn bộ bằng T-34, gấp sáu bảy lần số lượng xe tăng của chúng ta! Nói không chừng khi quân đoàn đó phát động tấn công, họ sẽ nghiền nát lực lượng thiết giáp của quân địch!"

Vương Trung: "Nếu được như vậy thì tốt quá."

Đó là suy nghĩ thật lòng của hắn, nếu được như vậy thì tốt biết mấy, chiến tranh sẽ sớm kết thúc, cũng sẽ không phải hy sinh nhiều người như vậy.

Nhưng... Vương Trung biết, mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

————

Tối hôm đó, Vương Trung trở về sở chỉ huy Sư đoàn từ tiền tuyến, việc đầu tiên hắn làm là kiểm tra bản đồ tình hình chiến sự được cập nhật lúc 18h30, sau đó chỉ vào biểu tượng của hai đơn vị thiết giáp mới xuất hiện hỏi: "Đây là đơn vị nào?"

Pavlov: "Là đơn vị mới được phát hiện bởi trinh sát đường không và trinh sát kỵ binh, ký hiệu nhận dạng của các đơn vị trên xe bọc thép không giống với bất kỳ đơn vị nào của Tập đoàn quân Thiết giáp số 2 trước đây."

Vương Trung: "Không giống như thế nào?"

"Ký hiệu của các đơn vị thiết giáp khác khá tùy ý, có đơn vị dùng ký hiệu đơn giản, có đơn vị dùng hình động vật, cũng có đơn vị dùng các biến thể của chữ cái. Nhưng hai sư đoàn này đều dùng huy hiệu."

Vương Trung lập tức cảm thấy có gì đó không ổn: "Huy hiệu?"

"Đúng vậy."

Vương Trung: "Có phải góc trên bên phải của tấm khiên có một khoảng trống không?"

"Đúng vậy, sao anh biết?"

"Tôi đoán, trên huy hiệu của hai sư đoàn này có gì?"

"Một cái là hình chìa khóa, cái còn lại trông giống như một loại chữ rune cổ nào đó của người Scandinavia."

Vương Trung tặc lưỡi: "Vậy thì phiền phức rồi..."

"Ngoài ra," Pavlov ngừng một chút, "Tòa án binh đã phát hiện ra rằng, trong các cuộc gọi vô tuyến của quân địch xuất hiện thêm một đơn vị được gọi là "Hiệp sĩ Asgard". Asgard là một địa danh trong thần thoại sáng thế của đế chế Prosen..."

Vương Trung: "Hiệp sĩ Asgard sao, tôi có linh cảm những đơn vị này sẽ rất khó đối phó."

"Hiện tại vẫn chưa rõ đơn vị này có liên quan gì đến hai sư đoàn mới xuất hiện hay không." Pavlov nói.

Lúc này, Nelly mở cửa bước vào, đẩy theo một chiếc xe đẩy chất đầy thức ăn: "Tôi vừa làm bánh mì kẹp thịt và bánh nhân mứt óc chó, mọi người ăn tạm nhé, vừa ăn vừa làm việc."

Các tham mưu lập tức khen ngợi: "Tuyệt vời!"

"Nelly, cô đúng là thiên thần!"

Nelly đẩy xe thức ăn đến bên cạnh bàn bản đồ rồi quay đi, nhìn chằm chằm Vương Trung.

Vương Trung chớp chớp mắt: "Nhìn tôi làm gì?"

"Không có gì, chỉ là thấy kỳ lạ thôi, lúc Lyuda nói với tôi, tôi còn không tin, nào là Alyosha đã trở thành một quân nhân xuất sắc, tôi không tin chút nào."

Vương Trung: "Vậy bây giờ cô tin chưa?"

Nelly lắc đầu: "Vẫn chưa tin, tôi cảm thấy anh có lẽ không phải là tên khốn đó."

"Vậy tôi là ai?" Vương Trung hỏi ngược lại.

Nelly: "Ai biết được? Có lẽ là Thánh Andrew mượn thân xác của tên khốn đó để giáng thế, tôi không biết. Lyuda thì rất thích anh."

Vương Trung: "Còn cô?"

"Tôi cần phải quan sát thêm." Nelly đáp.

Vương Trung nhún vai, đứng dậy chen qua đám đông các tham mưu, lấy một chiếc đĩa xúc một đĩa đầy mứt óc chó, dùng bánh mì chấm ăn.

"Ồ," hắn tấm tắc khen, "Ngon quá! Ngọt mà không ngấy, tuyệt vời Nelly!"

Nelly chưa kịp trả lời, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng nhạc.

Pavlov lập tức quát: "Chuyện gì vậy? Lúc này là lúc nào rồi mà còn ca hát!"

Vương Trung: "Công việc của binh lính đã gần hoàn thành, tôi đã đồng ý cho Yegorov tổ chức một buổi khiêu vũ để động viên tinh thần, còn cho họ nghỉ phép ngày mai."

Pavlov: "Chuyện này không chỉ cần anh đồng ý, mà còn phải được cha xứ đồng ý. Popov mà biết được thì sẽ nổi giận đấy!"

Đúng lúc đó, Popov bước vào: "Tôi sao? Không, tôi cũng cảm thấy binh lính đang quá căng thẳng, nên để họ thư giãn một chút. Tổ chức khiêu vũ là rất tốt. Đáng tiếc là đơn vị của chúng ta có ít nữ binh quá."

Vương Trung: "Có thể huy động các cô gái trong đội giặt là dã chiến và đội nấu ăn dã chiến tham gia mà."

Popov: "Vẫn là không đủ, hay là huy động luôn các cô gái ở địa phương tham gia đi, trước khi trận chiến bắt đầu cứ để mọi người vui chơi thoải mái đã."

Vương Trung giơ ngón tay cái lên.

Lúc này, Nelly bỗng nhiên hỏi: "Ngài có tham gia khiêu vũ không?"

"Hả? Tôi á? Thôi khỏi, tôi không thích khiêu vũ lắm, tôi thích nhìn người khác vui vẻ hơn."

"Chà chà ~" Nelly kéo dài giọng, không nói gì thêm.

(Hết chương)

Chương 15: Khởi động

Ngày 2 tháng 8 năm Julian thứ 14, lúc 04:30, Bộ Tư lệnh Tập đoàn Thiết giáp số 2 của quân đội Prosen.

Heinz Wilhelm von Guderian đại tướng nhìn đồng hồ bỏ túi, gật đầu với tham mưu đang cầm ống nghe điện thoại.

Vị tham mưu lập tức hạ lệnh: "Bắt đầu pháo kích chuẩn bị!"

Khi vị tham mưu đặt điện thoại xuống, tiếng sấm nổ ầm ầm từ phía xa vọng lại. Đó là tiếng pháo binh của Tập đoàn Thiết giáp khai hỏa.

Guderian đại tướng đứng trước bản đồ, nhìn chằm chằm vào St. Yekaterinburg.

Im lặng một lúc lâu, hắn nói: "Tiếp tục tiến về phía đông sẽ rất nguy hiểm. Tuyến tiếp tế của chúng ta sẽ kéo dài đến 600 km, bộ binh của Tập đoàn quân Trung tâm sẽ phân tán trên tuyến đường tiếp tế dài dằng dặc, chắc chắn sẽ rất yếu ớt.

"Nếu quân chủ lực của địch tập trung đánh lên phía bắc, chúng ta có thể gặp nguy hiểm."

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân nói: "Tập đoàn quân phía nam tiến quân quá chậm. Rõ ràng là đồng bằng, lại có hải quân yểm trợ, vậy mà tốc độ lại chậm đến mức đáng xấu hổ.

"Để che giấu, họ còn dựng lên một tên tướng ba hoa, được gọi là thiên tài phòng ngự, cản trở mũi nhọn của Tập đoàn Thiết giáp nhiều lần."

Guderian nhíu mày: "Thiên tài phòng ngự? Sao tôi chưa từng nghe qua?"

Tham mưu trưởng: "Người phía trên đã đè tin tức này xuống, còn khiển trách Tập đoàn quân phía nam. Bộ trưởng Tuyên truyền của Đế quốc cũng rất tức giận, đã trực tiếp gọi điện thoại chất vấn Tập đoàn quân phía nam xem có phải muốn lật đổ tuyên truyền về việc Ant là dân tộc hạ đẳng hay không."

Guderian vốn đã nhăn trán, nay càng nhăn hơn, như thể có thể kẹp chết một con ruồi: "Tìm cho tôi tất cả các trường hợp chiến đấu liên quan đến tên Bạch Mã tướng quân này, tốt nhất là bản gốc không thêm mắm dẻ."

Tham mưu trưởng: "Điều này... Dù sao thì đó cũng không phải là kẻ thù mà Tập đoàn quân của chúng ta gặp phải, hơn nữa những chuyện liên quan đã bị Đế quốc đè xuống, chúng tôi cũng không biết tình hình cụ thể."

Guderian mắng: "Làm ăn kiểu gì vậy? Chia sẻ phong cách chỉ huy của các chỉ huy giỏi của đối phương có thể giảm thiểu thương vong cho quân ta một cách hiệu quả, họ không biết sao?"

Cả căn phòng im lặng.

Tham mưu trưởng ngập ngừng một lúc lâu mới nói: "Có lẽ chúng ta sẽ gặp hắn, đến lúc đó ngài có thể tự mình thử xem hắn lợi hại thế nào."

Guderian: "Hừ, cũng tốt, cuộc chiến này sắp trở thành một cuộc diễu binh vũ trang giống như Carolin rồi, cứ tiếp tục như vậy, cho dù chúng ta bao vây được hàng triệu quân Ant ở Agasukov, người khác cũng sẽ nói chúng ta chỉ đánh bại một lũ người nguyên thủy!"

————

Phía nam, Bộ Tư lệnh Tập đoàn Thiết giáp số 1 của quân Prosen, 04:30.

"Khai hỏa." Tư lệnh Tập đoàn Thiết giáp số 1, Ewald von Kleist đại tướng nói.

Tham mưu lập tức cầm lấy điện thoại.

Một lúc sau, những tiếng sấm sét vang lên từ phía xa.

Kleist: "Tình báo vẫn chưa phát hiện ra vị trí của đơn vị mà Rokossovsky chỉ huy sao?"

"Báo cáo Tư lệnh, điện báo mới nhận được. Cơ quan tình báo Rabelwell của Đế quốc báo cáo, Pyotr Konstantinovich Rokossovsky hiện đang là Tham mưu tác chiến cấp cao của Bộ Tham mưu Tập đoàn quân Tây Nam."

Kleist cau mày: "Cái gì? Tại sao lại đưa một vị tướng tài như vậy vào Bộ Tham mưu? Chuyển nhượng như vậy có hợp lệ không?"

Những người khác trong Bộ Tư lệnh nhìn nhau.

Tham mưu trưởng lên tiếng: "Liệu có phải là trùng tên không? Anh em gì đó?"

"Ừm... Thôi bỏ đi!" Kleist lắc đầu. "Nếu một kẻ cứng đầu như vậy bị nhét vào Bộ Tham mưu, thì chiến thắng của chúng ta gần như chắc chắn. Trận bao vây tiêu diệt lớn nhất trong lịch sử loài người, trận chiến này chắc chắn sẽ được ghi danh trong lịch sử chiến tranh!"

————

Quân đội Ant, Agasukov, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Tây Nam, 05:10 ngày 2 tháng 8 năm Julian thứ 914.

Tất cả chuông điện thoại đều reo vang, mỗi khi đặt ống nghe xuống, chuông lại reo lên.

Và không có ngoại lệ, mỗi khi nhấc điện thoại lên, sẽ có một tham mưu gào lên:

"Alo? Nói to lên! Anh nói to lên!"

Giữa những tiếng "nói to lên" vang dội, Skorobo cau mày, nhìn vào bản đồ bố trí của Tập đoàn quân Tây Nam.

Lúc này trên bản đồ đã có sáu dấu hiệu cho thấy "nghi ngờ đối phương có ý định tấn công".

Có thể dự đoán rằng sẽ còn nhiều hơn nữa.

Tham mưu trưởng Tập đoàn quân bước tới: "Hiện tại đã xác định, ít nhất mười sư đoàn đã bị pháo kích, số lượng thực tế chắc chắn còn nhiều hơn. Tôi nghĩ đối phương thực sự đã phát động một cuộc tấn công gọng kìm quy mô lớn."

Tham mưu trưởng đột nhiên dừng lại, như thể cố tình ngắt lời.

Skorobo: "Anh muốn nói rằng Rokossovsky bất học vô thuật kia đã nói đúng? Được rồi, tôi thừa nhận, hắn ta đã dự đoán được hành động của đối phương sớm hơn chúng ta một chút, nhưng suy nghĩ bi quan của hắn ta hoàn toàn không thể chấp nhận được!

"Cuộc tấn công của đối phương là một cơ hội! Chỉ cần ban ngày hôm nay, ba quân đoàn xe tăng của chúng ta phát động phản công, tình thế sẽ thay đổi! Chúng ta sẽ đánh đuổi quân địch về vị trí xuất phát, thậm chí còn giành lại những vùng đất đã mất!

"Rokossovsky và đội quân tạm thời được tập hợp vội vàng của hắn ta ở Olaci sẽ không có tác dụng gì!"

Nói xong, Skorobo đấm mạnh xuống bàn, mặt bàn gỗ lõm xuống một mảng.

Do dùng lực quá mạnh, mu bàn tay hắn nứt ra, máu chảy ra, loang lổ trên mặt bàn, thậm chí còn nhỏ giọt xuống đất.

Tham mưu trưởng nhìn bàn tay Skorobo và nói: "Ưu thế trên không của đối phương có thể khiến cho cuộc phản công bằng xe tăng của chúng ta..."

"Chúng ta có phi đội tiêm kích mới được bổ sung! Hãy để họ yểm trợ cho các chàng trai của chúng ta! Địch sẽ bị nghiền nát trước làn sóng thép!"

Tham mưu trưởng: "Vâng."

Giám mục Quân đội: "Còn một lựa chọn nữa, đó là rút quân đoàn xe tăng về Ola. Theo thông tin tôi biết, Rokossovsky đã cho xây dựng rất nhiều công sự ở Ola."

Skorobo: "Ông không biết kết quả của trận Carolin sao? Công sự vô dụng! Bây giờ bom của không quân có thể phá hủy boongke, pháo hạng nặng cũng có thể san bằng bãi mìn! Thời đại dựa vào công sự đã qua, bây giờ là thời đại của các quân đoàn xe tăng đối đầu trực diện!

"Ai lại dùng xe tăng để phòng thủ chứ!"

Giám mục Quân đội: "Rokossovsky đã chiến đấu rất tốt, Giáo hội cho rằng hắn ta là một chuyên gia trong việc sử dụng lực lượng thiết giáp để phòng thủ."

"Hắn ta có chiến công chỉ vì xe tăng của chúng ta có lợi thế về giáp, chứ không phải do hắn ta tài giỏi! Sau hôm nay, sẽ không còn ai coi trọng những chiến công của hắn ta nữa, bởi vì chỉ cần có những chiếc xe tăng tiên tiến của chúng ta, những chiến công đó chẳng khác nào lấy đồ trong túi!"

Skorobo dừng lại, lấy khăn tay băng bó bàn tay đang chảy máu của mình: "Hãy để ba quân đoàn xe tăng phía bắc sẵn sàng chiến đấu! Chuẩn bị phản công bất cứ lúc nào!"

————

Shepetovka, 10:30 ngày 2 tháng 8 năm Julian thứ 914.

Chesnokoff, Tư lệnh Quân đoàn Xe tăng số 6, tự mình nhảy lên một chiếc xe tăng và nói với trưởng xe: "Anh ra ngoài! Để lão tướng xe tăng này lái chiếc xe tăng này!"

Trưởng xe lập tức ra ngoài. Chesnokoff từng là Hiệu trưởng Trường Thiết giáp, nhiều người trong số họ là học trò của ông, sẽ không chút do dự tuân theo mệnh lệnh của ông.

Đứng trên xe tăng, Chesnokoff quay lại và tuyên bố với toàn bộ quân đoàn xe tăng: "Các đồng chí! Đã đến lúc lập công rồi! Rất nhiều trường hợp chiến đấu ở tiền tuyến cho thấy, kẻ thù không thể đối phó với xe tăng T-34 của chúng ta! Chúng chỉ có thể dựa vào không quân! Nhưng hôm nay!"

Khi ông đang nói, những chiếc LaGG-3 bay theo đội hình chữ V trên bầu trời, ít nhất 15 chiếc!

Chesnokoff chào những chiếc máy bay, đợi chúng bay qua rồi mới nói tiếp: "Đây chỉ là một phần của Lực lượng Không quân số 5 hỗ trợ chúng ta hoạt động, sẽ còn nhiều máy bay chiến đấu hơn nữa tham gia. Hôm nay là ngày mà quân ta ít khi không phải lo lắng về không quân địch kể từ khi chiến tranh bắt đầu!

"Không có sự yểm trợ của không quân, bánh xích của chúng ta sẽ nghiền nát đầu lâu của kẻ thù! Hôm nay, là lúc phản công! Xuất phát!"

Nói xong, Chesnokoff nhảy vào xe tăng, đội mũ và đeo tai nghe, ra lệnh: "Lái xe, tiến lên!"

Với tiếng "ầm" vang dội, chiếc xe tăng của Chesnokoff lao lên con đường lớn, hướng về phía bắc.

Họ sẽ sớm chạm trán với sư đoàn thiết giáp mới đến chiến trường của kẻ thù.

————

Sư đoàn Thiết giáp Ampla của Kỵ sĩ đoàn Asgard, sở chỉ huy Sư đoàn, 08:30.

Wilhelm Dietrich, Sư đoàn trưởng, nói với Müller, sĩ quan chỉ huy tiền phương: "Theo thông tin hiện có, chúng ta có ít nhất một quân đoàn xe tăng của đối phương ở phía trước, và được trang bị loại xe tăng T-34 mà mọi người đều cảm thấy rất khó đối phó.

"Vì vậy, kế hoạch của chúng ta rất đơn giản, sau khi chọc thủng tuyến phòng thủ đầu tiên của đối phương, chúng ta sẽ ngay lập tức triển khai pháo phòng không 88 mm, vị trí pháo phòng không được bố trí ở đây."

Wilhelm Dietrich dùng gậy chỉ huy gõ vào một ngọn đồi nhỏ trên bản đồ.

"Nơi này có tầm bắn tốt, nhưng tin xấu là không có nhiều chướng ngại vật để che giấu pháo chống tăng hạng nặng của chúng ta, vì vậy sau khi các anh em dụ quân đoàn xe tăng của đối phương đến trước trận địa pháo 88, đừng có đứng nhìn. Các anh em phải bao vây đối phương từ hai bên sườn.

"Nhiệm vụ của các anh em là thu hút sự chú ý của đối phương, để pháo 88 mm tiêu diệt chúng.

"Tất nhiên, trong trường hợp bình thường, quân đoàn xe tăng của đối phương sẽ bị không quân của chúng ta ném bom tan tành trước khi chạm trán với chúng ta. Nhưng cẩn tắc vô áy náy.

"Đừng coi thường chiến thuật này, khi chúng ta ở Carolin, chúng ta đã sử dụng chiến thuật tương tự để đối phó với xe tăng hạng nặng B1.

"Đây là một chiến thuật đơn giản nhưng rất hiệu quả!"

Wilhelm Dietrich dừng lại, nhìn Müller: "Anh hiểu chứ? Hiểu rồi thì nhắc lại một lần!"

Müller gật đầu: "Khi gặp phải cuộc phản công bằng thiết giáp của đối phương, hãy tìm cách dụ chúng đến trước trận địa pháo 88. Khi pháo 88 khai hỏa tiêu diệt đối phương, chúng ta sẽ bao vây chúng từ hai bên sườn, thu hút sự chú ý cho pháo 88!"

Wilhelm Dietrich gật đầu và tiếp tục động viên một cách đơn giản: "Tất cả các anh em đều là những người lính tinh nhuệ được tuyển chọn kỹ càng, hãy nhìn vào biểu tượng Zeus đang cầm tia sét trên cổ áo của các anh em! Các anh em là người bảo vệ của Asgard! Các anh em phải chiến đấu đến hơi thở cuối cùng!

"Tất nhiên, cuộc tấn công này có thể không khiến chúng ta phải chiến đấu đến người cuối cùng. Được rồi, xuất phát thôi!"

Müller chào và quay người đi về phía cửa sở chỉ huy.

Wilhelm Dietrich đi theo sau và tiếp tục dặn dò: "Điểm yếu của hai loại xe tăng mới của đối phương đã được đánh dấu trên tập sách, chúng ta có thể làm tê liệt chúng rồi giao cho bộ binh xử lý."

Hai người bước ra khỏi sở chỉ huy, đi vào sân, vừa lúc nghe thấy những người lính của trung đội xe tăng cảnh vệ Sư đoàn vừa chuẩn bị cho xe tăng xuất phát, vừa hát vang:

Nếu như nữ thần số phận lại bỏ rơi chúng ta,
Nếu như chúng ta không thể trở về quê hương,
Nếu như viên đạn bắn về phía chúng ta,
Kết thúc số phận,
Dừng lại sinh mệnh,
Ít nhất thì xe tăng trung thành của chúng ta,
Sẽ cho chúng ta một nấm mồ bằng thép.

(Hết chương)

Chương 16: Vô Đề

Quân đội Ant, Agasukov, Bộ Tư lệnh Tập đoàn quân Tây Nam.

Thái tử Ivan Nikolayevich Antonov bước vào phòng bản đồ ồn ào, điều đầu tiên anh nhìn thấy là băng gạc trên tay Skorobo, và thốt lên kinh ngạc: "Chuyện gì vậy? Địch tấn công đến Bộ Tư lệnh rồi sao?"

Skorobo xua tay: "Không có gì, chỉ là tôi hơi kích động, đấm vào bàn."

"Đấm vào bàn?" Thái tử vô thức lên giọng, khiến các tham mưu xung quanh nhìn sang. May mắn thay, lúc này, khắp nơi trong Bộ Tư lệnh đều là tiếng hét "Nói to lên", nên không quá thu hút sự chú ý.

Thái tử hạ giọng hỏi: "Vậy là Rokossovsky nói đúng sao? Địch thực sự đã phát động một cuộc tấn công gọng kìm sao?"

"Phần đó hắn ta nói đúng." Skorobo ngừng một chút, rồi lên giọng: "Nhưng phần sau đó hắn ta đã tính toán hoàn toàn sai lầm! Cuộc phản công bằng xe tăng của chúng ta sẽ nghiền nát cuộc tấn công của đối phương! Ngài xem!"

Skorobo đứng dậy, bước đến trước bản đồ: "Theo thông tin hiện có, đối phương có thể đã tung ra một phần của Tập đoàn Thiết giáp số 2, chúng tôi cho rằng có ba sư đoàn, tổng cộng chín tiểu đoàn xe tăng, khoảng 400 chiếc xe tăng.

"Và ba quân đoàn xe tăng mà chúng ta tung ra phản công, chỉ riêng T-34 đã có hơn một trăm chiếc! Còn có vài chục chiếc KV-1, và hơn hai trăm chiếc xe tăng BT.

"Những chiếc xe tăng này có đầy đủ nhiên liệu và đạn dược, không giống như những chiếc xe tăng thiếu nhiên liệu và đạn dược được tung ra phản công trong tháng đầu tiên của cuộc chiến! Chúng sẽ nghiền nát hoàn toàn cuộc tấn công của đối phương!"

Thái tử nhìn chằm chằm vào Skorobo: "Thật sự có thể đánh trả sao?"

Vị tướng do dự một lúc, rồi kiên quyết đáp: "Có thể! Chắc chắn có thể!"

Thái tử gật đầu: "Vậy tôi nên làm gì?"

"Ngài nên quay về St. Yekaterinburg! Máy bay của đối phương đã ném bom sân bay Agasukov, nhưng ở phía đông thành phố vẫn còn một sân bay dã chiến còn nguyên vẹn, có thể cất cánh được. Chúng tôi đã sắp xếp một chiếc máy bay bay thẳng đến St. Yekaterinburg..."

Thái tử: "Tôi sẽ không đi đâu cả. Nếu ngài tin rằng cuộc phản công có thể ngăn chặn được đối phương, thì tôi sẽ ở lại đây. Tin tức tôi rời đi sẽ ảnh hưởng đến tinh thần binh sĩ!"

Vị tướng im lặng, kìm nén vài giây mới nói: "Chúng ta có thể giành chiến thắng, nhưng điều đó không có nghĩa là nơi này không nguy hiểm."

Lúc này, một tham mưu liên lạc cầm điện báo chạy vào, chào Skorobo: "Báo cáo Tướng quân! Điện khẩn từ Bộ Tư lệnh Tối cao St. Yekaterinburg."

Skorobo giật lấy điện báo, liếc nhìn.

Thái tử: "Họ nói gì vậy?"

Skorobo: "Hoàng đế ra lệnh cho chúng ta phải đẩy lùi cuộc tấn công của đối phương."

"Phụ hoàng nói vậy sao? Có lẽ phụ hoàng không biết chuyện gì đang xảy ra ở tiền tuyến, tôi có thể gọi điện cho phụ hoàng..."

Skorobo: "Ngài có thể bay về St. Yekaterinburg và trực tiếp báo cáo với Hoàng đế."

Thái tử cắn môi, lắc đầu: "Nhiệm vụ của tôi là giám sát quân đội ở đây và động viên tinh thần binh sĩ. Nếu phụ hoàng đã yêu cầu mọi người giữ vững, thì tôi cũng nên làm gương."

Skorobo nhìn chằm chằm vào Thái tử trong vài giây, sau đó nói: "Tôi nghĩ trước đây tôi đã hiểu lầm ngài. Nếu ngài đã quyết định ở lại, thì chúng ta phải dốc hết sức lực để đánh bại cuộc tấn công của đối phương!

"Chúng ta có một đội quân hùng mạnh và rất nhiều vũ khí công nghệ, chúng ta không hề yếu hơn kẻ thù!

"Chỉ cần Quân đoàn Xe tăng số 6 phát động tấn công, mọi chuyện sẽ ổn thôi!"

————

Quân đội Ant, Quân đoàn Xe tăng số 6, Chesnokoff đang chỉ huy xe tăng.

Chesnokoff nghe thấy tiếng báo cáo trong radio: "Đây là Tiểu đoàn Xe tăng số 5, chúng tôi đã mất sáu xe tăng, có nên dừng tấn công không?"

"Không! Những người lính xe tăng bị hỏng xe hãy lên xe tăng khác, như vậy nếu có tổ lái nào hy sinh trong trận chiến, họ có thể thay thế! " Giọng Chesnokoff lạnh lùng.

"Rõ, thưa Tướng quân!" Giọng trả lời của tổ lái vang lên từ radio.

Chesnokoff muốn xem tình hình phía trước như thế nào, liền áp mắt vào kính ngắm, nhưng rung lắc dữ dội khiến ông suýt nôn.

Ông chỉ có thể đẩy nắp hầm quan sát trên nóc tháp pháo và thò đầu ra ngoài để quan sát.

Sau đó, ông nhận thấy khói bụi phía trước, trông như một đội hình kỵ binh đang lao tới.

"Tất cả xe tăng chú ý!" Chesnokoff hét vào micro trên cổ. "Xe tăng địch đang ở ngay phía trước! Lần này chúng không có không quân yểm trợ, hãy cho chúng biết thế nào là lợi hại!"

Những tiếng "Ura" rời rạc vang lên từ tai nghe, chủ yếu là do radio của T-34 quá tệ.

Chesnokoff vẫn giữ nguyên tư thế, quan sát phía trước bằng ống nhòm, và ông phấn khích nhìn thấy những chiếc xe tăng Prosen xếp thành đội hình tấn công dày đặc.

Khi cuộc chiến mới bắt đầu, chính là nhờ đội hình dày đặc này, quân Prosen đã tạo được lợi thế cục bộ, nhanh chóng chọc thủng tuyến phòng thủ chống tăng của quân Ant ở biên giới.

"Xe tăng địch!" Chesnokoff hét vào radio. "Chuẩn bị chiến đấu!"

Nói xong, ông rút người trở lại tháp pháo.

Trước khi đóng nắp hầm quan sát, ông ngoái đầu nhìn lại, xác nhận rằng lực lượng chính của Quân đoàn Xe tăng số 6 đang theo sát phía sau.

Quay trở lại bên trong xe tăng, Chesnokoff ngay lập tức áp mắt vào kính ngắm, bắt đầu tìm kiếm mục tiêu.

Đáng tiếc, đối phương ở quá xa, cộng với việc xe tăng đang chạy tốc độ cao khiến rung lắc dữ dội, Chesnokoff vừa nhìn thấy mục tiêu đã lập tức mất dấu do rung lắc, chưa nói đến việc nhắm bắn.

"Mikhail! Dừng lại, để tôi ngắm bắn một phát!"

Ngay khi ông dứt lời, xe tăng phanh gấp, Chesnokoff lao người về phía trước, đập đầu vào tay vịn phía trên kính ngắm.

Chesnokoff chửi thề một tiếng, sau đó nhanh chóng thao tác tháp pháo để tìm kiếm mục tiêu. Ông nhắm vào một chiếc xe tăng Prosen đang lao thẳng về phía mình, rồi bóp cò!

Phát bắn trúng đích!

Chiếc xe tăng Prosen mất động lực, trượt về phía trước rồi dần dần dừng lại, kíp lái mở nắp hầm và bỏ chạy tán loạn.

Cùng lúc đó, đạn pháo của đối phương cũng bắn trúng xe tăng của Chesnokoff, nhưng chỉ tạo ra tiếng "bịch" nặng nề trên lớp giáp, nghe như tiếng búa tạ đập vào kim loại.

"Ha ha ha ha, chính là như vậy! Tên Bạch Mã tướng quân đó đã dựa vào thứ này để lập nên chiến công vang dội! Sau này mỗi tổ lái đều có thể lập được chiến công như vậy! Nạp đạn nhanh!"

Càng nhiều đạn pháo bắn trúng xe tăng của Chesnokoff, nhưng không thể xuyên thủng lớp giáp dày của T-34.

Một viên đạn xuyên giáp có thể đã bị bật ra bởi hình dạng của T-34, tạo ra âm thanh như móng tay cào trên nồi sắt, khiến những người lính xe tăng sởn gai ốc.

"Đạn xuyên giáp, xong!"

"Tiễn thêm một tên nữa!"

Chesnokoff bóp cò, nhưng viên đạn lại bắn trượt sườn xe tăng mục tiêu, chạm đất và bay lên không trung như một ngôi sao băng.

"Chuyện quái gì vậy! Nạp đạn nhanh!"

Lúc này, đối phương bắt đầu thả khói mù.

"Lũ hèn nhát!" Chesnokoff chửi rủa. "Mikhail, tiến lên! Di chuyển xe tăng! Chúng ta sẽ nghiền nát chúng! Từ hôm nay, ưu thế xe tăng của quân Prosen sẽ chấm dứt!"

Chiếc T-34 lại chuyển động, tiếng ồn của động cơ và hộp số át đi gần như mọi âm thanh khác bên ngoài xe tăng.

Do rung lắc quá mạnh, kính ngắm đã không còn tác dụng, Chesnokoff chỉ có thể quan sát qua khe hở hai bên.

Nhưng thiết kế tháp pháo của T-34 khiến cho việc quan sát bên trái của pháo thủ là rất khó khăn, gần như không thể quan sát được gì.

Dù sao thì tháp pháo hai người của T-34, pháo thủ và nạp đạn viên ngồi chen chúc, che khuất hoàn toàn tầm nhìn.

Sẽ không lâu nữa, lính xe tăng Prosen sẽ phát hiện ra điều này và sẽ khai thác nó để xây dựng chiến thuật.

Chesnokoff loay hoay mãi không được, cuối cùng đành phải mở nắp hầm quan sát và thò nửa người ra ngoài.

Khói mù do xe tăng địch thả ra đã che khuất hoàn toàn tầm nhìn phía trước, không thể nhìn thấy gì phía bên kia màn khói.

Nhưng Chesnokoff tin rằng, khói mù của đối phương không thể tồn tại mãi mãi, khi xuyên qua màn khói, sư đoàn thiết giáp của đối phương sẽ bị tiêu diệt!

Và như vậy, biết đâu ông ta sẽ được tặng thưởng Huân chương Anh hùng Ant!

Lúc này, chiếc xe tăng của ông dẫn đầu lao vào màn khói.

Trong màn khói dày đặc, tầm nhìn rất hạn chế ngay cả khi thò đầu ra ngoài, Chesnokoff đành phải rút người trở lại tháp pháo.

Một lúc sau, kính ngắm trước mặt Chesnokoff, vốn bị che khuất bởi khói mù, đột nhiên hiện ra hình ảnh!

Chesnokoff ngay lập tức áp mắt vào, cố gắng tìm kiếm những chiếc Panzer III đang bỏ chạy của đối phương.

Tuy nhiên, phía trước trống rỗng.

"Chúng chạy đi đâu mất rồi?"

Lúc này, động cơ và hộp số của xe tăng vẫn đang gầm rú, át đi gần như mọi âm thanh khác bên ngoài xe tăng.

Chesnokoff xoay tháp pháo, cố gắng tìm kiếm tung tích của những chiếc Panzer III đã biến mất.

Lúc này, một giọng nói hoảng sợ vang lên từ radio: "Ai đang bắn chúng ta vậy? Ai nhìn thấy kẻ thù đâu không? Pháo từ đâu ra vậy?"

Pháo?

Chesnokoff vứt kính ngắm, nhìn qua khe hở bên cạnh, những chiếc T-34 đang lao lên cùng ông vẫn ổn, không hề thấy ai bị tấn công.

Sau đó, ông quay sang bên kia, đẩy nạp đạn viên ra sau, và nhìn ra ngoài qua khe hở.

Cũng không có gì bất thường? Chiếc xe tăng số 671 yểm trợ cho ông vẫn ổn mà?

Ngay lúc đó, một tia sáng lóe lên, xuyên qua chiếc T-34 số 671, nó ngay lập tức giảm tốc độ, trượt đi vài mét rồi dừng hẳn, khuất khỏi tầm nhìn hạn chế của khe hở.

Chuyện gì vậy?

Vừa rồi là cái gì?

Chesnokoff muốn kiểm tra tình hình của chiếc xe tăng số 671, liền quay người, áp mắt vào khe hở phía sau tháp pháo.

Tuy nhiên, không thể nhìn thấy gì qua khe hở nhỏ hẹp đó.

Ông định sử dụng radio, nhưng sau đó nhớ ra xe tăng yểm trợ không phải xe chỉ huy, không được trang bị radio.

Chesnokoff quay lại, cố gắng sử dụng kính ngắm để tìm kiếm kẻ thù đang tấn công quân mình.

Tuy nhiên, kính ngắm rung lắc quá mạnh.

Để có được tầm nhìn rõ ràng, Chesnokoff đã đưa ra một mệnh lệnh rất dũng cảm, nhưng cũng rất ngu ngốc: "Mikhail! Dừng lại!"

Xe tăng phanh gấp, chưa kịp dừng hẳn, Chesnokoff đã xoay tháp pháo, tìm kiếm phía trước -

Ông ta không nhìn thấy gì cả, cho đến khi một tia chớp lóe lên ở phía xa!

Viên đạn pháo 88 mm xuyên qua lớp giáp trước của T-34 như cắt bơ.

Do viên đạn được bắn từ khoảng cách rất xa, nên góc rơi đã triệt tiêu một phần góc nghiêng của lớp giáp trước T-34.

Viên đạn xuyên thẳng qua người lái xe Mikhail và phát nổ phía sau anh ta.

Toàn bộ khoang chiến đấu - tức là tháp pháo - bay lên trời trong vụ nổ.

(Hết chương)

Chương 17: Thời Khắc Tối Tăm (Minh Chủ thêm canh)

Quân Prosen, sở chỉ huy tuyến đầu Sư đoàn Thiết giáp Ampla.

Sư trưởng Wilhelm Dietrich hạ kính viễn vọng xuống.

Ngay trước mặt hắn một km, trận địa pháo phòng không 88mm được bố trí trên cao nguyên đang liên tục khai hỏa.

Bốn khẩu pháo 88mm bắn liên tục, mỗi phát bắn đồng nghĩa với việc một chiếc xe tăng Ant bị phá hủy.

Pháo 88mm là một loại pháo phòng không, do đạn pháo được thiết kế để bắn càng cao càng tốt, đồng thời tiếp cận "vùng đánh chặn" nhanh nhất có thể, nên tốc độ bay của đạn pháo cực kỳ khủng khiếp, dẫn đến khả năng xuyên giáp cũng dị thường mạnh mẽ. Nó có thể xuyên thủng lớp giáp dày từ khoảng cách rất xa.

Đồng thời, để đảm bảo mật độ hỏa lực, tốc độ bắn của pháo 88mm khá nổi bật trong số các loại pháo cùng cỡ nòng. Chỉ cần có kíp pháo thành thạo, hỏa lực của nó sẽ vô cùng dày đặc.

Cuối cùng, kết hợp với hệ thống ngắm bắn cực kỳ chính xác của Prosen, thứ này đã trở thành sát thủ xe tăng khét tiếng, có thể bắn trúng và phá hủy xe tăng từ khoảng cách rất xa.

Wilhelm Dietrich bỗng thốt lên: "Pháo 88mm giống như ánh mặt trời, xe tăng kiểu mới của Đế quốc Ant giống như bong bóng xà phòng, nhanh chóng tan biến dưới ánh mặt trời."

Hắn khẽ tặc lưỡi, như đang thưởng thức bài thơ vừa sáng tác, càng nếm càng thấy hay, liền lấy laptop ra ghi lại.

Sau đó, hắn bắt đầu chỉnh sửa câu chữ, cố gắng tạo vần điệu.

Lúc này, từ ngôi làng gần đó vọng lại tiếng súng tiểu liên bắn phá.

Wilhelm Dietrich hỏi: "Chuyện gì vậy? Phục binh của địch sao?"

Lập tức, một Tham mưu điều động lính liên lạc đi xem tình hình. Năm phút sau, người lính quay lại báo cáo: "Đội hiến binh đang truy quét các nhóm dân tộc thiểu số và phần tử chống đối tiềm ẩn trong làng, dọn chỗ đóng quân cho lực lượng phía sau."

Wilhelm Dietrich gật đầu, tiếp tục cúi xuống nghiên cứu bài thơ.

Trong ngôi làng phía sau hắn, tiếng súng tiểu liên vẫn rộ lên từng hồi.

————

Bên phía quân Ant, Agasukov, bộ chỉ huy Tập đoàn quân Tây Nam. 15h30 ngày 2 tháng 8.

Tham mưu Thông tin đứng nghiêm chào trước mặt Đại tướng Skorobo: "Báo cáo!"

Skorobo mừng rỡ: "Tin về cuộc phản công đúng không? Phản công thành công rồi phải không?"

Tham mưu Thông tin lộ vẻ bối rối.

"Không, chúng ta mất liên lạc với Quân đoàn Xe tăng số 6 và số 11. Quân đoàn Xe tăng số 5 được trang bị chủ yếu bằng xe tăng đời cũ đã bị đánh tan, tàn quân đang rút về Olaci."

"Không!" Skorobo ngắt lời Tham mưu, "Quân đoàn 6 và 11 mất liên lạc, chắc chắn là vì họ đang tấn công thuận lợi, nên mải mê truy kích, không kịp dừng lại để báo cáo! Mau liên lạc với Ban Tuyên giáo, giục bọn họ dừng lại báo cáo tình hình!"

Lúc này, Skorobo mới nhận ra trên tay Tham mưu Thông tin đang cầm một tập điện báo, liền hỏi: "Đó là gì vậy?"

"Là báo cáo trinh sát do không quân gửi về. Họ phát hiện một lượng lớn xác xe tăng bị phá hủy trên tuyến đường từ Odendove đến Shepetovka. Quan sát trên không cho thấy đó là xe tăng kiểu mới của chúng ta."

Nói xong, viên Tham mưu trình lên một xấp ảnh: "Đây là ảnh chụp do không quân gửi kèm báo cáo."

Skorobo cầm lấy xấp ảnh, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng.

Cho dù chỉ là những bức ảnh chụp từ trên không, khá mờ nhạt, nhưng vẫn có thể nhận ra lớp giáp nghiêng đặc trưng của những chiếc xe tăng bị phá hủy. Loại thiết kế tiên tiến như vậy không thể xuất hiện trên những chiếc xe tăng của Prosen.

Skorobo nhìn chằm chằm vào bức ảnh đầu tiên, không có ý định xem tiếp những bức ảnh sau.

Thái tử tiến lên, cầm cả xấp ảnh lên, xem từng tấm một.

"Không phải nói là xe tăng của chúng ta có ưu thế vượt trội về giáp sao?" Thái tử khẽ hỏi.

Vị Giám mục Quân đội đứng bên cạnh Thái tử đáp: "Đúng là như vậy. Nhưng trước đó Rokossovsky đã báo cáo, quân địch sẽ tập trung bắn vào bánh xích và vòng đỡ tháp pháo, sau khi vô hiệu hóa xe tăng sẽ để bộ binh xử lý. E là..."

"Cái này là cái gì?" Thái tử cầm một bức ảnh lên, đưa cho mọi người xem.

Tham mưu trưởng lên tiếng: "Có vẻ là trận địa pháo chống tăng của quân Prosen. Loại pháo chống tăng có giá chữ thập này từng được nhắc đến trong báo cáo về cuộc nội chiến Castilia. Đó là pháo cao xạ 88mm, nhưng sau khi được thay thế kính ngắm chuyên dụng cho tác chiến mặt đất, nó cũng có thể được sử dụng như một loại pháo chống tăng bắn trực tiếp."

"Mấy thứ này đã tiêu diệt xe tăng của chúng ta?" Thái tử lại tìm một bức ảnh khác, định ghép hai bức ảnh lại với nhau nhưng không ăn khớp.

Tham mưu trưởng rút một bức ảnh đưa cho Thái tử: "Ghép tấm này vào giữa."

Thái tử làm theo, ba bức ảnh ghép lại với nhau một cách hoàn hảo, rõ ràng là ba phần của cùng một bức ảnh.

"Ta không rành về khoản phân tích ảnh." Thái tử nói, "Nhưng ta có thể ước lượng dựa vào kích thước của những ngôi nhà bên cạnh. Trận địa pháo chống tăng này cách xa khu vực xe tăng bị bắn cháy!"

"Khoảng hai cây số." Tham mưu trưởng nói, "Quân địch đã bắn xuyên giáp xe tăng của chúng ta từ khoảng cách hai cây số. Đáng sợ hơn là khả năng bắn trúng mục tiêu chính xác từ khoảng cách xa như vậy. Có lẽ cần phải hạ lệnh, từ giờ trở đi, oanh tạc cơ và cường kích cơ phải ưu tiên tập trung tiêu diệt loại pháo này."

Vừa lúc Tham mưu trưởng dứt lời, Skorobo đặt xấp ảnh xuống, đứng dậy.

"Ngươi định làm gì?" Giám mục Quân đội quát lên, "Là Tổng tư lệnh, ngươi phải luôn giữ bình tĩnh! Ngươi không thể đem tính mạng của hàng chục vạn người ra đùa giỡn!"

"Ngươi đang nói gì vậy?" Skorobo đáp lại, "Ta đang thực hiện trách nhiệm của một Tổng tư lệnh Tập đoàn quân. Mặc dù cuộc phản công của lực

lượng thiết giáp đã thất bại, nhưng chúng ta vẫn chưa thua!"

Skorobo cầm lấy cây thước chỉ huy, chỉ lên tấm bản đồ:

"Theo thông tin tình báo hiện có, quân địch đang tấn công theo bốn hướng. Hai mũi tấn công mạnh nhất là hai mũi giáp, cách nhau hàng trăm cây số đang tiến về phía trước. Còn ở phía trong là hai mũi tấn công do bộ binh làm chủ lực.

"Ta cho rằng, tạm thời không cần quan tâm đến hai mũi giáp ở phía ngoài. Phía Bắc đã có tập đoàn quân của Công tước Myshkin ở Shepetovka chặn đánh Tập đoàn Thiết giáp số 2. Còn Tập đoàn Thiết giáp số 1 ở phía Nam cũng đang bị chặn đánh bởi nhiều lớp phòng thủ của chúng ta.

"Cho dù bọn chúng có thể hợp vây, thì đó cũng là chuyện sau ngày 30 tháng 8. Trước đó, chúng ta có thể chặn đứng hai mũi tấn công của bộ binh địch. Thậm chí chúng ta có thể tiêu diệt chúng, tiêu hao sinh lực địch!"

Thái tử há to miệng: "Ý ông là… chúng ta thực sự có thể giữ được?"

"Tất nhiên rồi! Chúng ta có quân số đông đảo, lại có rất nhiều quân nhu! Cho dù bị bao vây, chúng ta vẫn có thể chiến đấu thêm mấy chục ngày nữa." Skorobo khẳng định.

Thái tử nhìn tấm bản đồ, rồi lại nhìn vào vẻ mặt kiên quyết của vị Đại tướng: "Ta không thấy có gì sai sót cả. Dù sao ta cũng tốt nghiệp Học viện Quân sự với vị trí á khoa. Vậy ta cứ theo những gì ông nói mà báo cáo với phụ hoàng nhé?"

"Chúng ta vốn đã nhận được lệnh tử thủ." Skorobo nói, "Agasukov là một trong những vùng đất khai sinh ra Đế quốc Ant. Trước cả thời Julian, nơi đây đã từng là kinh đô của Ant Cổ. Bất kỳ kẻ nào dám buông lời bỏ Agasukov thì trước sau gì cũng sẽ bỏ St. Yekaterinburg!"

Lúc này, Tham mưu Thông tin vội vã quay trở lại: "Điện khẩn từ Bộ Tổng tư lệnh!"

"Đọc lên!" Skorobo vừa nói vừa bưng cốc nước lên uống.

Viên Tham mưu mở tập tài liệu, đọc to: "Không được phép từ bỏ bất kỳ một tấc đất nào! Chỉ huy các cấp tự ý rút quân sẽ bị coi là phản quốc, bản thân và gia đình sẽ bị xử bắn!"

"Thấy chưa!" Skorobo nói, "Vừa ra lệnh tử thủ, giờ lại ban bố loại mệnh lệnh áp dụng cho toàn quân như thế này. Chúng ta chỉ có thể quyết tử với quân địch tại đây! Điện hạ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ chặn đứng được cuộc tấn công của quân địch!"

Thái tử gật đầu, rồi hỏi: "Nhưng nếu như quân địch hợp vây thành công thì sao?"

Skorobo im lặng một lúc, rồi đáp: "Ta đã nói rồi, đạn dược và lương thực của chúng ta đủ để chiến đấu trong vài chục ngày. Chúng ta sẽ chiến đấu đến người cuối cùng, đến viên đạn cuối cùng vì Đế quốc."

Vị Giám mục Quân đội nói: "Dù phải tử thủ, nhưng chúng ta có thể ra lệnh sơ tán toàn bộ thường dân khỏi Agasukov. Cho phụ nữ và trẻ em rút về phía sau."

Skorobo gật đầu: "Điều đó hoàn toàn hợp lý. Một khi bị bao vây, phụ nữ và trẻ em có thể sẽ chết đói. Hãy sắp xếp thực hiện ngay!"

————

Đế quốc Ant, Cung điện Mùa hè, St. Yekaterinburg. 16h30 ngày 2 tháng 8, năm Julian thứ 914.

"Không! Không!" Sa hoàng Nicholas V gầm lên với các tướng lĩnh, "Mấy ngày trước, các ngươi còn cam đoan với ta rằng tập đoàn quân hùng mạnh ở Agasukov có thể dễ dàng đánh bại quân địch! Vậy thì bây giờ hãy để bọn chúng ra đó mà đánh bại quân địch đi!"

Nguyên soái Kurentsov, Tổng tham mưu trưởng Bộ Tổng tư lệnh nói: "Theo báo cáo trinh sát hàng không, những chiếc xe tăng kiểu mới của chúng ta đã bị quân địch đánh cho tan tác. Chúng ta đã đánh giá quá cao hiệu quả chiến đấu của loại xe tăng này. Hiện tại, mặc dù quân địch mới chỉ phát động thế gọng kìm, nhưng..."

"Hai tuần trước, các ngươi đâu có nói như vậy!" Sa hoàng tức giận đập tay xuống bàn, chiếc nhẫn trên ngón tay út của ông gõ lên mặt bàn vang lên những tiếng leng keng, "Lúc đó các ngươi nói rằng cho dù đưa T-34 cho một tên ngốc thi trượt, tè cả ra quần điều khiển thì nó vẫn có thể nghiền nát xe tăng địch!"

Lúc này, cánh cửa lớn bật mở, người lính gác bên ngoài hốt hoảng nói: "Công chúa điện hạ! Người không thể vào! Đang diễn ra hội nghị quân sự cấp cao!"

Bất chấp sự ngăn cản của lính gác, Công chúa Olga Nikolayevna Antonovna lao thẳng vào giữa phòng họp, dừng lại trước bàn bản đồ.

Nicholas V bực bội nói: "Olga! Bây giờ không phải lúc chơi trò đóng giả Yekaterina Đại đế! Chúng ta đang bàn chuyện quan trọng! Chuyện quân sự!"

Công chúa liếc nhìn người cha của mình: "Phụ hoàng, con cũng muốn nói về chuyện quân sự."

Nicholas V quay sang nhìn cô hầu gái đang run rẩy núp bên cửa: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Đưa công chúa ra ngoài!"

Olga Nikolayevna Antonovna nhìn thẳng vào mắt cha mình: "Phụ hoàng, người đã xem báo cáo chiến đấu từ Cao điểm Peniye chưa? Ý con là bản

báo cáo không bị bưng bít ấy. Nếu Tòa án Giáo hội đã gửi báo cáo cho anh trai con thì chắc chắn trên bàn làm việc của người cũng phải có một bản."

Nicholas V tỏ vẻ lúng túng, định lên tiếng nhưng con gái ông đã nói tiếp: "Chưa kể đến báo cáo về trận đánh ở Loktev sau đó nữa. Chỉ cần xem qua bản báo cáo đó, bất kỳ ai cũng có thể nhận ra Aleksei Konstantinovich Rokossovsky là một thiên tài quân sự thực thụ, nhạy bén trên chiến trường và có kiến thức quân sự cực kỳ vững vàng!

"Một người như vậy không thể nào thi rớt, vậy thì chỉ có một khả năng! Anh ta cố tình thi rớt vì người anh trai ngốc nghếch của con!

"Anh ta vừa phải đảm bảo điểm số của mình không cao hơn anh trai, vừa phải đảm bảo bản thân vẫn tốt nghiệp được. Khả năng kiểm soát điểm số chính xác như vậy chẳng phải là minh chứng rõ ràng nhất cho thấy anh ta là một thiên tài quân sự hay sao?"

Các vị tướng lĩnh và nguyên soái trong phòng đưa mắt nhìn nhau.

Chỉ có Nicholas V là vẫn đang mắng con gái mình: "Olga! Đây không phải trò chơi của con nít!"

Công chúa nhìn thẳng vào cha mình: "Con đang nói cho người biết lũ tướng lĩnh dưới trướng người ngu ngốc đến mức nào! Nghĩ kỹ lại thì đúng là bọn chúng chỉ giỏi đứng về phe chiến thắng trong cuộc nội chiến mà thôi. Thực chất, lũ tướng lĩnh đó cũng chẳng khác gì đám quý tộc Sùng Thánh ngu xuẩn đã bị chúng ta đánh bại!

"Thậm chí, một số tên trong số chúng còn qua lại với đám quý tộc Sùng Thánh bại trận!

"Cha! Chính vì người đã không triệt để trừ khử bọn chúng nên chúng ta mới phải gánh chịu những thất bại thảm hại trong một tháng qua!"

"Công chúa điện hạ!" Nguyên soái Kurentsov, Tổng tham mưu trưởng Bộ Tổng tư lệnh - đồng thời là vị Thân vương duy nhất còn sót lại của Đế quốc - tức giận quát lên, "Dù là bậc tôn quý cũng không được phép ăn nói hàm hồ như vậy!"

Công chúa Olga đáp trả: "Chẳng lẽ những gì con nói không đúng sự thật sao? Lũ nịnh thần các người đã dùng lời ngon tiếng ngọt lừa phỉnh cha, khiến ông tin rằng Agasukov vững như bàn thạch! Bây giờ lại chạy đến bảo cha phải rút quân! Lũ..."

"Đủ rồi!" Nicholas V giáng một cái tát vào mặt con gái, "Cút ngay cho ta!"

Lúc này, Công tước Raul, người trẻ tuổi nhất trong số những người có mặt tại đây đứng dậy, khuyên: "Công chúa điện hạ, người nên lui xuống trước. Mời đi lối này."

Nói rồi, vị Công tước kéo nhẹ tay áo Công chúa.

Công chúa Olga miễn cưỡng quay người, rời khỏi phòng họp. Công tước Raul cũng đi theo ra ngoài.

"Điện hạ," Vị công tước nhỏ giọng nói, "Chúng tôi vốn đang có nắm chắc thuyết phục Bệ hạ hạ lệnh rút quân. Người làm như vậy khiến Bệ hạ cảm thấy bị xúc phạm, càng khó mà đồng ý rút quân. Ít nhất là không phải hôm nay."

"Chẳng lẽ lỗi tại tôi sao?" Công chúa Olga nói, "Không phải mấy hôm trước các người còn lớn tiếng khẳng định cục diện chiến tranh đã thay đổi? Kết quả bây giờ ra sao?"

Công tước Raul có chút lúng túng: "Đúng là chúng tôi đã đánh giá thấp kẻ địch. Nhưng chúng tôi đang cố gắng sửa chữa sai lầm, còn người lại phá hỏng mọi chuyện."

"Hừ!" Công chúa khịt mũi, không giấu giếm vẻ khinh thường.

Công tước Raul nói tiếp: "Hơn nữa, với trí thông minh của mình, lẽ ra người phải hiểu Bệ hạ dựa vào chúng tôi để chống lại Đại Mục thủ và Giáo hội. Tốt nhất là người cũng đừng nên tiếp xúc quá gần gũi với Giáo hội. Trong cuộc nội chiến, phe Sùng Thánh có một bộ phận ủng hộ nhất định trong dân chúng, Giáo hội cần chúng tôi lôi kéo những người này.

"Hiện tại, sau mười năm sống trong nhung lụa, dân chúng đã quay sang ủng hộ phe thế tục. Cuộc chiến này là cơ hội cuối cùng của chúng tôi."

"Nhưng các người đang thua." Công chúa Olga nói, "Tôi lại cho rằng, trong thời khắc nguy nan như thế này, các người vẫn còn tâm trí đâu mà tính toán những chuyện đó, đó mới chính là thời khắc tối tăm thực sự của Mẹ Ant."

Minh chủ ZA Ngưu Gia

(Hết chương 17)

Chương 18: Chiến trường mang tên Olaci (Cập nhật thêm 11.000 phiếu)

20h30 ngày 2 tháng 8 năm Julian thứ 914, Sở chỉ huy Sư đoàn Bộ binh 151 tạm thời của quân đội Ant tại Olaci.

Vương Trung nhìn chằm chằm vào bản đồ tình hình chiến sự trên tường, chìm trong suy tư.

Bên cạnh bản đồ, một sĩ quan tham mưu đang sắp xếp những chiếc chân nến mới - bên ngoài trời vẫn còn sáng, nhưng ánh sáng đã yếu đi nhiều, nên trong Sở chỉ huy phải dùng nến để bổ sung ánh sáng.

Olaci có điện, nhưng vào buổi tối phải hạn chế sử dụng đèn điện, nếu dùng nến thì chỉ cần kéo rèm cửa sổ lại là có thể che giấu ánh sáng.

Vương Trung thở dài: "Rõ ràng chiến tranh đã bắt đầu rồi, tại sao hôm nay ta vẫn nhàn rỗi thế này?"

Popov bước đến bên cạnh: "Chẳng phải đó là điều tốt sao? Chúng ta đã củng cố công sự thêm một ngày, hôm nay đã chôn thêm được 1.000 quả mìn rồi đấy!"

Vị trí đặt mìn mà Vương Trung lựa chọn đều là những nơi hỏa lực của quân địch khó có thể bao quát, hơn nữa các quả mìn được đặt cách xa nhau, chủ yếu là để gây hoang mang cho đối phương.

Nếu dùng công binh để rà phá bom mìn, do mìn được đặt cách xa nhau, nên rà soát cả buổi cũng chỉ phát hiện được vài quả, dùng dây nổ để kích nổ cũng rất lãng phí, một đoạn dây nổ chỉ có thể kích nổ được vài quả mìn.

Còn nếu không dùng công binh, thì cứ cách ba đến năm hôm lại có người giẫm phải mìn.

Thử hỏi có bực mình hay không!

Về khoản làm kẻ địch phát cáu, Vương Trung rất tự tin.

Lúc này, Yegorov bước vào, Vương Trung liền hỏi: "Sao anh lại quay về từ sở chỉ huy tiền phương rồi?"

"Đến xem tình hình hiện tại thế nào thôi, sắp đến tối rồi, có lẽ hôm nay quân địch không đến được đây. Vậy nên tình hình hiện tại ra sao?" Vừa nói, Yegorov vừa cầm lấy ấm nước trong phòng, ngửa cổ tu ừng ực.

Vương Trung chỉ vào bản đồ: "Tự anh xem đi, hướng tấn công chủ yếu của quân địch giống hệt như dự đoán của tôi, Tập đoàn quân của Công tước Myshkin ở phía Đông Bắc đang giao tranh ác liệt với quân địch, tôi cứ nghĩ hướng chúng ta sẽ phải đối đầu với ít nhất một sư đoàn, kết quả là cả ngày hôm nay chẳng có gì xảy ra."

Pavlov tạm gác bút xuống, cầm ly cà phê đã nguội trên bàn, tham gia vào cuộc trò chuyện: "Có lẽ cuộc phản công của Quân đoàn 5, 6 và 11 đã phát huy tác dụng. Chưa chắc họ đã tiêu diệt được bao nhiêu sinh lực địch, nhưng chắc chắn đã làm rối loạn đội hình tấn công của chúng.

"Việc tập hợp lại đội hình cũng mất vài tiếng đồng hồ, khi tiếp tục hành quân được một đoạn thì trời cũng tối rồi."

Lúc này, trong lòng Vương Trung dâng lên cảm giác khó tả, đồng đội hy sinh một cách vô ích, đáng lẽ ra phải cảm thấy đau buồn, nhưng khi nghĩ đến việc quân mình cản bước quân địch lại là ép buộc đối phương phải tập hợp lại đội hình, lại cảm thấy nực cười.

Binh sĩ quân đội Ant đều rất dũng cảm, không biết còn bao nhiêu người phải bỏ mạng oan uổng vì những vị tướng đầu đất kia nữa.

Đúng lúc này, Vasili, người đang ngồi canh chiếc máy vô tuyến điện chiến lợi phẩm ở góc phòng bỗng hô lên: "Tôi nghe thấy tín hiệu vô tuyến của Prosen!"

Mọi người trong phòng, bao gồm cả các sĩ quan tham mưu, thư ký, liên lạc viên... đều đồng loạt quay sang nhìn Vasili.

Vasili áp tai nghe vào tai, chăm chú lắng nghe: "Họ không xưng danh hiệu, có lẽ tôi đã bỏ lỡ. Nội dung là... Quân ta tiến quân thuận lợi, tiến quân thuận lợi!"

Nghe thấy cụm từ "tiến quân thuận lợi", Vương Trung không khỏi liên tưởng đến một số chuyện, nhưng vẫn cố nhịn không buột miệng nói ra.

Vasili: "Có một mật danh địa điểm mới! 'Vườn dâu', không rõ là ở đâu. Nhưng có một đơn vị đã đến 'Vườn dâu'."

Vương Trung: "Tiếc thật, nếu chúng ta có thể thu được một cuốn sổ ghi mật danh của quân địch, biết đâu đã có thể xác định được vị trí để pháo kích."

Lúc này, Vương Trung đang nắm trong tay 4 khẩu pháo hạng nặng B-4 và 24 khẩu pháo hạng nặng 152mm, nếu biết được vị trí đóng quân của quân địch, thì có thể cho chúng một phen bất ngờ.

Yegorov: "Chẳng phải cậu đã tự mình đi trinh sát ngôi làng ở phía Bắc rồi sao? Cứ pháo kích đại vào đó, biết đâu lại trúng."

Vương Trung: "Không được, chúng ta phải sử dụng hỏa lực một cách thận trọng, đảm bảo mỗi lần khai hỏa đều gây sát thương hiệu quả cho quân địch."

Lúc này, bên ngoài vọng lại tiếng vó ngựa, kèm theo đó là tiếng hô của lính canh gác Sở chỉ huy.

Ngay sau đó, một thượng úy được lính gác dẫn vào: "Đội trinh sát kỵ binh đã trở về!"

Vương Trung: "Tình hình thế nào?"

Vị thượng úy báo cáo: "Báo cáo tướng quân, chúng tôi phát hiện một toán trinh sát tiên phong của quân địch ở làng Kireyevo, nhưng bọn chúng có xe tăng Panzer II yểm trợ, chúng tôi chỉ dám bắt cóc một tên lính gác rồi rút lui, không dám giao chiến."

Vương Trung lập tức tiến đến bên chiếc bàn đặt tấm bản đồ chi tiết khu vực, tìm kiếm làng Kireyevo.

Yegorov: "Quân trinh sát của chúng đã đến, vậy thì ngày mai chắc chắn sẽ có giao tranh!"

Lúc này, Vasili, người vẫn luôn vểnh tai nghe ngóng lên tiếng: "Sao lại phải đợi đến ngày mai, xuất T-34, tiêu diệt bọn chúng, cướp lấy cuốn sổ ghi mật danh ngay trong đêm nay luôn!"

Vương Trung: "Không được, tôi đã xem qua, tuyến đường đến Kireyevo rất xấu, T-34 hành quân đêm rất dễ bị hỏng hóc giữa đường. Thượng úy, đội kỵ binh của anh cần bao lâu để quay trở lại Kireyevo?"

Vị thượng úy lập tức đáp: "Nửa tiếng, thưa ngài."

Vương Trung: "Vậy nửa tiếng nữa, chúng ta sẽ pháo kích Kireyevo, sau khi dọn dẹp xong, các anh hãy nghĩ cách tìm cho ra túi công văn của sĩ quan chỉ huy toán trinh sát đó, túi đựng bản đồ cũng được!"

Vị thượng úy cười toe toét: "Tướng quân, tôi sẽ cố gắng mang cả hai thứ về cho ngài."

Vương Trung búng tay: "Tốt! Đi đi!"

Vị thượng úy giơ tay chào, xoay người rời đi.

Yegorov tỏ vẻ kinh ngạc: "Cậu không đích thân dẫn đội đi sao?"

Có vẻ như trong mắt Yegorov, Vương Trung đã trở thành một kẻ liều lĩnh, thích đích thân dẫn quân xung phong.

Thực ra không phải vậy, Vương Trung chỉ đang lựa chọn cách thức để phát huy tối đa "kim chỉ nam" của mình. Tự mình điều khiển một chiếc xe tăng để "làm ninja" có thể tiêu diệt được rất nhiều xe tăng của đối phương.

Nhưng nếu tự mình chỉ huy một nhóm bộ binh hoặc kỵ binh - cũng chính là chỉ huy bản thân mình, thì hiệu quả chiến đấu sẽ bị hạn chế rất nhiều.

Đã từng thử rồi, đó là ở Rogneda, lúc đó Vương Trung còn chỉ huy thêm cả vị hôn thê Lyuda, kết quả là bị thương đến giờ vẫn chưa khỏi hẳn.

Vương Trung: "Tôi chỉ đang lựa chọn cách làm mang lại hiệu quả tối ưu nhất, bản thân tôi là lính bộ binh, hay kỵ binh, thì hiệu quả chiến đấu cũng rất hạn chế.

"Pavlov, ra lệnh cho pháo binh, vào lúc..."

Vương Trung liếc nhìn đồng hồ.

"21h00, pháo kích Kireyevo! Mỗi khẩu bắn một phát là đủ."

4 phát bắn của B-4 cộng thêm 24 phát bắn của 152mm, ngôi làng Kireyevo bé nhỏ kia coi như bị san phẳng.

Pavlov lập tức cầm điện thoại lên, bắt đầu hạ lệnh.

Đúng lúc này, Nelly đẩy xe thức ăn vào: "Đến giờ ăn tối rồi!"

Tất cả các sĩ quan tham mưu, lính liên lạc, thư ký... trong phòng đều đồng loạt quay sang nhìn Vương Trung.

Vương Trung: "Ăn thôi!"

Ngay sau đó, toàn bộ người của bộ tư lệnh ùa ra như lợn con chạy về máng ăn, xếp thành hàng dài trước xe ăn của Nelly.

Vasili: "Mùi vị giống như canh Karl vậy, bò ở nông trường bị giết rồi à?"

Nelly: "Để cổ vũ sĩ khí, xưởng trưởng đã giết tám con bò, còn nói thà chúng ta ăn còn hơn là để lũ Prosen cướp mất."

"A, canh thịt bò hầm!"

Các tham mưu đều phấn khích hẳn lên.

"Xúc xích do nhà máy sản xuất thịt của giáo hội làm cũng không tệ, nhưng quả nhiên vẫn là thích thịt bò hơn!"

Vương Trung ngửi thấy mùi thơm, cũng thèm thuồng, đang định tranh giành đồ ăn với mọi người thì chuông điện thoại vang lên.

Hắn đành phải quay đầu lại nghe điện thoại: "Alo? Tôi là Rokossovsky, có chuyện gì vậy?"

"Ở đây là đài quan sát pháo binh cao điểm 153. Chúng tôi nhìn thấy có xe tăng đang tiến về phía này từ phía đồng bằng."

Vương Trung nhíu mày.

Pavlov lập tức nói: "Vào vị trí, có tình huống!"

Những người trẻ tuổi vừa nãy còn chen chúc trước xe của Nelly lập tức quay trở lại vị trí của mình.

Vương Trung: "Đừng vội, mọi người nhìn rõ xe tăng của bên nào chưa? Xe tăng của chúng ta có giáp nghiêng, xe tăng của địch thì vuông vức hơn."

"Bây giờ ánh sáng không được tốt, hơn nữa khoảng cách quá xa, nhìn không rõ lắm." Đài quan sát pháo binh trả lời.

Vương Trung che ống nghe lại, trao đổi ý kiến với những người khác: "153 nói là nhìn thấy xe tăng, ở phía bắc. Nhưng vừa rồi đội kỵ binh trinh sát báo cáo thiết giáp của địch mới chỉ tới Kireyev?"

Popov: "Liệu có phải là tàn quân của Quân đoàn xe tăng số 5, số 6 hoặc số 11 không?"

"Ừm..."

Vasili nói: "Hay là tôi thử liên lạc bằng tần số của lực lượng thiết giáp chúng ta?"

"Được." Vương Trung vừa dứt lời, một cuộc điện thoại khác lại đến.

Pavlov nhấc máy: "Tôi là Pavlov. Cái gì? Đừng bắn!"

Nói xong Pavlov che ống nghe, nhìn về phía Vương Trung: "Trận địa pháo chống tăng cũng nhìn thấy những chiếc xe tăng này, hỏi có nên nổ súng hay không."

Yegorov: "Bắn một quả pháo sáng, có lẽ sẽ nhìn rõ hơn. Để bộ binh bắn, đừng để lộ vị trí pháo chống tăng."

"Được."

Vương Trung gật đầu, Pavlov lập tức ra lệnh cho trận địa pháo chống tăng: "Bình tĩnh, giữ bí mật. Chờ lệnh."

Sau đó, hắn ấn nút ngắt điện thoại mấy lần liên tục: "Nhân viên trực tuyến, kết nối với bộ binh tiểu đoàn 3."

Lúc này, Vasili hét lên: "Tôi liên lạc được với họ rồi!"

Vương Trung vội vàng lại gần: "Họ nói sao?"

Vasili: "Sư trưởng của chúng tôi muốn nói chuyện với ngài."

Nói xong, anh ta đưa tai nghe và ống nghe cho Vương Trung.

Vương Trung học theo tư thế trong phim, một tay cầm tai nghe áp vào tai, tay kia cầm ống nghe.

"Tôi là Thiếu tướng Rokossovsky, Sư đoàn 151, báo cáo đơn vị của các anh, chúng tôi suýt chút nữa đã nổ súng vào các anh!"

Đầu dây bên kia kinh ngạc: "Rokossovsky? Là vị tướng Bạch mã Rokossovsky sao?"

Suy nghĩ đầu tiên trong lòng Vương Trung là: May mà không phải là tướng "đái dầm" Rokossovsky, có thể chấp nhận được.

Vương Trung: "Là tôi. Các anh là đơn vị nào?"

"Chúng tôi là Tiểu đoàn Thiết giáp 13, Quân đoàn Xe tăng số 5, đội hình của chúng tôi vẫn còn tương đối nguyên vẹn, đạn dược đầy đủ, chúng tôi vẫn có thể chiến đấu."

Vương Trung: "Các anh được trang bị loại xe tăng nào?"

"T26, chúng tôi có 30 chiếc T26 còn hoạt động tốt!"

Vương Trung thầm nghĩ, quả nhiên là không thể thoát khỏi số phận phải sử dụng hết những trang bị rác rưởi đó trong giai đoạn đầu của chiến tranh, nhưng trong tình hình hiện tại, hắn cũng không thể phàn nàn gì hơn. Loại xe tăng hạng nhẹ này dù sao cũng có một khẩu pháo 45mm và hai khẩu súng máy, nếu sử dụng hợp lý thì vẫn có thể tiêu diệt bộ binh của địch một cách hiệu quả.

Vương Trung: "Các anh hãy tiến về phía nam, sẽ nhìn thấy một ngọn đồi, chúng tôi sẽ để bộ binh bắn pháo sáng chỉ thị cho các anh, đồng thời để bộ binh dẫn các anh vượt qua bãi mìn và chướng ngại vật chống tăng, hoan nghênh các anh gia nhập."

Pavlov lập tức biến lời hứa của Vương Trung thành mệnh lệnh cho tiểu đoàn bộ binh và truyền đạt qua điện thoại.

Đúng lúc này, đồng hồ điểm 21:00, từ hướng trận địa pháo binh vang lên tiếng nổ ầm ầm như sấm sét.

Vương Trung: "Đừng sợ, chúng tôi đang tấn công lực lượng tiên phong của địch."

Đầu dây bên kia im lặng một giây, rồi nghiến răng nghiến lợi đáp lại: "Tốt! Đánh cho mạnh vào!"

Cập nhật xong, hẹn gặp lại vào buổi tối

(Hết chương)

Chương 19: Thẩm vấn tù binh

Hai mươi phút sau, ba mươi chiếc T26 tiến vào thành phố, chạy thẳng đến trước Sư bộ của Vương Trung.

Chủ yếu là do sân nhà của ông Boye rộng, cái gì cũng có thể đậu được.

Dẫn đầu là một chiếc xe của tiểu đoàn trưởng, có ăng-ten vô tuyến dài, thiếu tá xe tăng to béo vừa dừng xe đã vội vàng chui ra khỏi chiếc xe tăng nhỏ, nhảy xuống đất chạy về phía Vương Trung.

Vương Trung thấy dáng vẻ của đối phương như muốn bắt tay, bèn đưa tay ra.

Đối phương cũng không suy nghĩ nhiều, nắm lấy tay Vương Trung lắc mạnh mấy cái mới cảm thấy không đúng, sau đó mới nghiêm chỉnh đứng nghiêm chào.

Sau khi chào hỏi, Vương Trung nói: "Mọi người vất vả rồi. Những đơn vị khác của Quân đoàn Xe tăng số 5 đâu?"

Tâm trạng của viên thiếu tá chùng xuống: "Toàn bộ đều hy sinh rồi. Chúng tôi có máy bay tiêm kích yểm trợ, vốn tưởng rằng lần này không cần lo lắng về không quân địch, kết quả không ngờ lại đụng phải lực lượng thiết giáp mạnh như vậy!

"Kẻ địch mà chúng tôi gặp phải chủ yếu được trang bị xe tăng Kiểu 38, theo lý mà nói, chúng tôi hoàn toàn có thể đối phó được, pháo chính của chúng tôi muốn bắn xuyên loại xe tăng này rất đơn giản, kết quả tình hình chiến đấu lại nằm ngoài dự đoán của chúng tôi!

"Bình thường chúng tôi phải ở khoảng cách 300 mét mới có thể bắn trúng mục tiêu một cách hiệu quả, vậy mà địch có thể bắn trúng chúng tôi ở khoảng cách 700 mét! Đừng xem thường khoảng cách 400 mét đó, nó chính là ranh giới giữa sự sống và cái chết!"

Pavlov ở bên cạnh an ủi: "Kính ngắm của địch tiên tiến hơn chúng ta, huấn luyện cũng tốt hơn, không trách mọi người được."

Vương Trung: "Mọi người gặp đội quân được trang bị xe tăng Kiểu 38 ở đâu? Biểu tượng nhận dạng trên xe của chúng là gì?"

Nhìn vào biểu tượng có thể phán đoán được đó là sư đoàn nào, mà Vương Trung rất am hiểu lịch sử chiến tranh của Trái đất, hoàn toàn có thể dựa vào phiên hiệu của sư đoàn để phán đoán đội hình sức mạnh của quân địch.

Viên thiếu tá: "Chúng tôi ở... Có bản đồ không?"

Vương Trung làm động tác mời: "Mời vào."

Sau đó, hắn cùng Pavlov dẫn viên thiếu tá này vào bộ tư lệnh.

Những thành viên còn lại của Quân đoàn Xe tăng số 5 ở lại bên ngoài cùng với xe tăng, nhìn chằm chằm vào các chiến sĩ của tiểu đoàn Cảnh vệ Sư bộ.

Lúc này, Nelly đi ra: "Mọi người đói rồi phải không, đến ăn cơm nào."

Nói xong, Nelly bắt đầu gọi các cô gái trong đội nấu ăn dã chiến, dùng đòn gánh gánh thùng đựng canh hầm đến.

Mùi canh hầm thơm phức lập tức thu hút đám lính xe tăng đến.

"Canh Karl này được nấu bằng thịt bò thật đấy!"

"Tuyệt quá, tôi có thể ăn ba bát lớn!"

Rất nhanh, tất cả lính xe tăng đều được chia canh hầm, trong canh của mỗi người đều có một miếng thịt lớn.

Một anh lính xe tăng còn khá trẻ, sau khi uống mấy ngụm, đột nhiên không kìm nén được cảm xúc, bắt đầu nức nở.

Xe trưởng của anh ta lập tức quát: "Khóc cái gì! Quân huynh đệ đang nhìn kìa! Làm mất mặt Quân đoàn Xe tăng số 5 chúng ta!"

Kết quả, lời quát mắng của xe trưởng càng khiến cho anh lính xe tăng trẻ tuổi khóc to hơn.

"Cái thằng nhóc này!"

Popov đột nhiên xuất hiện, kéo tay xe trưởng đang định giơ lên xuống: "Thôi nào, vừa trải qua thất bại thảm hại như vậy, thần kinh chắc chắn là đang căng thẳng, cậu ấy nhất định là không chịu nổi nữa rồi. Uống được bát canh ngon, thả lỏng một chút cũng là điều dễ hiểu."

"Nhưng mà, Giáo chủ, cậu ta như vậy sẽ ảnh hưởng đến tinh thần quân đội..."

Popov: "Sẽ không đâu, ai mà chẳng sợ hãi, ai mà chẳng khiếp đảm, ai cũng phải cố gắng gượng lên, khóc lóc một chút để giải tỏa cũng là chuyện tốt. Như vậy thì sau này cậu ấy sẽ càng thêm dũng cảm."

Anh lính xe tăng trẻ tuổi liên tục gật đầu.

Popov: "Mau ăn canh đi, nguội rồi sẽ không ngon nữa!"

Anh lính xe tăng nghe lời, cúi đầu húp canh.

————

Trong bộ tư lệnh, Vương Trung tặc lưỡi: "Xem ra ở phía bên trái của chúng ta... không, là phía tây, chắc chắn là một sư đoàn hỗn hợp được trang bị xe tăng Kiểu 38 và một số lượng đáng kể xe tăng số 2."

Cho dù là xe tăng số 2 hay là xe tăng Kiểu 38, thì vào thời điểm này đều đã lạc hậu rồi.

Đối phó với những loại xe tăng lạc hậu này, sử dụng pháo chống tăng 45mm và súng chống tăng PTRD-41 là đủ rồi.

Tất nhiên, cũng có thể sử dụng T26 để đối phó.

Tuy nhiên, việc sử dụng T26 để đối phó cần phải có chiến thuật.

Vương Trung rời mắt khỏi bản đồ tình hình chiến trường trên tường, nhìn sang bản đồ địa hình khu vực Olaci trên bàn, bắt đầu suy nghĩ xem làm thế nào để tận dụng những chiếc xe tăng T26 này để đối phó với lực lượng thiết giáp hỗn hợp mà họ có thể gặp phải, giảm thiểu tối đa sự hao tổn cho các đơn vị mạnh như T34.

Lúc này, Nelly bước vào, bưng một bát canh hầm cho viên thiếu tá: "Ăn cơm đi."

Bụng của viên thiếu tá lập tức kêu lên ùng ục.

————

Bên ngoài, tàn quân của Quân đoàn Xe tăng số 5 đang húp canh nóng hổi, gặm bánh mì đen, mười mấy con ngựa phi nước kiệu vào sân bộ tư lệnh.

Viên thượng úy dẫn đầu nhìn thấy nhiều xe tăng T26 như vậy, có chút ngơ ngác.

Lúc này, đám lính xe tăng T26 nhìn thấy người được chở trên lưng ngựa của kỵ binh.

"Hắn ta đang áp giải một tên Prosen!"

"Mẹ kiếp, bắn chết tên khốn đó!"

"Mẹ nó, còn mặc quân phục đen, là lính thiết giáp Prosen, chắc chắn là vậy!"

"Bắn chết hắn ta!"

Viên thượng úy kỵ binh thấy vậy vội vàng hét lên: "Dừng tay! Đây là tù binh mà chúng tôi vất vả lắm mới bắt được! Tướng quân muốn thẩm vấn hắn ta! Chúng tôi đã hy sinh hai người để bắt hắn ta đấy!"

Lúc này mọi người mới phát hiện ra trong đội kỵ binh này có hai con ngựa không có người cưỡi.

Đám lính xe tăng vừa rồi còn đang hừng hực khí thế bỗng im lặng.

Tên trung úy Prosen kia có vẻ như vẫn chưa hoàn hồn, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn những người xung quanh.

Một anh lính xe tăng phát hiện ra điều này, kêu lên: "Kỳ lạ thật, chẳng phải chúng là dân tộc thượng đẳng hay sao? Sao lại sợ chúng ta như vậy?"

"Đúng vậy! Nhìn bộ dạng của hắn ta kìa!"

Viên thượng úy xoay người xuống ngựa, đỡ tù binh từ trên yên ngựa xuống đất, bảo tù binh đứng yên, sau đó cùng với một người lính khác áp giải tù binh vào bộ tư lệnh.

Lúc vào cửa, họ vừa hay gặp viên thiếu tá của Quân đoàn số 5 đi ra.

Viên thiếu tá giật mình, nhưng lập tức nhận ra đó là tù binh, bèn nhổ một bãi nước bọt vào mặt tù binh, mắng: "Đồ chó!"

Tù binh cứ như vậy bị áp giải vào Sư bộ.

Vừa vào phòng bản đồ, viên thượng úy đã lập tức chào tướng Rokossovsky: "Báo cáo tướng quân Rokossovsky! Chúng tôi đã bắt được đại đội trưởng đội trinh sát thiết giáp của địch! Thu giữ được cặp tài liệu và túi bản đồ của hắn ta!"

————

Vương Trung mừng rỡ khôn xiết, lập tức bước tới xem xét tên tù binh này.

Hắn phát hiện huy hiệu của tên tù binh này khác với những người lính Prosen thông thường.

Thông thường, huy hiệu của lính Prosen trông rất đơn giản, không có gì lòe loẹt, thể hiện sự thiết thực và tính năng.

Huy hiệu của tên tù binh này được chế tác rất tinh xảo, hơn nữa thiết kế khá đẹp mắt, là hình ảnh thần Zeus cầm một khẩu súng trường được tạo thành từ tia sét, nhìn chằm chằm xuống phía dưới.

Khẩu súng trường được tạo thành từ tia sét, Vương Trung mơ hồ nhớ ra hình như nó được gọi là "Thiên thương Königstiger".

Vương Trung cau mày, Trái đất có một đội quân khét tiếng tàn bạo, quân hàm của bọn chúng là hai tia chớp, cũng không biết sau khi giảm đi một tia chớp thì có ảnh hưởng gì đến sức chiến đấu của đội quân này hay không.

Vương Trung gọi Vasili: "Cậu lại đây, làm phiên dịch."

"Vâng!"

Vasili lập tức bỏ tai nghe xuống, chạy tới ngay: "Ngài cứ hỏi, tôi sẽ phiên dịch chính xác một trăm phần trăm."

Vương Trung: "Các anh là đơn vị nào?"

Thực ra, Vương Trung có hơi lo lắng tên tù binh này sẽ diễn trò thà chết chứ không chịu khuất phục, không ngờ hắn ta lại khai ra ngay: "Đại úy, Đại đội Trinh sát Thiết giáp, Sư đoàn Thiết giáp Ampla, Kỵ sĩ đoàn Asgard."

Vương Trung nhìn hắn ta với vẻ ngạc nhiên: "Nói thẳng ra như vậy có sao không?"

Vasili phiên dịch xong, tên tù binh nở một nụ cười khinh miệt: "Sao lại không được? Dù sao thì ngày mai các người cũng sẽ bị Sư đoàn Ampla tiêu diệt, đến một mẩu xương cũng không còn! Chúng tôi sẽ sớm giành chiến thắng trong cuộc chiến này thôi, rất sớm thôi!

"Mùa xuân năm sau, chúng tôi sẽ được tự do lựa chọn mảnh đất mà mình thích trên những cánh đồng bao la."

Vương Trung: "Mùa xuân năm sau sao? Tôi cứ tưởng các anh sẽ nói là sẽ giành chiến thắng trước lễ Giáng sinh chứ!"

Lời này của hắn khiến cho mọi người đều ngạc nhiên, cùng nhìn về phía Vương Trung.

Vị thẩm phán phụ trách giám sát sổ mật mã ở bên cạnh thậm chí còn liếc nhìn Vương Trung với ánh mắt sắc bén.

Vasili nghe ra Vương Trung đang mỉa mai, lúc phiên dịch suýt chút nữa thì không nhịn được cười.

Không biết hắn ta phiên dịch như thế nào, chỉ thấy tên tù binh trợn tròn mắt, hét lên ầm ĩ.

Vasili: "Hắn ta nói ngay cả chúng tôi cũng không lạc quan như vậy!"

Vương Trung: "Các anh đã lạc quan như vậy rồi, lạc quan thêm một chút cũng không sao. Còn tôi, tôi cho rằng cuộc chiến này sẽ kéo dài ít nhất bốn năm, bốn năm sau, chúng tôi sẽ tiến vào thủ đô đổ nát của các anh!"

Vasili kiêu ngạo phiên dịch lời tuyên bố của Vương Trung cho tên tù binh Prosen nghe.

Tên Prosen cười ha hả, nói (Từ đây trở đi sẽ không thể hiện quá trình phiên dịch của Vasili): "Các người? Chỉ dựa vào mấy chiếc T26 lạc hậu trong sân kia sao? E rằng các người không biết, cho dù là loại T-34 mới nhất của các người, cũng sẽ bị pháo phòng không 88 ly của chúng tôi dễ dàng tiêu diệt!"

Vương Trung: "Tôi không tin!"

Tù binh: "Hừ! Hôm nay, sư đoàn của chúng tôi đã bị hơn hai trăm chiếc T-34 của Quân đoàn Xe tăng số 6 của các người tấn công, kết quả là không một chiếc nào có thể tiếp cận được trận địa pháo phòng không của chúng tôi!

"Công nghệ của chúng tôi đã vượt xa sức tưởng tượng của các người!"

Không, chỉ là một khẩu pháo phòng không có sơ tốc đầu nòng cao mà thôi, tính năng tuy ưu việt, nhưng dù sao cũng chỉ là một khẩu pháo phòng không, đừng có mà thổi phồng quá đáng như vậy.

Vương Trung: "Hừ, tôi không tin!"

Tù binh lập tức sốt ruột: "Vậy thì các người cứ chờ bị bánh xích nghiền nát đi!"

Vương Trung: "Vậy thì, khi nào thì đến lượt chúng tôi bị nghiền nát đây?"

"Tất nhiên là sáng mai! Sư đoàn của chúng tôi sẽ chỉ cần một buổi sáng để chiếm lấy thành phố này, tiêu diệt hết đám xe tăng T26 lạc hậu của các người! Giết sạch bộ binh của các người!"

Vương Trung: "Sáng mai sao... Này, anh có phải là đang tiết lộ bí mật quân sự hay không đấy?"

Tên tù binh cười khinh miệt: "Có sao đâu, cho dù có tiết lộ thời gian tấn công cụ thể thì các người cũng chẳng có cách nào ngăn cản được cuộc tấn công của chúng tôi! Các người lúc nào mà chẳng bó tay trước những đợt tấn công của chúng tôi!"

Vương Trung: "Thật sao? Vậy thì anh hãy sống thật tốt để xem chúng tôi sẽ đánh cho cái... cái gì nhỉ? Kỵ sĩ đoàn Asgard? Sư đoàn Thiết giáp Ampla, Kỵ sĩ đoàn Asgard của các anh một trận ra sao nhé?"

Tù binh: "Hừ, lũ người nguyên thủy không biết trời cao đất dày!"

(Hết chương)

Chương 20: Nhìn Kìa, Cú Mèo

Ngày 3 tháng 8 năm Julian thứ 14, 01:00, Prosen, Sư đoàn Thiết giáp Ampla thuộc Kỵ Sĩ Đoàn Asgard.

Thiếu tướng Wilhelm Dietrich, Sư đoàn trưởng, cẩn thận quan sát người hạ sĩ thuộc tiểu đoàn trinh sát thiết giáp với vẻ mặt đầy bụi bặm, hỏi: "Tiếng pháo vừa rồi là chuyện gì vậy?"

Hạ sĩ đáp: "Lúc đó chúng tôi tiến vào làng Kireyevo, chuẩn bị nghỉ qua đêm ở đó. Liên trưởng phát hiện một lính gác mất tích nên đang cho người tìm kiếm thì bỗng nhiên hỏa lực ập đến, rất nhanh và dữ dội.

"Rồi chúng tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe tiếng vó ngựa!"

"Tiếng vó ngựa?" Wilhelm Dietrich ngạc nhiên lặp lại.

"Vâng, tiếng vó ngựa! Kỵ binh lao đến, dùng súng tiểu liên và súng ngắn bán tự động bắn về phía chúng tôi, lại còn ném lựu đạn và bom xăng. Chúng tôi bị đánh choáng váng.

"Bài trưởng định dùng pháo máy trên xe số hai để phản công nhưng chiếc xe trúng bom xăng và bị phá hủy. Cuối cùng, tôi nhảy lên mô tô chạy về đây."

Wilhelm Dietrich gật đầu: "Không phải lỗi của anh. Ít nhất anh đã trở về an toàn và báo cho chúng tôi biết chuyện gì đã xảy ra với đội trinh sát. Anh có nghe thấy phiên hiệu của chúng không?"

"Tôi không hiểu tiếng Ant." Hạ sĩ nói, "Nhưng tôi thấy quân phục của chúng không giống với mô tả về quân kỵ binh trong sổ tay nhận diện, không có áo choàng."

"Tốt rồi. Còn gì muốn báo cáo nữa không? Không còn gì thì đi ăn đi."

Hạ sĩ chào Wilhelm Dietrich rồi xoay người rời khỏi xe chỉ huy.

Wilhelm Dietrich tiến đến bàn bản đồ, dùng bút chì khoanh một vòng tròn quanh làng Kireyevo.

"Pháo của địch có thể bắn đến đây. Chúng sẽ ở đâu nhỉ?"

Tham mưu trưởng nói: "Còn có thể ở đâu nữa? Chắc chắn là Olaci! Vị trí đó kiểm soát tuyến đường huyết mạch, lại có rừng cây che phủ, là nơi phòng thủ lý tưởng nhất khu vực này.

"Ngày mai chúng ta sẽ tiến công đến đó."

Nói xong, Tham mưu trưởng cầm lấy compa, dùng đầu bút chì vẽ một đường thẳng trên bản đồ.

Thiếu tướng Dietrich gật đầu: "Sáng mai xuất phát. Tiểu đoàn trinh sát đi đầu, theo sau là tiểu đoàn thiết giáp số 1. Khi tiếp cận mục tiêu, tiểu đoàn trinh sát sẽ thọc sâu, tiểu đoàn số 1 dàn đội hình tấn công."

"Hợp lý. Bọn Ant sẽ nấp trong những cứ điểm kiên cố gần thành phố, như mọi khi." Tham mưu trưởng đáp. "Chúng ta có quyền điều động trực tiếp phi đội trinh sát số 117. Nên yêu cầu một chiếc trinh sát bay dọc theo tuyến đường. FW189 rất thích hợp với địa hình cây cối rậm rạp này."

"Ừm, không thành vấn đề." Dietrich gật đầu.

4:10 sáng, ngày 3 tháng 8 năm Julian thứ 14.

Vương Trung cưỡi Bucephalus đến trận địa phục kích đầu tiên.

Grigory giương cao lá cờ đỏ, theo sát phía sau.

Nhìn thấy lá cờ đỏ, rất nhiều binh sĩ phấn khích trồi cả người lên khỏi công sự.

"Tướng quân! Hôm nay chúng ta đánh giáp lá cà với bọn chúng được không?"

"Được chứ!" Vương Trung quả quyết nói: "Hôm nay chúng ta sẽ cho bọn chúng một trận ra trò!"

Popov, người đi cùng Vương Trung, lớn tiếng quát: "Tất cả về vị trí! Ẩn nấp! Hôm nay chúng ta phải thi gan với bọn chúng! Ai kiên nhẫn hơn người đó thắng!"

Vừa nói, Vương Trung vừa đi đến công sự của chiếc xe tăng số 422.

Chiếc xe tăng nằm im lìm dưới lớp lưới ngụy trang, ngay cả ăng-ten gắn cờ đỏ cũng được che chắn cẩn thận.

Chỉ cần lùi xe một đoạn ngắn, tháp pháo của chiếc 422 sẽ lộ ra khỏi công sự, kéo theo lá cờ đỏ.

Chắc chắn kẻ địch sẽ phải ngạc nhiên.

Một tiểu đoàn thuộc Trung đoàn Cận vệ số 31 đang ẩn nấp trong chiến hào chữ W phía trước trận địa phục kích. Nhiệm vụ của họ là chặn đánh bộ binh đối phương, đồng thời tạo màn khói yểm trợ cho xe tăng và pháo chống tăng rút lui khi cần thiết.

Bên sườn trận địa phục kích là một khẩu đội pháo chống tăng 45mm với 4 khẩu pháo. Nhiệm vụ của họ là tấn công sườn xe tăng địch khi chúng áp sát đội hình.

Vương Trung hỏi Alexander, pháo thủ của mình: "Tình hình xe tăng thế nào?"

"Rất tốt." Belyakov, lái xe, trả lời. "Nó chưa bao giờ ở trong trạng thái tốt như vậy."

Vương Trung: "Vậy tôi đi kiểm tra các xe khác."

Lần này, ngoài việc cho đào công sự, Vương Trung còn dựa theo cẩm nang chiến thuật của quân đội Liên Xô thời Chiến tranh Lạnh để phân công khu vực quan sát cho từng xe tăng - nghĩa là chỉ định khu vực mà kíp xe cần tập trung chú ý.

Điều này đặc biệt quan trọng với những chiếc T-34 vốn thiếu khả năng quan sát chiến trường. Chỉ cần tập trung vào một khu vực nhất định, pháo thủ sẽ không phải xoay nòng súng lung tung để tìm kiếm mục tiêu.

Vương Trung nghi ngờ rằng, sở dĩ quân đội Liên Xô thời Chiến tranh Lạnh áp dụng chiến thuật này là do họ đã phải trả giá quá đắt cho khả năng quan sát kém cỏi của xe tăng trong Thế chiến.

Sau khi đi dọc theo trận địa, kiểm tra tình trạng từng xe, Vương Trung cưỡi Bucephalus tiến lên vị trí tiền phương.

Tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 1, Trung đoàn 31, bước ra khỏi công sự, nghênh đón: "Tướng quân! Chúng tôi đã sẵn sàng!"

Vương Trung: "Thả lỏng. Trận đánh mở màn sẽ là một cuộc phục kích đẹp mắt. Trong điều kiện lý tưởng, chúng ta sẽ biến đội hình hành quân của chúng thành bia bắn."

Tiểu đoàn trưởng: "Tuyệt vời!"

Vương Trung nói tiếp: "Nhiệm vụ của anh sau khi kết thúc phục kích là chỉ huy tiểu đoàn thu gom vũ khí trang bị của địch, đảm bảo tất cả xe tăng của chúng đều bị phá hủy. À, tiện thể gài thêm một ít mìn bẫy làm từ lựu đạn."

Tiểu đoàn trưởng cười: "Mìn bẫy xác chết à? Nghĩ đến cảnh bọn Prosen chết vì thứ đó là tôi thấy sướng rồi."

Vương Trung cũng cười: "Ha ha ha, đúng vậy! Bọn xâm lược chết tiệt, sớm muộn gì cũng bị chúng ta quét sạch."

Đúng lúc đó, Vương Trung nghe thấy tiếng động cơ vọng đến từ trên cao. Hắn vội vàng nhảy xuống ngựa, kéo Bucephalus nấp dưới gốc cây bên đường.

Grigory cũng hạ cờ đỏ xuống, dùng lá khô che lại.

Trong chớp mắt, toàn bộ trận địa trở nên tĩnh lặng, không một bóng người.

Một chiếc FW189 lướt qua bầu trời.

Trung úy Fox, phi công thuộc phi đội trinh sát 117, điều khiển chiếc FW189 bay dọc theo con đường gồ ghề.

Trên ghế sau, viên sĩ quan tình báo cấp bậc thượng úy liên tục quan sát mặt đất qua ống nhòm: "Tốt, không có gì cả."

Trong tai nghe vang lên tiếng hỏi: "Cú Mèo, Cú Mèo, có phát hiện gì không?"

"Sói Hoang, Sói Hoang, mọi thứ vẫn bình thường, chưa phát hiện dấu vết của đối phương." Viên thượng úy ngừng một lát rồi nói tiếp. "Lặp lại, chưa phát hiện dấu vết của đối phương. Chúng tôi đã đến gần Olaci, vẫn chưa thấy gì!"

Đầu dây bên kia im lặng khoảng 5 giây rồi mới vang lên câu trả lời: "Tiếp tục trinh sát. Hết."

"Hết." Vasili vừa dặp, vừa quay sang nhìn Pavlov. "Tôi cho rằng Sói Hoang là mật danh của lực lượng mặt đất, còn Cú Mèo là chiếc trinh sát."

Pavlov: "Suy luận sắc bén đấy!"

Chuông điện thoại reo lên. Pavlov nhấc máy: "Pavlov nghe đây. Vâng? Đã thông báo cho Đại đội Thần Tiễn chưa? Tốt, tiếp tục theo dõi. Tu sĩ Peter, hết."

Pavlov đặt ống nghe xuống, nhìn Vasili: "Con Cú Mèo đó là một chiếc FW189, sắp bị Đại đội Thần Tiễn bắn hạ rồi. Còn Sói Hoang..."

Pavlov tiến đến bàn bản đồ, nhìn vào huy hiệu được đánh dấu trên tấm bản đồ thu được từ một sĩ quan tiểu đoàn trinh sát của Prosen bị bắt ngày hôm qua: "Tôi đã hỏi các học giả trong thành phố. Hình vẽ này được gọi là Móng Vuốt Sói, có thể là mật danh vô tuyến điện của sư đoàn đó.

"Mọi thứ đã rõ ràng. Đối thủ của chúng ta không phải là một sư đoàn thiết giáp chắp vá được thành lập sau khi Quân đoàn Thiết giáp số 5 bị tiêu diệt, mà là Sư đoàn Thiết giáp Ampla thuộc Kỵ Sĩ Đoàn Asgard, một sư đoàn tinh nhuệ vừa được tung vào chiến trường. Chúng ta cần phải báo cáo điều này cho Sư đoàn trưởng."

Vương Trung áp ống nghe vào tai: "Anh nói chúng ta sắp đối đầu với Kỵ Sĩ Đoàn?"

"Đúng vậy, hãy cẩn thận."

Vương Trung xoa cằm, hỏi: "Tên tù binh hôm qua, hắn thế nào rồi? Có biểu hiện gì bất thường không? Ví dụ như mắt đỏ lên, thèm khát máu, hay biến thành người sói khi có trăng?"

"Không, sao anh lại hỏi vậy?"

"Không có gì."

Thực ra, Vương Trung hơi lo lắng quân địch sẽ sử dụng một thứ gì đó phi khoa học, bởi vì quân đội của hắn có cả Thần Tiễn, Dàn Hợp Xướng và radar sống.

Nếu ở thế giới này có Thần Tiễn, Dàn Hợp Xướng và radar sống, thì việc quân đội của Tam Đế Quốc ở thế giới đối diện có ma cà rồng cũng không có gì là lạ.

Nếu quân địch bỗng nhiên hát vang "Những Chiếc Vòng Cổ Của Ác Quỷ" với đôi mắt đỏ ngầu, thì... thì chỉ còn cách nhờ cậy đến "linh mục" Popov.

Nhưng có vẻ như trước mắt, quân địch vẫn là con người, chỉ là cuồng tín hơn mà thôi.

Pavlov: "Không còn gì nữa. Chiếc trinh sát của địch đã bị Thần Tiễn bắn hạ. Người bắn hạ nó chính là vị hôn thê của anh."

Vương Trung cười: "Cô ấy đã thành thợ săn Cú Mèo rồi."

Lyudmila, khắc tinh của những chiếc máy bay trinh sát Prosen. FW189 có biệt danh là Cú Mèo, vậy thì Lyudmila chính là Thợ săn Cú Mèo, Kẻ hủy diệt Cú Mèo.

Vương Trung vừa cúp máy thì một tiếng chuông khác vang lên.

Điện thoại trong hầm chỉ huy là đường dây nóng, không cần thông qua tổng đài, kết nối trực tiếp với nhau.

Chiếc điện thoại vừa reo là đường dây nóng với trạm gác bí mật.

Vì vậy, vừa nghe tiếng chuông, Vương Trung lập tức ra lệnh: "Chuẩn bị chiến đấu, quân địch đến!"

Nói xong, hắn nhấc máy. Quả nhiên, đầu dây bên kia vang lên tiếng báo cáo: "Báo cáo Tướng quân, quân địch đã vượt qua trạm gác. Đội hình hành quân, chưa phát hiện điều gì bất thường."

"Tôi biết rồi, các anh em tìm cách rút đi."

Nhiệm vụ của trạm gác bí mật chỉ là cảnh báo sớm, hoàn thành nhiệm vụ là có thể rút lui.

Vương Trung vừa đặt ống nghe xuống thì vách hầm cũng bắt đầu rung lên.

Quân địch đã đến gần.

Vương Trung lao ra khỏi hầm, chạy như bay về phía chiếc xe tăng của mình.

Bucephalus định đuổi theo nhưng bị Vương Trung quát: "Ở lại phía sau!"

Con ngựa trắng lắc đầu, đứng yên tại chỗ.

Vương Trung vừa kịp chui vào xe tăng thì quân địch xuất hiện.

Mở đầu đội hình của địch là một chiếc mô tô ba bánh và hai chiếc xe trinh sát bánh hơi, theo sau là một hàng dài xe tăng.

Không hề có bóng dáng của những chiếc Panzer I hay Panzer II yếu ớt, tất cả đều là Panzer III Ausf.G.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa Ausf.G và những phiên bản Panzer III mà Vương Trung từng đối phó là trọng lượng. Ở phiên bản G, Panzer III đã là một chiếc xe tăng hạng trung thực thụ với trọng lượng 20 tấn.

Trọng lượng tăng đồng nghĩa với việc lớp giáp được gia cố.

Ngoài ra, Ausf.G còn được trang bị tháp pháo chỉ huy, giúp cải thiện đáng kể khả năng quan sát chiến trường.

Nhìn tháp pháo chỉ huy của Panzer III, Vương Trung không khỏi cảm thấy ghen tị. Toàn bộ xe tăng của hắn đều "điếc" và "mù".

Chiếc xe tăng dẫn đầu của địch vừa vượt qua một thân cây được sơn trắng - dấu hiệu cho thấy toàn bộ đội hình đã lọt vào trận địa phục kích.

Vương Trung hô: "Toàn đội vào vị trí!"

Mệnh lệnh được truyền đạt qua điện đài, sau đó được các trưởng xe truyền đạt cho lính liên lạc.

Cuối cùng, lính liên lạc sẽ chạy dọc theo chiến hào, truyền đạt mệnh lệnh đến từng kíp xe.

Không có điện đài xe tăng thì bất tiện như vậy đấy.

Tiếng động cơ gầm rú vang lên khắp trận địa phục kích.

Chiếc 422 của Vương Trung bắt đầu lùi xe. Cùng lúc đó, Vương Trung cũng thò người ra khỏi tháp pháo như thể mọc lên từ lòng đất.

Tầm nhìn đã thông thoáng. Vương Trung thấy rõ ràng trưởng xe của địch đang nhìn về phía này với vẻ khó hiểu khi nghe thấy tiếng động cơ.

Lúc này, Alexander khai hỏa - khi chiếc xe tăng vẫn chưa dừng hẳn.

Viên đạn xuyên giáp bắn trúng sườn chiếc xe tăng dẫn đầu, khiến động cơ bốc cháy.

Binh lính trên chiếc Panzer III bốc cháy la hét, chui ra khỏi xe, lăn lộn trên mặt đất.

Phía bắc trận địa, một chiếc T-34 cũng khai hỏa, bắn trúng chiếc xe tăng cuối cùng của đội hình.

Toàn bộ 44 chiếc Panzer III và 19 chiếc Panzer IV bị kẹt cứng trên đường!

30 chiếc T-34 dưới quyền Vương Trung điên cuồng nhả đạn. Những viên đạn xuyên giáp gào thét, xé toạc không khí, xuyên qua những tán cây, lao về phía quân địch.

Súng máy của tiểu đoàn 1 đồng loạt khai hỏa, bắn gặt lính bộ binh của địch.

Quân địch bắt đầu thả khói, đồng thời lùi xe về phía tây, cố gắng thoát khỏi trận địa phục kích.

Nhưng hành động đó đã khiến sườn xe của chúng lộ ra trước hỏa lực của khẩu đội pháo chống tăng 45mm.

Bốn khẩu pháo chống tăng khai hỏa dữ dội.

Quân địch bắn thêm nhiều màn khói hơn.

Nhưng khói mù không thể che khuất tầm nhìn của Vương Trung. Từ trên cao, hắn có thể thấy rõ ràng 18 chiếc xe tăng còn sót lại của đối phương đang thối lui trong hỗn loạn.

Trận phục kích đầu tiên đã kết thúc với chiến thắng hoàn toàn thuộc về Vương Trung. Toàn bộ tiểu đoàn thiết giáp của địch bị xóa sổ!

Xác xe tăng của địch nằm la liệt, lên tới 45 chiếc!

Vương Trung không nhịn được cười ha hả. Quả không hổ danh là chiến thuật lừng danh của Lữ đoàn Xe tăng Cận vệ số 1. Thật sự rất hiệu quả!

(Hết chương 20)